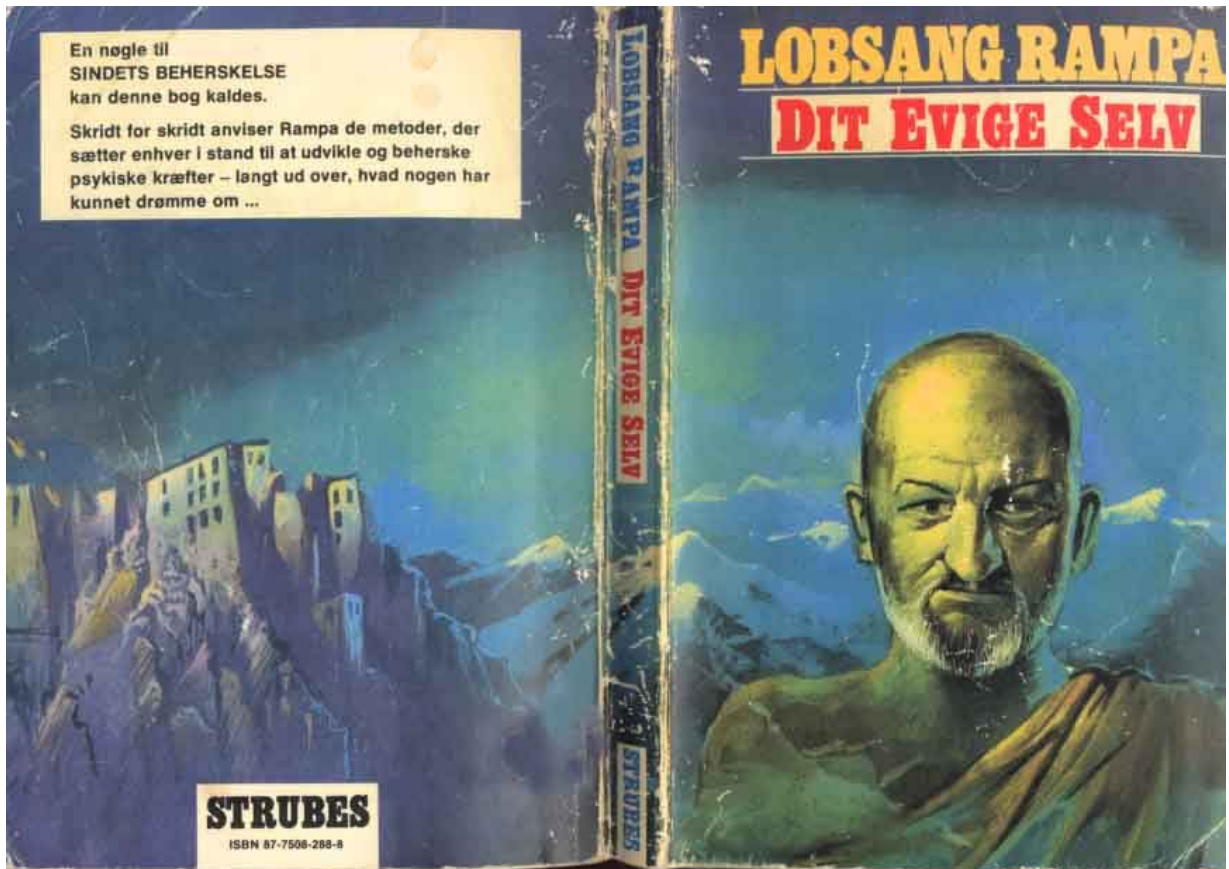

LOBSANG RAMPA: DIT EVIGE SELV

oversatt fra YOU-FOREVER som utkom i 1965
den danske utg. fra 1983 - STRUBES FORLAG
ISBN 87-Ø7508-288-8

scannet til data i aug. 04 - ordfeil kan forekomme som ikke er oppdaget i gjennomlesingen
og merk at dette ikke er kanalisert stoff - den danske utg. under - reell str. 15x21cm - A5

INNLEDNINGSKOMMENTAR AV FORFATTEREN

Jeg hedder Tuesday Lobsang Rampa. Dette er mit eneste og samtidig mit retmæssige navn. Jeg lyder ikke andre. Mange af de breve jeg modtager, bærer sælsomme betegnelser, men de havner også uvægerlig i papirkurven, thi som jeg siger, mit eneste navn er Tuesday Lobsang Rampa. Alle mine bøger er sande. Alle mine påstande er lige så afgjort sande.

For år tilbake startede aviserne i såvel England som i Vest-Tysk-

land en kampagne imod mig, og jeg var på det tidspunkt ude af stand til at tage til genmælde, eftersom jeg lå døden nær på grund af en blodprop (koronartrombose). Uden nåde og helt vanvittigt forfulgte man mig. Rent faktisk var der nogle mennesker, der var misundelige på mig og derfor samlede »beviser« imod mig, men det er kendetegnende at ingen af disse »bevissamlere« nogen sinde forsøgte at få mig selv i tale.

Det er - synes jeg - usædvanligt at en anklaget ikke gives chancen for at fremkomme med sin egen beretning. Et menneske er nemlig uskyldig, indtil andet er bevist.

»Min skyld« blev ALDRIG påvist, og jeg fik aldrig lov til at føre bevis for min uforfalskethed.

Engelske og tyske aviser ville ikke give mig spalteplass, hvorfor jeg befandt mig i den ulykkelige situation at vide mig selv uskyldig og sandfærdig, men helt ude af stand til at indvie andre i min version af historien.

Et enkelt, stort Tv-selskab tilbød mig et interview, men insisterede på at det, jeg skulle sige, var, hvad selskabet mente, jeg skulle sige. Med andre ord: en hoben løgne. Jeg ønskede imidlertid at fortælle sandheden, og så ville man ikke lade mig komme på skærmen.

Lad mig endnu en gang slå fast at alt hvad jeg har skrevet er sandt. Alle mine påstande er sande.

Jeg har en særlig grund til så kraftigt at betone min sanddruhed, nemlig den at der i meget nær fremtid her på jorden vil fremstå andre mennesker af min slags, og jeg ønsker bestemt ikke at også de skal blive ofre for samme chikane og samme hadefulde ondskab, som blev mig til del.

Et meget stort antal mennesker har set mine absolut ægte papirer, der viser at jeg i sin tid var en højtstående Lama ved POTALA Klosteret i Lhasa, Tibet.

Skønt man altså havde set disse papirer, »glemtes« det åbenbart da pressen stak mikrofonen frem.

Jeg beder derfor om at man vil læse mine bøger, ihukommende min udtrykkelige forsikring om at det hele ER SANDT! Jeg er, hvad jeg hævder at være. Hvad er jeg da?

Læs mine bøger og se selv!

T. Lobsang Rampa

INSTRUKTIONER

Vi - du og vi - skal samarbejde, så din psykiske udvikling kan skride rask frem. Nogle af lektionerne i denne bog vil være længere - og muligvis sværere - end andre, men det er garanteret ikke bare »fyld«; lektionerne giver - i den udstrækning vi har magtet det - »smæk for skillingen«, der findes ingen unødigt udenomssnak.

Udse dig en bestemt ugentlig aften til studiet af de følgende lektioner. Gør det til en vane at læse til en bestemt tid og helst i samme værelse og på en bestemt ugedag. Det drejer sig om mere end blot at tilegne sig nogle ord. Du må også kunne tage nye ideer og tanker til dig, tanker, som du måske finder højst besynderlige, hvorfor det vil være af enorm betydning for dig, hvis du rent mentalt har forstået at lægge dine vaner ind i faste rammer.

Find dig selv et sted - om muligt et afsidesliggende værelse - hvor du kan være uforstyrret, og hvor du føler dig veltilpas. Det er lettere at lære hvis man for eksempel sidder eller ligger bekvemt, så sørg for at indtage en stilling, der ikke belaster dine muskler, en stilling der gør det muligt for dig at slappe af således at hele din opmærksomhed kan rettes mod de skrevne ord og tankerne bag disse.

Hvis du er anspændt, vil følelsen af anspændthed holde din opmærksomhed fangen. Du må være sikker på at du i en times tid eller to - eller så længe du nu er om at gennemgå en lektion - kan være helt uforstyrret, sikker på at ingen pludselig dukker op på arenaen og forstyrrer din tankegang.

Det er at foretrække at du lukker og låser døren til dit studerkammer, og at du trækker gardinerne for vinduet, så intet lys ude fra kan distrahere dig. Du bør kun have en lampe tændt, en læselampe, placeret lige bag dig. Den vil afgive tilstrækkeligt lys til læsning og samtidig vil værelset alligevel være rimeligt oplyst.

Læg dig ned eller indtag en hvilken som helst anden stilling, blot den er bekvem og lader dig hvile.

Slap af i nogle minutter, ånd dybt ind, altså tag for eksempel tre virkelig dybe indåndinger lige efter hinanden. Hold vejret i tre til fire sekunder, ånd derpå ud - ligeledes i løbet af 3-4 sekunder. Forhold dig dernæst i ro i endnu nogle få minutter, hvorefter du tager din lektion frem og begynder at læse på den.

I første omgang bør du glide let hen over teksten. Akkurat som når du læser en avis. Når du så er igennem lektionen, holder du en kort pause for at lade det læste langsomt trænge ind i din underbevidsthed. Genoptag derpå læsningen forfra og denne gang meget,

meget omhyggeligt, sætning for sætning. Hav en notesblok parat, så du kan notere ned, såfremt der er noget, du ikke forstår. Prøv for alt i verden ikke på at lære udenad. Det tjener intet formål at lade sig trælbinde af det skrevne, og hele ideen med et værk som dette er at lektionerne får lov at nå ind til din underbevidsthed.

Et bevidst forsøg på at lære udenad vil ofte bevirke at man ikke får fat i ordenes virkelige betydning.

Dette her er ikke en undervisning, hvor der bare forlanges en papegøjeagtig efterplapren af bestemte formuleringer. Nej, her drejer det sig for dig om at opsamle den viden, som kan frigøre dig for legemets kødelige lænker, det drejer sig om at sætte dig i stand til at se, hvilken beskaffenhed dette menneskelige legeme har, og hvilket formål LIVET PÅ JORDEN har.

Når du for anden gang har været igennem en lektion, tager du din notesblok frem og forsøger at komme til klarhed med hensyn til de ting, du i første omgang ikke forstod. Det er for nem en udvej blot at skrive ind til os for at få et spørgsmål besvaret; det vil ikke befordre optagelse i din underbevidsthed. Af langt større værdi er det, hvis du selv giver dig til at udtænke et svar.

Du må gøre din del af jobbet. Alt, hvad der er værd at eje, er værd at arbejde for. Hvad der derimod kommer gratis eller sådan helt af sig selv, er som oftest ingenting værd. Du må åbne dit sind og du må være villig til at suge til dig af ny viden. Du må kunne forestille dig at denne viden trænger ind i dig, og husk: »Som et menneske tænker, sådan er han«.

LEKTION 1

Før vi gør forsøg på at forstå OVER-SELVETs natur, og inden vi kaster os over »okkulte« emner, må vi sikre os at vi fuldt ud fatter Menneskets natur.

I dette kursus vil vi benytte ordet Menneske i betydningen: »mand og kvinde«, og lad os starte med at fastslå at kvinden i alle forhold vedrørende ESP (oversanselig opfattelsesevne) og det okkulte mindst er at ligestille med manden. Ja, faktisk har kvinden meget ofte den mest klare aura plus den største evne til at skelne metafysikkens forskellige facetter.

HVAD ER LIV?

»LIV« er i virkeligheden ALT, hvad der eksisterer. Ja, selv en såkaldt død skabning er levende. Dens normale livsform kan meget vel være udslukt, det er derfor, vi betegner den som værende død, men med ophøret af DET LIV, indledtes en ny livsmåde, en ny livsform. Dødsprocessen skaber sit eget liv!

Alt eksisterende vibrerer. Alting er sammensat af molekyler, der er i konstant bevægelse. - I stedet for atomer, neutroner, protoner etc. anvender vi ordet molekyler, thi her er der tale om et kursus i metafysik og ikke et kursus i kemi eller fysik.

Fremfor at køre frem med irrelevante, pedantiske detaljer, gør vi forsøg på at tegne et mere generelt billede.

Måske vi lige i forbifarten skulle sige et par ord om molekyler og atomer, nærmest for at afvæbne »ordkløvere«, der ellers omgående ville fare over os for at fortælle os noget, vi allerede ved.

Molekyler er små, MEGET SMÅ, men man kan få dem at se ved hjælp af et elektron-mikroskop. Endvidere kan de ses af personer, der har metafysiske evner.

Et leksikon fortæller os at et molekyle er den mindste del af et stof, som er i stand til at eksistere selvstændigt samtidig med at det bibeholder det pågældende stofs egenskaber. Hvor små molekyler end er, så er de trods alt selv sammensatte af endnu mindre partikler, dem vi kender som atomer.

Et atom er som et solsystem en miniature. Atomkernen svarer da til solen i for eksempel vort eget solsystem. Omkring denne »sol« roterer elektroner på næsten samme vis, som planeterne roterer omkring Solen. Som i solsystemet er atomenheden næsten kun et »tomrum«.

Her i figur i ses kulstof-atomet, Universets grundsten, stærkt forstørret. Figur 2 viser vort solsystem(fig, ikke tatt med - er kjent fra andre bøker). Ethvert stofs atomare sol (atomkerne) er omgivet af elektroner, hvis antal varierer fra stof til stof. For urans vedkommende er der for eksempel 92 elektroner, medens kulstof må nøjes med 6, hvoraf to ligger tæt på kernen og de fire kredser rundt i lidt større afstand. Nå, vi vil »glemme« atomerne og i stedet koncentrere os om molekylerne.

Mennesket består af en mængde roterende molekyler og er tilsyneladende et fast legeme; det er ikke helt så ligetil at presse en finger igennem kød og knogler.

Hvad denne »fasthed« angår, ligger vi imidlertid under for en illusion, sikkert fordi vi selv tilhører Menneskeheden. Forestil dig nu en skabning af ubegribelig lille størrelse, forestil dig at denne skabning i nogen afstand betragter det menneskelige legeme. Hvad ser den så? Jo, den ser: roterende sole, spiraltåger eller hvirvlende mælkeveje.

I menneskelegemets blødere dele, kødet, vil molekylerne være vidt adskilte, hvorimod de i det hårdere stof, knoglerne, vil ligge meget tæt på hinanden, ligesom bundtet sammen - som en stor stjernebob.

Forestil dig selv stående på toppen af et bjerg en stjerneklar nat. Du er helt alene, langt borte fra byen med dens mange lys, som dér reflekteres i den afsvalede jords »dugdråber« og gør himlen mat og tåget (en af grundene til at observatorier altid opføres i afsidesliggende egne). Du står altså der, på din egen bjergtinde; oven over dig skinner stjernerne klare og strålende. Du betragter dem, som de dér for dine undrende øjne kredser over himlen i endeløse rækker. Store galakser strækker sig ud i Altet. Stjernebob smykker den natsorte himmel og tværs over det hele skuer du et umådeligt lysende bånd, det vi kender som Mælkevejen. Stjerner, verdener, planeter. Molekyler! Således vil førnævnte mikroskabning se DIG!

Himlens stjerner synes som små lysprikker med ufattelige afstande imellem sig. Skønt forekommende i svimlende antal af billioner og trillioner, er der dog kun få stjerner, set i forhold til det vældige tomme rum. I et rumskib kunne man let navigere mellem alle disse stjerner uden at tænke på kollisionsfare. Hvis du nu kunne trække dette tomrum mellem stjernerne (molekylerne) sammen, HVAD VIL DU SÅ SE? Mon den der lille mikroskabning, der på afstand betragter det menneskelige legeme, stiller sig selv samme spørgsmål? Vi ved at alle de molekyler, det lille væsen ser, er DIG! Jamen, hvad bliver da det endelige billede af himmelens stjerneformationer? Ethvert menneske er et univers, et univers i hvilket planeter (molekyler) drejer rundt om en central sol. Enhver lille sten, lille kvist eller vanddråbe er sammensat af molekyler i konstant, evig bevægelse. Mennesket består af molekyler i bevægelse. Denne bevægelse frembringer en slags elektricitet, som i forening med den »elektricitet«, OVER-SELVET producerer, giver sansende LIV.

Omkring jordens poler blusser magnetiske storme flammende op og skaber Nordlyset i al dets strålende farveglans.

Omkring ALLE planeter og molekyler påvirker magnetiske udstrålinger - i et samspil med lignende udstrålinger fra andre nærtliggende verdener og molekyler - hinanden. »Intet Menneske er en Verden i sig selv! « Ingen verden, ingen molekyler kan eksistere uden eksistensen af andre verdener og molekyler. Enhver skabning, enhver verden eller ethvert molekyle er afhængig af andre skabningers, verdener eller molekylers eksistens for selv fortsat at kunne eksistere.

Det bør erindres at molekylegrupper forekommer i forskellig tæthedsgrad; de er faktisk at sammenligne med de stjernehober, der haster gennem rummet. Nogle områder af universet er meget tyndt besat med planeter eller verdener - eller hvad du nu foretrækker at kalde dem. - I andre områder derimod er der ret så fyldt op med planeter, som tilfældet er det i f.eks. Mælkevejen. På noget nær samme måde kan en sten gøre det ud for en meget tæt stjernekonstellation eller en galakse.

Luften indeholder meget færre molekyler. Luften passerer faktisk igennem os og går via lungens kapillarer ud i vort blod. I rummet uden om luften findes vidt spredte klynger af brintmolekyler. Rummet er absolut ikke tomt, som man sædvanligvis forestiller sig det, men er en svingende, roterende masse af »utæmmede« brintmolekyler og - naturligvis - de stjerner, planeter og verdener disse brintmolekyler udgør.

Hvis man har en betragtelig sammenhobning af molekylegrupper, er det klart at det vil være ret så vanskeligt for et eller andet væsen at »rejse igennem« en sådan hob; men et såkaldt »spøgelse«, hvis molekyler ligger langt fra hinanden, vil med lethed kunne passere igennem f.eks. en murstensvæg. Tænk på en sådan murstensvæg, som det den er: en samling molekyler - noget i retning af en i luften hængende støvsky. Hvor usandsynligt det end lyder, så er der altså alligevel et tomrum mellem hvert molekyle, akkurat som der er rum mellem forskellige stjerner, og, hvis en eller anden skabning var tilstrækkelig lille, eller hvis dens molekyler lå tilstrækkeligt spredte, så ville den kunne passere gennem en stenmur, som den vi just talte om - og det uden at berøre noget! Dette sætter os i stand til at se hvorledes et »spøgelse« kan komme til syne i et aflukket værelse, og vi forstår hvorledes det kan spadsere igennem en tilsyneladende helt

kompakt væg. Alt er relativt. En væg, som forekommer dig kompakt, vil ikke være det for et spøgelse eller for et eller andet astral-legeme. Vi skal imidlertid senere vende tilbage til disse ting.

LEKTION 2

Som vi netop har set, så er menneskelegemet en hel mængde af molekyler, og eftersom et lillebitte væsen, såsom et virus, ser dette, vort legeme som en molekylemasse, kan vi på samme vis give os til at betragte mennesket som værende en sammensætning af kemikalier.

Et menneske består af mange kemikalier, men langt størsteparten af legemet er kun vand. - Hvis du mener at dette modsiger hvad vi sagde i første lektion, så husk lige på at selv vand består af molekyler, og det er virkelig sandt at et virus, såfremt du kunne lære det at tale, utvivlsomt ville betro dig at det havde set vandmolekylerne plaskende rundt imellem hinanden som småsten i strandkanten. En endnu mindre skabning ville sige at luftmolekylerne mindede om sandskorn.

I øjeblikket interesserer vi os imidlertid mere for legemets kemi. Hvis du går ind i en forretning og køber dig et batteri til din lommelygte, så har du en beholder med en zinkkasse og en kuleelektrode indeni samt et stykke kul på tykkelse med en blyant el.lign. plus nogle kemikalier tæt sammenpressede mellem zinkkassen og kulstykket i midten. Indvendig er beholderen ret fugtig, medens den uden på naturligvis er helt tør. Du stikker batteriet i din lommelygte og ved at trykke på lygtens strømkontakt, får du lys. Ved du hvorfor?

Under disse omstændigheder reagerer kemikalier, kul og metaller kemisk på hinanden og fremstiller derved det, vi kalder elektricitet. Med sine kemikalier og med sin kulstang frembringer zinkbeholderen elektricitet, men i lygtebatteriet er der ingen elektricitet, batteriet er nemlig ikke andet eller mere end en hoben kemikalier, der ligger parat til at udføre deres part af jobbet - når de rette betingelser er til stede.

Mange mennesker ved at skibe og både af alle slags frembringer elektricitet - blot ved at blive placeret i saltvand! Et fartøj, der driver rundt på havet med maskinen i tomgang, kan for eksempel frembringe en elektrisk strøm mellem forskellige tilstødende metalplader. Hvis et skib eksempelvis har kobberbund, men jemplader oppe

over disse, vil elektrolysen (selve frembringelsen af den elektriske strøm) - medmindre særlige forholdsregler træffes - borttætte forbindelsen mellem de to uens metalplader, altså forbindelsen mellem jernet og kobberet. Naturligvis er det ikke noget der forekommer, al den stund at det kan forhindres ved at anvende hvad man kunne kalde en »afleder-anode«. Metaller som zink eller aluminium er - sammenlignet med andre almindelige metaller som f.eks. kobber eller bronze - positive.

Som du antagelig véd fremstilles skibsskruer (-propeller) ofte af bronze. Nuvel, hvis nu denne her »afleder-anode« fastgøres til skibet eller båden et eller andet sted under vandlinien og samtidig forbindes til andre metaldele, der ligeledes ligger under vandlinien, vil »aflederen« tæres op og således selv forhindre ætsning og bortrustning af skibets skrog eller skrue. Når »aflederen« således er hedegangen, erstattes den af en ny.

Dette er blot en ganske normal vedligeholdelsesproces og den fremhæves kun her for at give dig en idé om, hvad elektricitet også er og om hvorledes den kan opstå på de mest usædvanlige måder. **Hjernen producerer sin egen elektricitet!** Menneskelegemet indeholder ganske små mængder af metaller, ja selv af et metal som zink, og vi må naturligvis ikke glemme at legemets grundbasis er kulstofmolekylet. - Der findes meget vand i kroppen, endvidere findes der små kemikaliemængder, såsom af kalium, magnesium etc. Disse forener sig og skaber en elektrisk strøm, en ganske svag strøm, som imidlertid både kan påvises, måles og registreres. En mentalt syg person (rask/frisk også naturligvis - o.a.) kan ved hjælp af dertil bestemte instrumenter få kortlagt sine hjernebølger.

Forskellige elektroder anbringes på hans hoved, og små stifter grifler impulserne ned på en strimmel papir. Patientens tankevirkosomhed ridses af stifterne ned på papiret i fire bølgeformede linier, som, når de tydes, fortæller, hvilken sygdom vedkommende lider af. På sygehusenes psykiatriske afdelinger er brugen af sådanne instrumenter helt almindelig. (EEG = elektroencefalografi. Optegnelsen kaldes et elektroencefalogram. Meget værdifuld når lægerne skal stille en diagnose - o.a.).

Hjernen er selvsagt en slags radiomodtager for de budskaber, OVER-SELVET udsender, men fungerer altså selv samtidig også som sender, idet den til OVER-SELVET videresender, hvad den har optaget i sig af lærdom og hvilke erfaringer, den har vundet

sig etc. etc. - Disse budskaber befordres ved hjælp af »Sølvtråden«, en hastigt vibrerende molekylemasse, som roterer i særdeles afvigende frekvensbaner og samtidig forbinder menneskelegemet med menneskets OVER-SELV

Det jordiske legeme er noget nær svarende til et fjemstyret automobil. Chauffør er OVER-SELVET.

Du har sikkert set et barn lege med et sådant fjemstyret køretøj, der er forsynet med en passende lang ledning, som barnet holder i sin hånd, medens bilen - når der trykkes på en knap - drøner rundt på gulvet, standser op, bakker eller kører frem igen. Barnet kan ydermere styre bilen ved hjælp af et, lille rat, som er monteret på ledningen. Det menneskelige legeme kan i store træk minde meget om denne legetøjsbil: OVER-SELVET, som ikke er i stand til at komme ned på jorden og samle erfaringer, har i stedet sendt sit jordiske legeme - det er DIG!

Alt, hvad vi oplever, alt, hvad vi tænker, gør, hører eller erfarer, sendes videre opad og indsluses i OVER-SELVETs hukommelse.

Højt intelligente mennesker, som »inspireres«, oplever ofte at modtage et budskab direkte - bevidst - fra OVER-SELVET via »Sølvtråden«. Leonardo da Vinci var et af de mennesker, der oftest var i kontakt med sit OVER-SELV, hvorved han kom til at fremstå som et geni i næsten alt, hvad han foretog sig. Store kunstnere og musikalske genier er blandt dem, som er i kontakt med deres OVER-SELV på en - eller måske endog to - »røde linier«. Efter endt kontakt giver de sig til enten at male »pr. inspiration« eller til at komponere musik, der mere eller mindre er blevet dikteret dem af de Højere Magter, som leder os.

»Sølvtråden« forbinder os med vort OVER-SELV på næsten samme måde, som navlestrengen forbinder en nyfødt med moderen. Navlestrengen er en yderst indviklet tingest, ja, faktisk et særdeles kompliceret fænomen. Alligevel er den kun for et stykke snor at regne, set i sammenligning med »Sølvtråden«s endnu mere komplicerede beskaffenhed. Denne »Sølvtråd« består af en mængde molekyler, der kredser rundt i et umådeligt vidt udstrakt frekvensområde, men den er - for så vidt angår menneskets jordiske legeme - uhåndgribelig. Molekylerne ligger så vidt spredte i den at gennemsnitsmennesket ikke kan se dem. Det kan derimod mange dyr, og det skyldes at dyr både ser og hører på andre frekvenser end menneskene.

Som du sikkert ved, kan man kalde en hund til sig ved at bruge en

»lydløs« hundefløjte. »Lydløs« kun i den betydning at et menneske ikke kan høre den. Hunden kan - og med lethed. På samme vis kan dyrene se »Sølvtråden«, ja, også auraen, fordi begge bevæger sig i og vibrerer på en frekvens, som lige akkurat ligger inden for et dyrejeyes modtagerkapacitet. På samme måde som et svagt menneske kan træne sig op til for eksempel at løfte en vægt, som ellers ligger langt ud over dets hidtidige fysiske formåen, på samme måde er det ret nemt - med nogen øvelse - for et menneske at træne sit syn op til større modtagelighed.

»Sølvtråden« er en molekylemasse, en vibrerende masse. Man kan sammenligne den med den stadige strøm af radiobølger, som videnskabsmændene sender af sted mod Månen. Videnskabsmænd, der forsøger at måle afstanden til månen, transmitterer via en meget smal stråle radiobølger til månens overflade. Det er noget nær det samme med »Sølvtråden«, der forbinder mennesket og OVER-SELVET; det er på den måde, OVER-SELVET kommunikerer med legemet på jorden.

Alt, hvad vi foretager os, véd OVER-SELVET besked om. Mennesker, der stræber efter at blive åndelige, befinder sig på »rette vej«. Fundamentalt set søger de - i deres stræben efter åndelighed - at højne deres vibrationsplan på jorden, samtidig med at de ved hjælp af »Sølvtråden« også søger at øge OVER-SELVETs vibrationer. OVER-SELVET sender en del af sig selv ind i menneskelegemet for at mennesket kan lære og vinde erfaring.

Alle gode gerninger, vi udøver, forhøjer vore jordiske og astrale vibrationers hastighed, men øver vi ondt, aftager og nedsættes rytmen i vore åndelige vibrationer. Hvis vi således gør ondt og vender os mod andre, sætter vi os selv mindst et trin NED ad den stige, der hedder UDVIKLING, medens enhver god handling fra vor side belønnes med en forhøjelse af vore personlige vibrationer i tilsvarende målestok. Det er bl.a. derfor, det er så vigtigt at holde fast ved den gamle buddhistiske formaning: »Gengæld ondt med godt! Frygt intet menneske, frygt ej heller menneskets gerninger, thi giver vi godt for ondt og giver vi til alle tider kun godt, så vil vi altid gå opad - aldrig nedad.«

Vi kender sikkert allesammen en eller anden »nedrig person«. Visse dele af vor metafysiske viden rammes somme tider af en lækage og bliver således genstand for almindeligt brug, tilnærmelsesvis på samme måde som man f.eks. kan sige om et

menneske: »Han er i dårligt lune!« eller: »Han har det sør'me trist!« Det har allsammen noget med vibrationer at gøre, noget at gøre med hvad legemet udsender af informationer via »Sølvtråden« til OVER-SELVET, og noget at gøre med, hvad OVER-SELVET - ligeledes via »Sølvtråden« - sender tilbage til legemet.

Mange mennesker forstår ikke deres manglende evne til bevidst at kunne kontakte deres OVER-SELV. Det er også en ret så vanskelig proces - i hvert fald uden øvelse. Forestil dig at du er i Sydamerika, og at du derfra ønsker at telefonere til en eller anden person i Rusland - i Sibirien måske. Først og fremmest må du sikre dig at der findes en telefon der hvor du vil ringe fra, du må sikre dig at der er en fri linie, og du må tillige tage tidsforskellen de to lande imellem i betragtning. Endvidere må du overbevise dig om at den person du vil tale med er til stede samt at vedkommende forstår og taler dit sprog. Endelig er det jo en betingelse at de behørig myndigheder tillader at en sådan telefon-samtale finder sted.

På dit nuværende udviklingstrin gør du bedst i ikke at koncentrere dig alt for meget om bevidst at kontakte dit OVER-SELV. Der findes nemlig intet kursus, ingen information, der på nogle få beskrevne sider kan give dig det, som det måske ellers tager ti års øvelse og træning at nå frem til.

De fleste mennesker forventer sig for meget; de forventer at de kun behøver at følge et kursus, hvorefter de tror at kunne drage ud i verden og udføre alle de ting som Mestrene gør og kan, men de glemmer at Mestrene måske har et helt livs - ja, måske endda flere livs -studium bag sig.

Derfor: læs dette kursus, studér det, overvej det og hvis du gør det med åbent sind, vil du måske blive begavet med viden. Vi kender til mange tilfælde, hvor mennesker (hovedsagelig kvinder)modtog visse informationer, hvorefter de faktisk kunne se sølvtrådens eteriske felt - eller aura.

Foran oss ligger mange forsøk og eksperimenter, der vil bestyrke os i vår erklæring om også du kan gøre det samme - vel og merke hvis du åpner dit sind og tror!!

LEKTION 3

Vi har allerede set, hvorledes menneskets hjerne frembringer elektricitet under den påvirkning, som det vand og de kemikalier og metalliske mineraler, hvoraf den er sammensat, gensidigt udøver på hinanden. Nøjagtig som hjernen frembringer elektricitet, præcis på samme måde gør resten af legemet det, thi med blodstrømmen gennem vore årer og arterier føres de selvsamme kemikalier, metaller og det samme vand rundt i kroppen. Blodet er som du ved hovedsagelig vand. Hele legemet er gennemladet med elektricitet. Det er ikke den slags elektricitet, hvormed vi oplyser vore hjem eller hvormed vi opvarmer vore bageovne. Betragt den som værende af magnetisk art.

Hvis vi tager en stangmagnet og lægger den på et bord, hvorefter vi placerer et stykke glat papir oven på magneten, vil vi - ved at strø en håndfuld jernspåner ud på papiret - opdage at spånerne placerer sig i et ganske bestemt mønster.

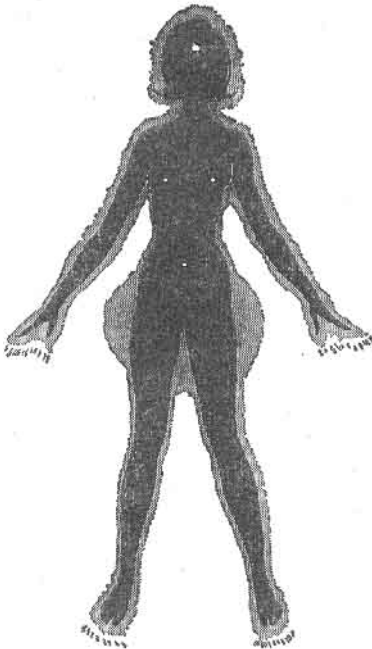
Du skulle prøve at gøre forsøget. Skaf dig en ganske almindelig, billig magnet hos din isenkræmmer eller materialist, den kan fås meget billigt (måske vil du hellere nøjes med at låne dig frem, men sørg for at få fat i en). Læg så et stykke papir henover den, således at magneten - set nedefra - dækker papirets midterstykke. Hos materialisten eller isenkræmmeren har du også købt en lille pose jernspåner, som også er meget billige. Nu tager du disse spåner og drysser dem ud på papiret, akkurat som når du strør salt eller peber på et stykke mad. Lad spånerne falde ned på papiret fra en højde af 20-30 centimeter. Du vil da se, hvorledes spånerne straks arrangerer sig i et mønster, der præcis svarer til de magnetiske kraftlinier, der udgår fra magneten. Du vil se omridset af magnetens midterstykke samt de krumme linier, der løber fra den ene magnetpol til den anden. Du gør klogt i at gøre forsøget, det vil nemlig være dig til stor hjælp siden hen i dine studier. - Den magnetiske kraft svarer til legemets æteriske felt og til dets aura.

De fleste af os ved sandsynligvis at en strømførende ledning er omgivet af et magnetisk felt. Er der i stedet for jævnstrøm tale om vekselstrøm, vil dette felt pulsere og svinge i takt med forandringerne i polariteten, det vil sige: det ser ud, som pulserer den med den skiftende strøm.

Menneskelegemet, som i sig selv producerer elektricitet, er omgivet af et magnetisk felt. Et meget svingende felt. Det æteriske felt, som det kaldes, svinger eller vibrerer så hurtigt at det er meget van-

skeligt at skelne bevægelserne. - På næsten samme måde forholder det sig med vort elektriske lys derhjemme, hvis svingninger vi ikke kan se, skønt de kan løbe op i en 50-60 svingninger pr. sekund. - Imidlertid kan man - f.eks. i nogle landdistrikter eller om bord på et skib - opleve at kunne skelne en flimren, fordi svingningshastigheden er langsommere.

Hvis et menneske stiller sig ganske tæt ved siden af et andet, vil denne anden person i mange tilfælde mærke at han får »gåsehud«. Mange mennesker - de fleste sandsynligvis - er sig en anden persons umiddelbare nærhed tydeligt bevidst også selv om vedkommende nærmer sig uset bag fra. Prøv det med en ven! Stil dig lige bagved ham, hold en finger lige akkurat ud for hans nakke og berør ham så ganske lét. I nogle tilfælde vil den pågældende ikke være i stand til at skelne mellem den blotte nærhed af en anden og selve berøringen. Dette skyldes at det æteriske felt er følsomt over for berøring.

Dette æteriske felt er identisk med det magnetiske felt, der omgiver legemet (se figur 3). Man kunne også kalde det for auraens »forløber«, dens kerne så at sige. Hos nogle mennesker strækker dette æteriske felt sig sådan noget som 3 millimeter uden om alle legemets dele, ja, selv uden om hver eneste hårløk. Hos andre spænder feltet over flere centimeter, dog kun yderst sjældent mere end 15 cm. Det æteriske felt kan bruges til at måle en persons

livskraft (levedygtighed) med, idet det varierer betydeligt alt efter helbredstilstanden. -Efter en dags hårdt arbejde vil feltet skrumpes ind, medens det efter en periode med hvile vil udvide sig med måske flere centimeter. Det følger nøje legemets konturer, ja, endog små »buler« som modermodermærker, vorter eller filipenser.

I forbindelse med det æteriske felt kan det være af interesse at vide at hvis man udsættes for en meget, meget høj elektrisk spænding ved et forsvindende lavt ampereforbrug, så vil ens æteriske felt kunne ses glødende blåligt eller blegrødt. Under bestemte vejrforhold kan det også ske at feltet bliver synligt i højere grad end ellers.

- På havet kendes fænomenet af søfolk, som kalder det Sankt-Elmsild. Der sker det at et skibs master og rigning - når vejr-situationen er til det - indrammes af et koldt lys. Det er ganske harmløst, men temmelig skræmmende for dem, der ser det for første gang. Det, der ses, må vi betegne som »skibets æteriske felt«. På landet kender man også til fænomenet. Mången en bondemand har utvivlsomt oplevet en diset eller mørk aften at komme spadserende hen over sine marker for pludselig at få sig en alvorlig forskrækkelse, idet han får øje på et sløret, blåhvidt skær i højspændingsledningerne lige over sit hoved. Det kan faktisk virke ret uhyggeligt, men det er altså noget, der kan forekomme under de rette vejr-betingelser.

Elektrikere kender fænomenet som høj spændingsledningernes korona, en af de vanskeligheder, de nu og da støder på under deres arbejde, idet der kan ske det at en korona, der bevæger sig ned over kæden af isolatorer, ioniserer luften, så der sker en kortslutning, som så afbryder el-værkets relæer, hvorved et helt område mørklægges. I vore moderne tider tager elektrikerne meget specielle og meget kostbare forholdsregler med det for øje at mindske eller helt eliminere koronaen. Menneskets korona er - det siger sig selv -det æteriske felt og dette ligner noget i retning af udladningen fra højspændingsledningerne. (I det følgende vil ordet korona indgå de steder, hvor forfatteren faktisk skriver 'etheric', da jeg mener at korona er »mere håndterligt «end» det æteriske felt« - o.a.).

De fleste mennesker kan, efter nogen tids praktisk øvelse, se legemets korona. Man bør imidlertid væbne sig med tålmodighed, når man gør forsøg på at se den. - Uheldigvis er mange af den opfattelse at det er ganske nemt og ligetil at tilegne sig de kundskaber og de kræfter, det tager Mestrene årevis at erhverve. Intet lader sig gøre uden øvelse; store musikere øver sig daglig i timevis, de ophører

faktisk aldrig med at øve sig. Du må også øve dig, såfremt du ønsker at kunne se enten koronaen eller auraen eller begge dele. En af fremgangsmåderne i dine øvelser kunne være den at du allierer dig med et andet menneske, som du så får til at strække sin bare arm ud i fuld længde. Vedkommende skal holde fingrene adskilte og skal helst holde arm og fingre op foran en neutral eller mørk baggrund i en afstand af knap 10 centimeter fra denne baggrund. Du vender så dit blik mod armen og fingrene, dog uden at se direkte på dem. Det drejer sig en del om at kende »kunsten« at se på det rigtige sted og på rette måde. - Som du nu står der og ser i retning mod armen og fingrene, vil du snart få øje på noget, der ser ud som et blå-gråt røgslør, der synes at klæbe sig til huden.

Som vi har nævnt tidligere kan »sløret« have en udstrækning på mellem 3 millimeter og hele 15 centimeter. Det sker i begyndelsen ikke ofte at det lykkes for dig at se andet end arm og fingre, hvilket måske kan tilskrives at du i realiteten prøver for hårdt, eller kan hænde, du ikke ser skoven for bare træer. Du skal føle dig helt afslappet, anstreng dig ikke for meget, så vil du efter nogen tids øvelse afgjort opdage at der virkelig er »et eller andet«.

En anden måde, du kan øve dig på, er at begynde med dig selv. Find en stol frem og sæt dig bekvemt til rette. Sæt dig et sted, hvor der er mindst små to meters afstand til nærmeste genstand, hvad enten det nu er et bord, en anden stol eller væggen. Træk vejret regelmæssigt, dybt og langsomt, stræk dine arme ud foran dig i deres fulde længde, sæt fingerspidserne mod hinanden, så tommelfingrene peger opad og fingerspidserne lige akkurat berører hinanden. Når du derpå langsomt skiller fingrene, så der er 3-6 millimeters afstand imellem dem, vil du fornemme »noget«. Du sanser måske dette »noget« som en slags grå tåge eller måske en selvlysende substans. Når du nu har fået øje på »noget«, så skiller du langsomt dine fingre endnu mere med cirka en halv centimeter ad gangen, og du vil da snart erkende at der *er* »noget«. Det, du ser, er din korona. Glipper kontakten, det vil sige, »blegner« koronaen eller forsvinder den helt, lader du dine fingerspidser samles på ny og starter forfra igen. Det er og bliver et spørgsmål om øvelse.

Lad os endnu engang pointere: denne verdens store musikere øver sig og øver sig atter og atter, og med den megen øvelse bliver de i stand til at skabe vidunderlig musik. *Du* kan skabe dig vidunderlige

resultater på det metafysiske område!

Nu, iagttag igen dine fingre. Iagttag omhyggeligt det svage slør, der strømmer fra den ene finger til den anden. Med fornøden træning vil du lægge mærke til at den flyder enten fra din venstre til din højre hånd eller fra højre til venstre, afhængig af - ikke så meget dit køn, men af din helbredstilstand eller af, hvad du tænker på i det pågældende øjeblik.

Hvis du kan gøre en eller anden i din omgangskreds interesseret og få vedkommende til at hjælpe dig, så prøv at øve dig på din håndflade. Få din hjælper - helst en af det modsatte køn - til at sætte dig i en stol ansigt til ansigt med dig. Derpå strækker I begge to jeres arme og hænder ud i fuld længde. Flyt så langsomt din egen håndflade. Få din hjælper - helst en af det modsatte køn - til at sætte sig. Når jeres håndflader er sådan noget som fem centimeter fra hinanden, vil du føle ligesom en kold, eller måske varm, luftning strømme fra den ene hånd til den anden. Denne følelse mærkes først midt i håndfladen. Om »brisen« føles kold eller varm er afhængig af hvilken hånd det drejer sig om, og hvilket køn du tilhører.

Hvis du føler at luftstrømmen er varm, så prøv at flytte din hånd en anelse, således at jeres fingre ikke befinder sig direkte ud for hinanden, men i en vinkel. Du vil da mærke at varmen tager til.

- Efterhånden som du øver dig, vil varmen øges.

Nået så langt betragter du igen meget omhyggeligt din og din hjælpers håndflader, det vil sige: du kigger omhyggeligt ind mellem hænderne, og du vil ganske tydeligt kunne skelne koronaen. Den minder noget om cigaretrøg, der ikke har været inhaleret, altså ikke den smudsiggrå man puster ud, men en ren røg med et anstrøg af blå i sig.

Vi bliver nødt til at gentage at koronaen blot er den ydre manifestation af legemets magnetiske kræfter. Vi kunne kalde den for »ånden«, fordi der sker det, når et menneske ved godt helbred pludselig dør at den udskilte korona (altså det eteriske legeme) vedbliver at eksistere i nogen tid efter at døden er indtrådt. Koronaen løsriver sig måske fra legemet og flakker i nogen tid om som en »hovedløs ånd« uden mål og med, hvilket er noget ganske andet og helt anderledes end astral-legemet. Vi vil behandle alt dette på et senere tidspunkt.

Har du mon nogen sinde hørt folk fortælle at de somme tider har oplevet en mørk aften at komme gående forbi en gammel landsbykirkegård, hvor der ikke fandtes gadelygter eller sligt, og dér pludselig har kunnet skimte et svagt blåligt lys svævende over en grav, der selvsamme dag var blevet kastet til. Det, disse mennesker har set, er i virkeligheden koronaen på vej bort fra et legeme, der for nylig er afgang ved døden. Prøv at sammenligne fænomenet med den varme, der udgår fra en kedel i hvilken du har kogt vand, som du netop har slukket under. Efterhånden som kedelen afkøles føles den varme, der udgår fra dens yderside umiskendeligt - og helt naturligt - svagere og svagere. På samme måde forholder det sig, når et legeme dør (du må huske på at døden »kommer etapevis«), kraften i koronaen bliver mindre og mindre, men det kan i flere dage efter den kliniske død stadig forekomme at koronaen (altså det eteriske legeme) endnu flakser rundt om et legeme. Også dette emne vil vi imidlertid lade ligge til en senere lektion.

Prøv, prøv og prøv igen! Hele tiden må du tænke på at øve dig. Se på dine hænder, iagttag din krop og foretag de her nævnte forsøg sammen med en, der gerne vil hjælpe dig, thi kun med øvelse bliver du i stand til at se koronaen, og før du kan se denne, vil du ikke kunne se auraen, der er endnu finere i sin struktur.

LEKTION 4

Som vi så i foregående Lektion, er legemet omgivet af koronaen, som omslutter alle dele af kroppen. Men udenfor dette felt strækker auraen sig; den har det tilfælles med koronaen at også den er af magnetisk, elektrisk oprindelse, men hermed ophører ligheden.

Vi kan med det samme slå fast at auraen viser os OVER-SELVETS farver. Den viser om en person er åndelig eller kødelig. Den viser samtidig, om vedkommende har et godt eller et dårligt helbred og om den pågældende rent faktisk *er* syg. Alt genspejles i auraen, den er OVER-SELVETS - sjælens, om du vil - indikator. OVERSELVET og sjælen er, når det kommer til stykket, en og samme ting.

Sygdom og sundhed kan aflæses i denne aura. Det samme kan modgang og medgang, had og kærlighed. Måske er det heldigt for os at der nutildags ikke findes ret mange mennesker, der ser aura-en, thi nu om stunder er det jo almindeligt at udnytte andre og søge at få

overtaget over dem. Her afslører auraen imidlertid - som det er dens opgave at gøre - enhver grim tanke, idet den genspejler OVERSELVETS farver og vibrationer. Det er en kendsgerning at auraen falmer, hvis et menneske er håbløs syg, og i visse tilfælde forsvinder den endog lidt efter lidt inden vedkommende dør. Hvis et menneske har været syg i lang tid, forsvinder dets aura virkelig, før døden indtræffer - tilbage bliver kun koronaen. På den anden side har vi så en helt igennem rask person, der pludselig omkommer, for eksempel ved en ulykke; en sådan person bevarer sin aura lige til den kliniske død, ja, endda i nogle øjeblikke efter dennes indtræden.

Det kan være på sin plads her at indflette et par bemærkninger om døden. Døden kan være en temmelig langtrukken affære, det er ikke, som når man slukker for lyset eller tømmer en spand for vand - så er det mørkt og spanden er tom, basta! Næh, ligegyldigt hvorledes et menneske dør, ja, selv om det dør ved halshugning, så vil døden ikke indtræffe før nogle øjeblikke senere.

Som vi har set, er hjernen en generator, der frembringer elektricitet. Blodet leverer kemikalierne, vandet og de nødvendige metaller og alle disse bestanddele optages bestandig og uvægerligt i hjernens væv. Hjernen bliver således i stand til at fortsætte sin funktion i op til 3-5 minutter efter den kliniske død! Det er naturligvis latterligt, når visse mennesker hævder at denne eller hin henrettelsesmetode medfører øjeblikkelig død, thi, som vi har fastslået, hjernen kan stadig fungere også fem minutter efter at hovedet er skilt helt fra kroppen.

Vi kan berette om et tilfælde, som bevidnedes og behørigt registreredes under den franske revolution: en såkaldt forræder var blevet halshugget og bøddelen bøjede sig ned og løftede det afhuggede hoved i vejret samtidig med at han råbte: »Dette er hovedet af en forræder! « Publikum (henrettelser var dengang offentlige, og på de dage, hvor henrettelser skulle finde sted, fik folket fri og pøbelen fandt stor moro i at overvære guillotineringerne af »forræderne«), der ellers hujede og skreg, blev pludselig stumme af skræk, thi læberne i det afhuggede hovede formede de stumme ord: »Det er jo løgn! « Optegnelsen om denne tildragelse findes vitterlig opbevaret i Frankrigs statsarkiver.

Enhver læge eller kirurg vil bekræfte at der efter tre minutters forløb opstår skader på hjernen, såfremt blodtilførslen afbrydes,

hvilket er en af årsagerne til at man ved hjertestop gør sig de allerhærdigste anstrengelser for hurtigst muligt at få blodomløbet i gang igen.

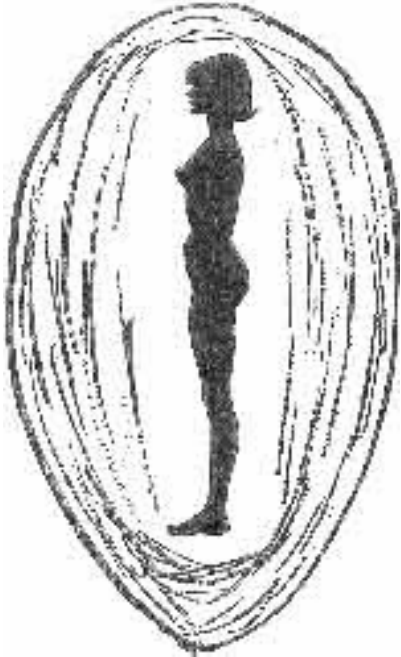
Vi har gjort dette lille sidespring for at vise at døden absolut ikke er noget øjeblikkeligt. Det er auraens forsvinden heller ikke.

Medens vi husker det, så er det en medicinsk fastslået kendsgerning - og det ved alle ligsynsmænd og patologer - at hele legemet ikke dør på en gang; hjernen dør og dernæst de andre organer et efter et. Noget af det, der dør sidst, er håret og neglene.

Eftersom legemet ikke dør straks, vil auraen fremdeles kunne skimtes over de endnu levende organer. Det er derfor en clairvoyant i den afdødes aura kan se, hvorfor vedkommende udåndede. Koronaen (altså det eteriske legeme) er af en noget anden beskaffenhed end auraen, og den vil kunne forblive »hængende« i nogen tid, som en frigjort »ånd«, især hvis den afdøde led et voldsomt eller brat endeligt.

Et menneske ved godt helbred, som pludselig rammes af døden, har »sine batterier ladet fuldt op«, og koronaen er således »på fuld styrke«. Med legemets død frigøres koronaen og svæver bort. Magnetiske kræfter vil utvivlsomt drage den i retning af dens tidligere opholdssted. Hvis nu en clairvoyant person eller et menneske, hvis vibrationer er hævet over det normale, er til stede ved dødslejet, så vil den pågældende være i stand til at se koronaen og bryder måske ud i et: »Jøsses, det er jo X's genfærd!«

Auraen er af meget finere konsistens end den forholdsvis grove korona. Faktisk forholder det sig således at auraen er lige så meget finere i forhold til koronaen, som denne er det i forhold til det fysiske legeme. Koronaen »ligger« som et komplet dække over hele kroppen, følgende alle legemskonturerne, hvorimod auraen danner ligesom et ægformet hylster rundt om legemet.

Det er almindeligt at auraens højde er godt og vel to meter, medens den i bredden (på dens bredeste sted) måler omkring 120 centimeter. Fra oven og nedefter aftager den i tykkelse, så »æggets« spidse ende altså udgør auraens bund nede ved vore fødder. Auraen består af farveprægtige udstrålinger mellem legemets forskellige centrale dele.

De gamle kinesere plejede at sige: »Et billede er mere værd end tusinde ord! « Vi vil derfor forsøge at spare nogle tusinde ord ved at bringe et par skitser af et menneske, henholdsvis en face og i profil med indtegnede aura-kraftlinier til og fra de forskellige legemscentre og med et rids af auraens ydre æggeskalsform (fig. 4 og 6).

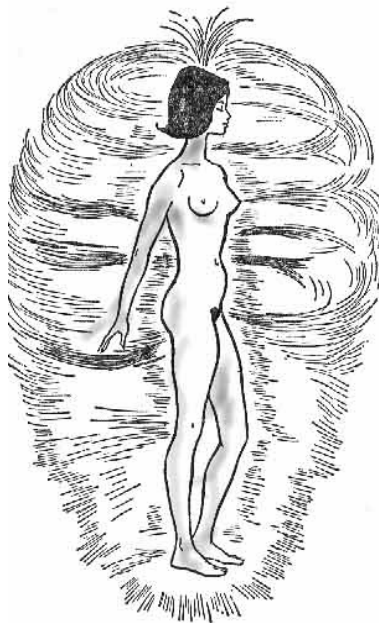

fig.4-auraens hovedlinjer.

Vi må også gøre det klart at auraen virkelig eksisterer, også selv om du ikke i øjeblikket kan se den. Som du vil vide, kan vi heller ikke se den luft, vi indånder. Selv tvivler vi på at en fisk kan se det vand, den svømmer rundt i! Auraen er en virkelig kraft, livskraft. Den eksisterer til trods for at de fleste uøvede mennesker ikke er i stand til at se den. Ved hjælp af forskelligt udstyr er der imidlertid skabt mulighed for at iagttage den. Eksempelvis findes der flere slags special-briller, men alle oplysninger, vi har formået at skaffe os angående disse, tyder på at de er meget skadelige for synet; de anstrenger øjnene, og de tvinger øjnene til at fungere på en unaturlig måde. Vi kan derfor ikke et eneste sekund tænke os at anbefale brilleglas, der foregives at sætte en i stand til at se auraen. Heller ikke vil vi anbefale de skærme, der består af to glasplader med et vandtæt mellemrum, som man kan fylde ud med et specielt og sædvanligvis meget kostbart farvestof. Det eneste, vi sådan set kan gøre, er at foreslå at du øver dig og øver dig. Med en lille smule tro og måske lidt hjælp vil du da snart blive i stand til at se. Den største vanskelighed ligger i grunden i at de fleste mennesker slet ikke tror på at auraen kan iagttages. Auraen er, som vi allerede har fastslået, en sammensætning af forskellige farver, men vi vil gerne pointere at det, vi betegner som farver, blot er en ganske særlig del af spektrum. Med andre ord, skønt vi bruger ordet 'farve', kunne vi lige så godt have sagt: frekvensen af den bølge, vi kalder »rød« eller »blå«. Medens vi er ved det, så er rød en af de nemmeste farver at få øje på.

Med blå farve ligger det straks lidt tungere. Men lige så vel som der findes mennesker, der ikke kan skelne den blå farve, findes der også nogle, der ikke kan skelne den røde.

Forresten, hvis du befinder dig i selskab med en aura-seer, så pas endelig på at holde dig til sandheden i det, du siger, gør du ikke det, vil vedkommende nemlig kunne røbe dig. Normalt har et menneske en »glorie«, som lyser enten i en blålig eller i en gullig tone. Hvis en løgn fortællers, farer et grøn-gult glimt gennem »glorien«. Grøn-gul er en meget vanskelig farve at beskrive, men set én gang, glemmes den aldrig. Derfor er det at fortælle en løgn ensbetydende med at afsløre sig selv, idet det grønlig-gule lysglimt øjeblikkelig lyner igennem »glorien« øverst i auraens top.

Man kan generelt sige at auraens spændvidde udvider sig nede fra og op til og med øjnene, hvor den udgør et strålende lag af gult eller blå, hvilket er ens »glorie« eller »nimbus«. Allerøverst oppe i auraen ses ligefrem en slags fontæne af lys, det der i østen kendes som Den Blomstrende Lotus, fordi »springvandet« faktisk ligner et sådant. Det er et sandt farvespil, som for den fantasifulde kommer til at minde eventyrligt om en lotusblomst i fuldt flor.

Jo højere man står i åndelig henseende, desto mere fremtrædende bliver den safrangule farve i ens »glorie« eller »nimbus«. Omgås en person med lyssky tanker, vil denne del af hans aura, altså glorien, antage en særdeles ubehagelig mørkebrun farve, der tilmed omkranses af denne her gullig-grønne galdefarve, som kendetegner falskhed og løgn.

Vi føler os overbevist om at antallet af aura-seere er langt højere end det almindeligvis antages. Vi tror at mange mennesker ser eller sanser auraen, uden egentlig at vide, hvad det er, de ser eller fornemmer. Det er en del af hverdagen, når en kvinde f.eks. siger at hun afgjort ikke kan »bære« den eller den farve, det skyldes helt sikkert at hun rent instinktivt føler at den ikke matcher med hendes aura. Hun vælger sig i stedet en anden, der »passer bedre«. Måske har du oplevet at se en kvindelig bekendt iført en klædedragt, som i dine øjne var »helt umulig«. Du kunne måske ikke »se« auraen, men du er muligvis af en langt følsommere natur end din »umuligt« klædte veninde, og ville derfor have fornemmet at netop de farver stod i fuldkommen kontrast til hendes aura.

Mange mennesker er opmærksomme på eller ligefrem sanser aura-en, men fordi de fra barnsben har lært at sådan noget nonsens

er ikke noget, der er, ikke noget, man ser, ja, så har de simpelt hen lullet sig ind i troen på at de umuligt kan se noget som helst af den art.

Det er ligeledes et faktum at man kan øve indflydelse på sit helbred ved at gå med tøj i bestemte farver. Hvis du iklæder dig tøj af en farve, der står i kontrast til din aura, vil du uden tvivl føle dig utilpas og genert, du vil måske endda føle dig syg, indtil du bliver klædt om i tøj, hvis farver harmonerer med din aura. Du vil måske opdage at en særlig farve i en af dine stuer generer dig, eller virker den måske snarere beroligende? Farver er, når alt kommer til alt, blot forskellige navne for vibrationer. Rød er én vibration, grøn en anden, sort en tredje og så fremdeles.

Nøjagtig som den vibration, vi kalder lyd, kan skabe disharmonier, nøjagtig således kan »lydløse« vibrationer - dem vi kalder farver - »skribe mod hinanden« og skabe åndelig disharmoni.

LEKTION 5

Auraens farver

Enhver musikalsk tone er en kombination af harmoniske vibrationer, en kombination der er affiængig af vibrationernes indbyrdes fordragelighed. Enhver mangel på forenelighed forårsager en »falsk« tone, en tone som lyder ubehagelig. Musikere tilstræber at skabe behagelige toner.

Som det forholder sig i musikkens verden, således forholder det sig også i farvernes, thi farver er samtidig vibrationer, skønt de befinder sig andetsteds i menneskets opfattelsesspektrum. Ens farver kan være helt rene, hvorved man behages og glædes, eller de kan være skrigende uharmoniske og gå os på nerverne.

I den menneskelige aura er der mange, mange forskellige farver og mange flere farvenuancer. Nogle af dem ligger udenfor den uøvede iagttagers synsvidde og har som sådanne ikke noget officielt navn.

Som du sikkert ved, findes der en »lydløs« hundefløjte. Den frem-bringer en lyd på en vibrationsfrekvens, hvor menneskets øre intet opfatter. Det gør derimod hundens. I skalaens anden ende opfatter mennesket dybere toner, end hunden gør; dybe toner er uhørlige for hunde. Forudsat vi kunne udvide vor evne til at høre høje toner, ville vi - akkurat som hunden - kunne høre hundefløjtes

piben. Det er nøjagtig det samme med synet: lykkes det os at øge synsvidden, vil vi kunne se menneskenes aura! Her må vi imidlertid gå meget omhyggeligt til værks, ellers risikerer vi meget nemt at miste vor evne til at skelne sort eller violet!

Det vil være urimeligt tidsspilde at opstille en liste over de utallige farver, vi kender. I stedet vil vi koncentrere os om de mest almindelige - de 'stærkeste' farver.

Grundfarverne forandrer sig i takt med udviklingen hos den person, i hvis aura de ses. Efterhånden som et menneske gør fremskridt, bliver auraens farver skønnere og skønnere. Er en person så uheldig at snuble på sin vej op ad udviklingsstigen, kan det meget vel hænde,

at hans grundfarver totalt forandres eller skifter tone.

Grundfarverne (vi kommer nærmere ind på dem om lidt) viser, hvem personen er (eller hvad personen står for). De talrige farvenuancer giver oplysning om ens tanker og hensigter samt om ens åndelige habitus. Auraen hvirvler og flagrer rundt i et helt ufatteligt farvespil, som får selv den skønneste regnbue til at blegne. Nedenfor bringer vi nu nogle bemærkninger om nogle få af disse mange farver, ganske få kun, for det tjener intet formål at tale om de øvrige, før du kan se de her nævnte!

RØD

Ægte rødt er ensbetydende med gode lederkræfter. Store generaler og andre ledere har en mængde af ægte rødt i deres aura.

En særlig form for rødt - umiskendelig kantet med gult, tyder på en » korsfarertype«, et menneske som altid gør sig umage for at hjælpe andre. Du må ikke forveksle korsfareren med en nævenyttig person, sidstnævntes røde farve vil gå lidt mere over i det brune!

Klare, røde farvelinier eller farveglimt, som strømmer eller skyder ud fra det sted, et organ befinder sig, viser at organet »har det godt«. Mange af denne verdens store ledere og personligheder udstråler en klar rød farve, der imidlertid uheldigvis alt for ofte tilsmudses ved tilstedeværelsen af simple farvenuancer.

Et 'dårligt' rødt, et rødt, som synes uklart eller for mørkt, tyder på et slet eller endog et ondskabsfuldt temperament. En person med en sådan farve i sin aura er upålidelig, trættekær og forræderisk, en der kun tænker på sig selv og gerne lever på bekostning af andre.

Matrød er altid tegn på nervøs anspændthed.

Et menneske med en 'dårlig' rød farve kan vise sig at være meget

stærk rent fysisk set, men desværre vil vedkommende også have meget stærke forbryderiske tilbøjeligheder (forbryderiske anlæg).

Mordere har altid 'underlødigt' rødt i deres auraer.

Jo mere lys (ikke jo mere klar eller jo mere tydelig) den røde farve er, des mere nervøs eller uligevægtig en person. Et sådant menneske er meget aktiv, rastløs kunne man næsten sige. Han kan ikke holde sig i ro ret længe ad gangen og er i virkeligheden noget af en navlebeskuer.

Røde farver omkring organerne fortæller om disses helbredstilstand. En matrød eller brunlig rød farve, der langsomt vibrerer over eller omkring et organ, tyder på tilstedeværelsen af kræft. Auraen viser os, om kræften endnu er på begyndelsesstadiet eller om den allerede har bidt sig fast. Auraen afslører ligeledes, hvilke sygdomme der senere hen synes at ville true legemet, såfremt forebyggende behandling ikke iværksættes. »Aura-terapi« vil på dette område finde større og større udbredelse efterhånden som menneskenes kundskaber øges.

Røde, blinkende prikker eller pletter omkring kæberegionen fortæller om tandpine; glimter det samtidig matbrunt i auraen, viser det at vedkommende gruer ved tanken om at der nu forestår et besøg hos tandlægen.

Purpurrød kendetegner sædvanligvis mennesker, der er for selv-sikre, alt for selvglade personer. Det er hovmodets farve og vedkommende bærer af purpurrødt har i grunden ikke noget at være stolt af. Purpurrød eller skarlagensrød ses også meget tydeligt rundt om hofterne på kvinder, der lever af 'at sælge sig selv for penge'. De er i sandhed 'Skarlagens-kvinder'. (Det engelske ord scarlet står både for skarlagens og for syndig, men måske får læseren den bedste forståelse ved at læse Johannes' Åbenbaring 17. kap. vers 1-6- o.a.). Sådanne kvinder er som regel ikke spor interesserede i selve kønsakten som sådan; for dem er det kun en måde at tjene til livets ophold på. Men den indbildske og skøgen har altså fælles farver i deres auraer. Det er nok værd at lægge mærke til at udtryk som: 'sort humør', 'rød af raseri', 'grøn af misundelse' osv. faktisk helt korrekt dækker eller viser en persons aura i en eller anden bestemt sindsstemning. De mennesker, der »opfandt« disse udtryk, har helt givet bevidst eller ubevidst kunnet se auraer. Om den røde farvegruppe er videre at sige:

Rosa (egentlig mere i retning af koralrød) tyder på umodenhed.

Teenageres auraer er koralrøde uden andre undertoner. Drejer det sig om en voksen, er koralrødt ensbetydende med bamlighed og usikkerhed.

En rød-brun farve, som rå lever f.eks., viser os en rigtig modbydelig person. Et menneske man bør undgå enhver kontakt med, han vil kun bringe ubehageligheder med sig. Ses denne farve omkring et af de menneskelige organer, betyder det at det pågældende organ lider af en alvorlig sygdom; drejer det sig om et af de livsvigtige organer, vil vedkommende person snart dø.

Alle mennesker med rød farve udstrålende for enden af brystbenet (sternum) har vrøvl med nerverne. De burde lære at tage det hele lidt med ro, såfremt de nærer ønske om at leve længe og lykkeligt.

ORANGE

Orange er sådan set en nuance af rødt, men vi ofrer den vor opmærksomhed og klassificerer den her, fordi visse religioner i det fjerne østen anså orange for værende 'Solens farve' og hyldede den som sådan. Det er derfor, man i det fjerne østen ser så enormt mange orange farver. På den anden side for ligesom at bringe det hele ind i faste rammer - fastholder andre religioner at solens farve er den blå. Hvordan man selv forholder sig til dette spørgsmål, er ikke så vigtigt. Orange er nemlig fundamentalt set en 'god' farve, og mennesker med en passende portion orange i deres aura er meget tolerante og hensynsfulde overfor andre; de er menneskekærlige og altid villige til at hjælpe dem, der er mindre heldigt stillede end dem selv.

Værd at have er en lys, orange aurafarve, fordi den viser selvkontrol og fortæller om mange andre gode egenskaber. Brunlig-orange er tegn på en person, der føler sig hæmmet, et menneske, der faktisk er 'lige glad med det hele'. Denne farve påviser også nyrebesvær. Hvis den ses lige oven over nyrene og samtidig har et plettet, gråligt slør i sig, drejer det sig om nyresten.

Orange med et anstrøg af grønt angiver en person, som ynder at skændes ene og alene for skænderiets skyld. Når du en gang selv er nået til det punkt i din udvikling, hvor du kan skelne endog nuancerne i de forskellige farveafskygninger, bør du være klog nok til at lade være med at inklude dig i diskussion med de mennesker, hvis orange-farve er grønlig tonet, thi sådanne mennesker er dem, der gør sort til hvidt, de mangler totalt fantasi, de savner forståelse af at der

er forskellige grader af viden eller forståelse for at der er forskellige meninger, og de fatter aldeles ikke at der er forskel på farver (og det er der jo - rødt er ikke bare rødt). Personer, der »plages« af at skulle trækkes med den grøn-orange farve, diskuterer gerne i timevis, blot for diskussionens skyld; de bryder sig pokker om,

hvorvidt de har ret eller ikke, for dem er det selve argumentationen, der er sagen.

GUL

En gylden, gul farve fortæller at dens indehaver er højt åndeligt begavet. Alle de store helgener, der har været, havde gyldne glorier over deres hoveder. Jo større åndelighed, desto klarere skinner det gylden-gule.

I forbifarten skal lige indskydes at de allerhøjeste åndelige personligheder glorier også indeholder farven Indigo. Vi forbliver imidlertid ved Gul lidt endnu.

At have gul farve i auraen vidner om åndelig og moralsk sundhed. De, der har denne farve, er 'på rette vej' og har meget lidt at frygte af denne verden. Man kan helt og holdent stole på en person med en lys, klar gul aura. Er farven derimod vissen- eller bleggul, står vi overfor en krysteragtig personage. Det er derfor, man i mange engelsktalende lande om en kujon siger: »He is yellow!« Ordet yellow dækker nemlig både gul og fej! Tidligere var det meget mere almindeligt at folk kunne se auraer, og det er sandsynligvis fra den tid dette og tidligere fremhævede udtryk stammer. Den her sidst nævnte gule er altså en 'dårlig' gul farve, og den viser os et menneske, der er bange for så at sige alting. En rødagtig gul farve er også langt fra gunstig, den antyder nemlig mental, moralsk og fysisk frygtsomhed, og afslører som følge heraf absolut mangel på åndeligt udsyn og overbevisning. Mennesker med rødlig-gul aura er religionsflakkere, ustandselig er de på jagt efter noget nyt, noget andet, noget som er helt uopnåeligt på den korte tid, de giver sig selv lov til at jage det i. De savner udholdenhed og kan ikke koncentrere sig om noget som helst i mere end nogle ganske få øjeblikke.

Et menneske med såvel rød-gul som brun-rød farve i auraen synes altid at være på jagt efter en person af modsat køn - uden nogen sinde at få noget ud af sine anstrengelser! Det er værd at notere sig at hvis en person med rødt eller rød-gult hår samtidig har rød-gult i auraen, ja, så er vedkommende meget trætkekær og meget

provokerende og vil ofte opfatte selv den mest uskyldige bemærkning som en personlig fornærmelse. Dette gælder især for rødhårede med rød-lig, eventuelt fregnet hud. Nogle af de mere røde rød-gule farver viser os et menneske med store mindreværds-komplekser. Jo rødere rødt i den gule farve, desto højere grad af mindreværd.

En brun-gul farve er ensbetydende med en særdeles beskidt tankegang og tyder på ringe åndelig udvikling.

I de fleste af verdens storbyer findes et 'slumkvarter' hvortil alle slags drankere, snyltere og andre menneskevrage søger hen, og hvor de finder sammen på deres fælles vej ned ad bakke. Det er »denne verdens jammerdale«. Mange af de mennesker, der havner i disse jammerdale, har denne rød-brun-gule aura, og hvis de hører til de allerværste af slagsen, vil der i deres auraer forekomme ubehagelige rav-gul-grønne pletter. Om disse mennesker kan man roligt sige: »De står ikke til at redde! « (deres egen dårskab har ødelagt dem).

En brunlig-gul aura påviser urene tanker og fortæller, at den pågældende person ikke altid holder sig på livets rette vej. Grøn-gul har også noget med sundhedstilstanden at gøre. Er den til stede tyder den på en leverlidelse. Veksler det grøn-gule over i brun-rød-lig-gul, viser det, at sygdommen nærmere er af social karakter. Er sygdommen af social beskaffenhed, vil auraen omkring ens hofter være mørkebrun-matgul, ofte gennemtrængt af rødlige 'støvpletter'.

Efterhånden som den brune farve bliver mere og mere udtalt i den gule samtidig med at farvens kanter måske flosser lidt, antyder det mentale lidelser. En i psykisk forstand spaltet personlighed vil ret så ofte have den ene halvpart af sin aura blå-gul-farvet, medens den anden halvdel er brun- eller grønlig-gul - en helt igennem ubehagelig sammensætning.

Man bør altid søge at fremelske den rene, gylden-gule farve, med hvilken vi indledte dette afsnit over emnet »gul«. Den *kan* opnås, såfremt ens tanker og hensigter er rene og oprigtige. Vi må allesammen passere - bringe os ud over - det udviklingstrin, hvor vor aura er lys og klar gul, før vi kan gøre os håb om at komme videre.

GRØN

Grøn er helbredelsens, undervisningens og den fysiske vækst's farve. Store læger og kirurger har masser af grønt i deres auraer; de har også en mængde rødt, og - pudsigt nok - de to farver står her forbløffende godt til hinanden, der er på ingen måde antydning af disharmoni dem imellem. Sædvanligvis skriger netop disse to farver ellers gevaldigt mod hinanden, men i auraen forholder det sig altså modsat. Iblandet en passende portion rødt er grønt kendetegnet på en meget dygtig kirurg - et yderst kompetent menneske.

Grønt alene - altså uden rødt - viser os en fremragende læge, en som virkelig ved, hvad han har med at gøre, eller den viser os en sygeplejerske, hvis liv helt og holdent er viet hendes gerning.

Grøn farve, iblandet passende dele blå, tyder på succes i undervisning. Nogle af fortidens største læremestre havde grønnt i deres auraer samt striber eller stråler af hvirvlende blå, og ofte kunne mellem en »hidsig« blå farve og en grøn anes smalle, gyldne, gule striber, hvilket betød, at den pågældende var et menneske, hvem de studerendes velfærd lå meget på sinde, samtidig med at han besad en veludviklet forståelse for at vælge de rette emner for sin undervisning.

Alle, der bekymrer sig om menneskers (og dyrs) sundhedstilstand, har megen grøn farve i deres auraer. Det behøver ikke nødvendigvis at dreje sig om store kirurger eller læger, men kan lige så vel dreje sig om ganske almindelige mennesker; der vil altid være grønnt i deres auraer, hvis deres gerning har noget at gøre med at helbrede dyr eller mennesker - eller planter.

Det er nærmest et kendetegn for dem!

Grøn er ikke en af de dominerende farver. Alligevel ses den næsten altid som nyttig ingrediens i en eller anden farvesammensætning. Det er en »hjælpsom« farve, og personer, hos hvem den er til stede, er som regel venlige, medfølelse og hensynsfulde mennesker. Der findes imidlertid mennesker, hvis aura er gullig-grøn, og sådanne skal man ikke fæste lid til; de er utroværdige, og jo mere udbredt denne ubehagelige gul-grønne farve er, jo mere utroværdig og upålidelig er personen. Bondefangere - folk som taler pænt til én og derpå narrer penge fra én - har en gul-grøn aura, tilsat en slags rav-gult. Skifter det grønne over i blå - sædvanligvis veksles til en behagelig himmel-blå (eller varm, blå farve) - peges der på en mere reel og pålidelig person.

BLÅ

Denne farve kaldes ofte for »den åndelige verdens farve«. Den påviser rent intellektuelle egenskaber ved siden af de mere åndelige, men naturligvis må der være tale om den rigtige blå-nuance; med den rigtige afskygning er blå i sandhed en meget positiv farve.

Koronaen har et anstrøg af blå i sig, et blått der minder om røgen fra en brændende cigaret eller den blå ild fra pejsebrændet. Jo klarere den blå farve er, des sundere og livskraftigere er personen, den tilhører.

Lyseblått tyder på en person, der har meget svært ved at beslutte sig til noget som helst, en der helst skal have et spark bagi for at komme i gang.

En mørkeblå tone derimod er tegn på et menneske, der gør fremskridt, en der virkelig strenger sig an.

En endnu dybere blå farve viser os et menneske, som virkelig med ildhu går op i sit arbejde - og er glad for det. Disse mørke, dybe blå farver tilhører som oftest de

missionærer, der er missionærer, fordi de »føler sig kaldede«. Farven findes ikke hos missionærer, der har valgt deres gerning udelukkende i håbet om vederlagsfrit at kunne rejse jorden rundt.

Man kan altid bedømme et menneskes karakter ud fra intensiteten af auraens gule farve samt af, hvor mørk en tone det blå har.

INDIGO og VIOLET

Vi klassificerer disse to farver side om side, fordi der er så ringe en forskel dem imellem, at vi næppe formår at sanse nuancerne; samtidig synes de begge affiængige af hinanden.

Mennesker, hvis aura i en bestemt udstrækning lyser i indigo, er folk af dyb religiøs overbevisning, ikke bare sådan nogle, der foregiver at være religiøse. Der er himmelvid forskel: nogle siger, de er religiøse, andre tror, de er det, men hvad de egentlig er afsløres først af deres aura; indigo afgør sagen.

Hvis farven indigo indeholder et skær af blegrødt, vil bæreren af en således farvet aura vise sig at være meget pirrelig og ubehagelig at være i stue sammen med. Hans pirrelighed vil især gå ud over hans eventuelle underordnede.

Strejf af blegrødt i indigo-farven berøver auraen dens renhed og er altså negative.

Vi kan her lige nævne, at mennesker med indigo, violet eller purpur i auraerne ofte har vrøvl med hjertet eller lider af fordøjelsesbesvær. Den type mennesker bør affiolde sig fra at spise stegt føde og skal helst undgå fede spiser.

GRÅ

Gråt er aura-farvernes »forvandler«. I sig selv står gråt ikke for noget, medmindre der da er tale om en meget uudviklet persons aura. Hvis den person, du betragter, er uudviklet, vil der i dennes aura være store striber eller pletter af gråt, men under normale omstændigheder kommer du jo næppe til at betragte en uudviklet person in natura.

Ses gråt i en anden farve, antydes karakterbrist og et generelt set dårligt helbred. Træder grå striber frem i auraen omkring et organ, er der fare for at dette organ enten er ved at bryde sammen eller at skaden allerede er sket, og der bør straks tilkaldes en læge.

Et menneske med en skarp, dunkende hovedpine vil have en 'grå-lig røgsky' skærende igennem sin glorie eller nimbus og uanset gloriens farve vil de grå strejf i den pulsere i takt med den dunkende hovedpine.

LEKTION 6

Vi er nu allesammen klar over, at alt bestående er vibrationer.

Ud igennem den eksisterende »Alhed« strækker sig, hvad vi kunne kalde 'et gigantisk klaviatur', der rummer alle værende vibrationer. Lad os prøve at forestille os det, som et umådeligt stort pianoklaviatur, der rækker ude i uendeligheden. Og lad os - hvis du synes - forestille os, at vi er myrer, som lige akkurat kan skimte et par af tangenterne på dette mægtige klaviatur. - Vibrationerne vil svare til pianoets forskellige taster eller tangenter. Én bestemt tangent vil stå for den vibration, som vi (i figur 5) har givet betegnelsen Tangering, denne vibration er så langsom og samtidig så gennemtrængende, at vi snarere føler end vi hører eller ser den.

figur 5

to=berøring, so=lyd, si=syn, ps=psykometri, tee=telepati, clair=klarvoyance

Den næste tangent er Lyd. Det vil sige, at tasten står for de vibrationer, som aktiverer vor hørelse. Med vore fingre sanser vi ikke disse vibrationer, men vore ører fortæller os, at der er »en lyd«.

Vi kan ikke høre noget, der kan føles, omvendt kan vi ikke føle noget, der kan høres.

Hermed har vi »forklaret« to af piano-klaviaturets tangenter. Den næste i rækken er Syn. Her er der tale om en vibration, som vi hverken kan føle eller høre (den vibrerer simpelt hen for hurtigt), men den påvirker vore øjne; vi kalder denne vibration for Syn.

Nogle ganske få andre 'tangenter' trænger sig ind imellem eller ind ved siden af de her nævnte tre. Der er for eksempel den frekvens eller det frekvensbånd, som vi kalder RADIO. Endvidere, længere oppe på skalaen, har vi Telepati, Clairvoyance og andre beslægtede fænomener eller kræfter. Pointen ligger imidlertid i det

faktum, at af hele denne i sandhed enorme frekvens-skala, er mennesket kun i stand til at sanse et meget, meget begrænset område.

Syn og Lyd er nært beslægtede. Vi kan f.eks. om en eller anden farve sige, at den har den eller den musikalske tone i sig, og det kan vi gøre, fordi der findes visse elektroniske instrumenter, som vil spille en ganske bestemt tone i det øjeblik, man lægger en farve ind

under scanneren. Hvis du synes, dette her er vanskeligt at forstå, så husk på at vi til stadighed, hvor vi end går eller står, er omgivet af radiobølger, af musik og tale, ja, endog af billeder, hvad enten vi er hjemme eller ude, så bølger disse 'ting' omkring os. Alene kan vi ikke opfange radiobølgerne, men hvis vi skaffer os et modtagerapparat, som nedsætter bølgehastigheden, eller - hvis du foretrækker at sige det sådan - som omdanner radiofrekvenserne til audiofrekvenser, ja, så kan vi høre de originale radioprogrammer eller vi kan se og høre TV-udsendelserne. - På nøjagtig samme måde kan vi udpege en bestemt lyd og finde en farve, der passer til denne lyd. Eller vi kan vælge en farve ud og sige: den passer til denne eller den tone. Disse ting er naturligvis velkendte i østen, og vi mener afgjort, at vi langt bedre ville kunne påskønne for eksempel skønheden i et maleri, hvis vi, når vi betragtede det, samtidig var i stand til at 'høre' den symfoni, der gemmer sig i maleriets farver.

Vi ved naturligvis allesammen, at planeten Mars også betegnes som »Den Røde Planet«. Mars er den røde farves planet, og rødt i en bestemt nuance - basisk rødt - har en musikalsk tone, nemlig tonen DO.

Orange, som er en del af rødt, svarer til tonen RE.

Nogle religioner hævder (som tidligere nævnt), at orange er solens symbolske farve, hvorimod andre religioner hævder til den anskuelse, at solens symbol-farve retteligen er blå. Vi, for vor part, vælger at fastslå, at orange er »solens farve«.

Gul farve svarer til tonen MI, og gult er underlagt planeten Merkur.

Alt dette har naturligvis sin rod i østens mytologi; akkurat som grækerne havde deres guder og gudinder, som i deres »ildvogne« jog hen over himmelen, akkurat på samme måde havde østens gamle folk deres myter og legender, men de 'iklædte' planeterne farver og sagde, at den og den farve beherskedes af den og den planet.

Grøn har en musikalsk tone, som svarer til FA. Det er trivselens (vækstens) farve, og det er bekræftet af folk, der har anstillet forsøg, at planter faktisk stimuleres af bestemte toner. Selv har vi ikke personlig erfaring på dette område, men vi har fremskaffet vore oplysninger fra absolut troværdige kilder. Saturn er den planet, der kontrollerer den grønne farve.

Det kan være af interesse at vide, at »de gamle« bestemte farverne ud fra de følelser, der gennemstrømmede dem, når de under meditationen betragtede en bestemt planet. Mange af »de gamle« mediterede, når de befandt sig højt, højt oppe i Himalayas bjerge, og når man befinder sig sådan noget som 4-5 kilometer

over jordens overflade, har man lagt en betragtelig mængde atmosfærisk luft bag sig og kan derfor skue planeter og stjerner mere klart samtidig med, at ens sanser skærpes i den klare luft. Således lagde »de gamles« vis-dom reglerne for planeternes farver.

Blåt står for tonen 50 (sol). Som vi har nævnt et par gange, så an-sås blå tidligere af visse religioner som solens farve. Her beskæftiger vi os imidlertid med østens traditioner og vil derfor gå ud fra den antagelse, at blå »bestyres« af planeten Jupiter.

Musikskalaens LA står for farven Indigo og i østen siges denne at beherskes af Venus. Når Venus står i et gunstigt aspekt til et menneske, er det til særlig gavn for den pågældende, som vil kunne glæde sig over sine tankers renhed og sine kunstneriske evner. Venus giver bedre karakteregenskaber, og det er kun, når den sættes i forbindelse med personer, hvis vibrationshastigheder er meget lave, at dens indflydelse kan føre til ubehagelige tilstande.

Violet svarer til den musikalske t-lyd og beherskes af Månen. Hos en person, hvis måne-aspekt er gunstigt, vil Månen (eller den violette farve) indgyde rene tanker og åndelig indsigt samt evne til at beherske ens fantasi. Er aspektet dårligt, fører det normalt til mentale forstyrrelser, ja, sågar til sindssyge.

Uden om auraen er der et hylster, som fuldkommen indhyller det fysiske legeme, koronaen og auraen. Det er, som om hele det menneskelige væsen med sit fysiske legeme placeret i midten og udenom dette koronaen og auraen, det er som om det hele er pakket ned i en sæk. Forestil dig det således: Vi har et almindeligt hønseæg. Indeni har vi æggeblommen, svarende til menneskets fysiske legeme. Omkring blommen ligger æggehviden, som vi kan sige gør det ud for såvel korona som aura. Uden på æggehviden - mellem denne og selve æggeskallen - er der en meget tynd hinde, tilmed en meget stærk hinde. Når du har kogt et æg og derefter pillet skallen af, vil du også kunne fjerne denne tynde hinde. Mennesket er bygget op på samme måde og er omsvøbt af en sådan hinde, som er helt gennem-sigtig og som ligefrem kommer i bølgebevægelse, når auraens vibrationer kommer til at udøve et tryk på den. Hinden vil hele tiden forsøge at genvinde sin æggeform, noget tilsvarende sker i en ballon, som på grund af et større indvendigt end udvendigt tryk vedblivende bevarer sin oprindelige facon. Du vil langt bedre kunne iagttage dette, såfremt du forestiller dig legemet med korona og aura inde-sluttet i en meget tynd, ægformet cellofanpose (se fig.6).

Når man tænker, projiceres tankerne fra hjernen og ud igennem koronaen og auraen, helt ud til aura-hinden. Her, på den ydre overflade af dette hylster, fremkalder tanke-billederne. Som i så mange andre tilfælde er også dette her et eksempel, der svarer til begreberne radio og fjernsyn. Fjernsynets billedrør er påmonteret en såkaldt elektronkanon, som affyrer elektroner, der med stor

hastighed bevæger sig hen imod en fluorescerende skærm - den vi ser billederne på. Når elektronerne rammer en speciel belægning på skærmens inderside, fluorescerer denne, det vil sige: den frembringer lysglimt, som vii kraft af øjnenes persistens formår at fastholde, hvorved vi bliver i stand til at se de billeder, skærmen viser os. Efterhånden som »sender-billedet« skifter, vil det billede, du ser på skærmen også variere. På noget nær samme vis udsendes vore tanker fra hjernen og når frem til den hinde, der dækker auraen. Her støder tankerne imod og frembringer derved billeder, som kan ses af f.eks. en clairvoyant person. Men ikke nok med, at vedkommende kan se de aktuelle tanke-billeder, nej, han/hun kan sandelig også se billeder fra før i tiden!

Det er en smal sag for en Mester, når han betragter et menneske, da i auraens ydre hinde virkelig at se, hvad den pågældende person har bedrevet i sine seneste to eller tre liv. Det kan måske for en uindviet lyde ret så fantastisk, men ikke desto mindre er det en kendsgerning.

Materie kan ikke tilintetgøres. Alt eksisterende vil altid eksistere. Frembringer du en lyd, vil denne lyds vibration -aktiviteten, vibrationen forårsager - fortsætte i det uendelige. Hvis du for eksempel fra det ene øjeblik til det andet kunne springe fra vor egen jord og ud til en fjernliggende, fremmed planet, ville du dér se oprullet for dine undrende øjne (forudsat du er i besiddelse af de nødvendige remedier) scener, der udspillede sig for tusinder og atter tusinder af år siden. Lys har en bestemt hastighed og forsvinder ikke, derfor: hvis du i løbet af nul komma fem kunne rejse tilstrækkelig langt ud i verdensrummet, ville du være i stand til at se jordens skabelse!

Disse betragtninger fører os imidlertid bort fra det øjeblikkelige emne. Hvad vi ønsker, er at pointere, at underbevidstheden, som jo ikke kontrolleres af bevidstheden, kan projicere billeder af ting og begivenheder, som er uden for vor nærværende bevidstheds rækkevidde.

En person med gode clairvoyante evner vil således nemt kunne gennemskue et menneske, han står ansigt til ansigt med. Dette er en fremskreden form for psykometri, det er, hvad vi kunne kalde:

VISUEL PSYKOMETRI. Vi skal snart beskæftige os med selve begrebet psykometri.

Alle, der besidder blot en smule følsomhed eller modtagelighed, kan fornemme en aura, uden at de rent faktisk ser den. Hvor mange gange har du for eksempel ikke følt dig enten tiltrukket eller fra-stødt af et menneske, endnu inden du har haft lejlighed til at veksle et par ord med vedkommende? Ubevidst opfattelse af auraer ligger til grund for ens sympatier og/eller antipatier. - Før i tiden var alle mennesker i stand til at se auraer, men misbrug på den ene og anden måde førte til, at denne evne gik tabt for de fleste af os. I løbet af de næste par århundreder vil

menneskene på ny blive i stand til at se auraer, vi vil komme til at beherske Telepati, Clairvoyance og mange andre kræfter. (Mon ikke vi kan forvente, at denne »revolution« indtræffer meget før - vi har jo en kolossal fart på? o.a.).

Lad os bore lidt videre i spørgsmålet om sympati og antipati: enhver aura er sammensat af mange farver og mange parallelt løbende farvelinier. For at to mennesker kan forliges, er det nødvendigt, at farver og farvelinier står godt til hinanden. Det er meget ofte tilfældet, at mand og hustru er helt på linie med hinanden i en eller flere henseender, hvorimod de på andre områder slet ikke kan finde sammen. Dette kommer af, at den enes aura-bølger kun berører den andens på ganske bestemte punkter, punkter i hvilke der hersker total enighed og fuldstændig overensstemmelse. Om et ægtepar hedder det sig ofte: »De er to modstykker!«, og det er de ganske bestemt, når deres farver ikke stemmer overens. Hvis du foretrækker det, kan vi i stedet formulere det således: hvis to mennesker er enige, vil deres aura-farver smelte sammen i harmoni, hvorimod farverne

- hvis de to er uenige - vil skribe mod hinanden i den største disharmoni.

Mennesker udvikler sig i typer, men de optræder gerne fælles. I-klædt det fysiske legeme, vandrer »almindelige« mennesker rundt imellem hinanden. Du kan støde på en hel flok unge piger, der følges ad, eller på et slæng af unge mænd, der driver rundt på gade-hjørnerne, udgørende hele bander. Det skyldes, at alle disse unge mennesker er på samme bølgelængde, de har alle samme type aura, de er affiængige af hinanden og føler sig indbyrdes magnetisk draget mod hinanden. Den stærkeste i gruppen eller slænget vil formentlig dommere alle de andre og påvirke dem på godt og ondt. Man burde disciplinere disse unge mennesker, man burde oplære dem i selv-disciplin, så de kunne lære at beherske deres impulsivitet og i stedet hjælpe til med at forbedre den menneskelige race som helhed.

Som vi allerede har konstateret, er mennesket anbragt midt inde i førnævnte ægformede hinde - i auraens centrum. Dette er den normale placering for de fleste mennesker, for det sunde og raske gennemsnitsmenneske. En mentalt syg person er ikke placeret helt nøjagtigt i midten. - Mange mennesker har af og til følt: »Jeg er ikke rigtig mig selv i dag!« Denne følelse kan meget vel tænkes at bero på en fornemmelse af »at noget har forskubbet sig inden i én -«.

Spaltede personer er helt anderledes end almindelige mennesker. Den ene halvdel af deres aura har for eksempel en farve, medens den anden halvdel har en diametralt modsat. Hvis personlighedsspaltningen er meget udpræget, har de måske en aura, som ikke just kan siges at være formet som ét æg, snarere minder den om to sammenkoblede æg. Man bør ikke tage for lemfældigt på behandlingen af mentalt syge. Chokbehandling f.eks. kan være meget farlig, man risikerer

nemlig at støde astral-legemet (vi skal omtale dette senere) ud af det fysiske legeme. Hovedformålet med chokbehandling er (bevidst eller ubevidst), at ryste de to »æg« sammen i eet. Det hænder imidlertid tit, at behandlingen kun fører til ødelæggelse af nogle af hjernens nerveceller.

Vi er alle født med visse muligheder og med visse begrænsninger, hvad vore aura-farver angår, og hvad angår vor vibrationshastighed og meget andet. Det vil derfor altid være muligt for en beslutsom, velmenende person at ændre sin aura til det bedre. Sørgeligt nok er det endnu nemmere at ændre auraen i modsat retning!

Sokrates, for at tage et eksempel, vidste, at han ville kunne blive en fortræffelig morder, men han havde nu ikke tænkt sig at give efter for dette skæbnelune, hvorfor han tog skridt til at ændre sin livsbane. I stedet for at blive morder, udviklede Sokrates sig til at blive en af sin tids vuseste mænd. (Skæbnens ironi - eller var det skæbnens hævn? - at han siden hen faktisk selv blev myrdet, om end han selv indtog giften - o.a.).

Vi kan allesammen, hvis vi ønsker det, højne vor tankegang og derigennem vore auraer. Et menneske, hvis aura indeholder en brunlig, uren rød farve, hvilket er tegnet på umådeholden seksualdrift, kan øge den røde farves vibrationshastighed ved at sublimere sine drifter, hvilket vil udvikle ham til en konstruktiv kraft, til et menneske der vil noget godt med sit liv. Umiddelbart efter at døden er indtrådt, forsvinder auraen, men koronaen kan blive »hængende omkring« i ganske lang tid. Hvor længe, affiænger af helbredstilstanden hos den afdøde, medens denne endnu var i live. Koronaen begiver sig måske (som en tankeløs ånd eller et hovedløst spøgelse) ud på en lige så sanseløs jagt efter et nyt sted at tage ophold. -Mange mennesker på landet har - især ved aftens- eller nattetide -kunnet iagttage et blåligt lysskær svingende frem og tilbage hen over en nyt gravsted på kirkegården. Det, de har set, er naturligvis koronaen, der endnu svævede over det legeme, den nys havde forladt.

I auraen giver lave vibrationer sig udslag i dunkle, plumrede farver, farver som mere frastøder end tiltrækker een. Jo højere ens vibrationer bliver, desto renere og mere brillante bliver vor auras farver - med brillante menes *brillante* - ikke prangende, men brillante i bedste åndelige forstand. Man kan udtrykke det ganske kort ved at sige: rene farver er bedårende, grumsede farver er afskyelige.

Vi bliver kede af det (»feel blue«), hvis vi uforvarende kommer til at begå en eller anden ugerning, det bringer os i »sort humør«. Hjælper vi andre, altså udøver vi en god gerning, bliver alt »rosenrødt«, vi ser på verden gennem »rosenrøde briller«. Det er vigtigt, at vi hele tiden husker os selv på, at farver er drivkraften bag vore udviklingsmuligheder. Farverne varierer naturligvis alt efter, om vi er i dårligt eller godt humør, men grundfarverne er og bliver de samme,

medmindre vi selv forandrer vor karakter til det bedre eller til det værre. Du kan

tage det for helt givet (hvis du altså ikke selv forandrer dig), at grundfarverne forbliver de samme. De øvrige farver derimod veksler med dine sindsstemninger.

Når du betragter et menneskes aura, bør du altid spørge dig selv:

- 1) Hvordan ser denne farve ud?
- 2) Er den ren eller uren, hvor klart kan jeg se igennem den?
- 3) Hvirvler den rundt om bestemte områder, eller holder den sig fortrinsvis svævende over et bestemt punkt?
- 4) Er det en konstant farvestrøm, som beholder en og samme form, eller veksler strømmen mellem »bjerge og slugter«?
- 5) Vi må være agtpågivende og passe på ikke at dømme en person på forhånd. Det er nemlig ikke svært at betragte en andens aura og så bilde os ind, at det, vi ser, er en uren farve, skønt det i virkeligheden slet ikke er tilfældet. Det kan eksempelvis være vore egne urene tanker, der får os til at se den grumsede farve. Vi må jo ikke glemme, at vi - når vi betragter et andet menneskes aura - først må kigge ud igennem vor egen!

Der er en forbindelse imellem musikalske og mentale rytmer. Menneskets hjerne er en vibrerende masse, og elektriske impulser udstråles fra hver lille del af denne. Et menneske udsender en musikalsk tone, der svarer til det pågældende individs vibrationshastighed. Vi kan nærme os et bistade og tydeligt erkende biernes summen. Måske kan andre skabninger også opfatte menneskenes »summen«. Ethvert menneske har sin egen basis-lyd, som transmitteres uden afbrydelser. Man kan forestille sig lyden som noget i retning af den, der udgår fra telefontrådene. Såkaldt »pop-musik« er på 'bølgelængde' med hjernebølgerne, den passer til legemets harmoniske vibrationer. Nu og da komponeres et »hit«, som får os alle til at nynne eller fløjte med på melodien, og ind imellem oplever vi, at en ganske bestemt melodi konstant rumsterer i hovedet på os. »Hits« er sådanne melodier, som bryder ind i rækken af vore hjernebølger og bliver hængende der, indtil deres elementære kræfter er opbrugte.

Klassisk musik er af mere stabil karakter. Det er musik, som i vore ører frembringer behagelige vibrationer, som er i samklang med den frembragte klassiske musik. Konger eller præsidenter har af og til rundt om i verden fundet det nødvendigt »at ruske op i folket«, og til det formål er det hændt, at de har ladet komponere en nationalhymne. Man lytter til en sådan nationalsang og straks fyldes vore hjerter af alle slags følelser, vi rejser os op, og vore tanker bekymrer sig om vort fædrelands ve og vel - eller de raser mod andre landes. Det skyldes altsammen udelukkende, at de vibrationer, vi kalder Lyd, har aktiveret vore mentale vibrationer i en ganske bestemt retning. Det vil således være muligt at »forudbestille« visse menneskelige reaktioner ved simpelt hen at afspille den til de ønskede reaktioner svarende musik.

En dybtstående person, en med såvel bølgetoppe som bølgedale i sin hjernes vibrationer, er ynder af samme kategori musik, altså musik der rummer både høje og dybe toner. Et tanketomt menneske vil derimod foretrække den stik modsatte genre med noget der nemmest kan betegnes som kattermusik, noget der, hvis det skulle foreviges på papiret, ikke ville blive til andet end en krusedulle.

Mange af verdens største musikere er blandt dem, der - bevidst eller underbevidst - kan foretage astral-rejser, på hvilke de drager til verdener langt hinsides døden. Der hører de »sfærernes musik«, og eftersom de selv er musikere, gør denne himmelske musik et umådeligt indtryk på dem. Den sætter sig fast i deres hukommelse, således at de straks kan gå i gang med nye kompositioner, såsnart de er tilbage på jorden. De formelig kaster sig over nodepapir og musikinstrument og nedskriver med det samme noderne til den musik, de hørte i det astrale, og som de endnu kan huske. Da de ikke har anelse om den rejse, de har foretaget, erklærer de deres frembragte værker for deres egne kompositioner.

Den djævelske form for reklame via påvirkning af underbevidstheden, som består i, at »et budskab« lynhurtigt projiceres over vore TV-skærme (for hurtigt til, at vi bevidst sanser det), spiller på vor semi-bevidsthed, men indvirker i sidste ende på vor bevidste sansning. Underbevidstheden vækkes brat til erkendelse af de »lysglimt«, der skriver deres budskab på skærmen, og da den jo repræsenterer ikke mindre end ni tiendedele af den samlede bevidsthed, vil den senere være i stand til at overtale den resterende bevidste tiendedel til endelig at gå ud og købe den eller den vare, som reklamen nu fortalte om, og det uanset at vedkommende person er sig fuldt bevidst, at han eller hun absolut ikke nærer noget ønske om at erhverve den.

LEKTION 7

Denne Lektion er en af de kortere, men meget vigtige lektioner. Vi foreslår, at du læser denne specielle instruktion om muligt endnu mere omhyggeligt, end du har læst de første.

Mange mennesker er yderst utålmodige i deres stræben efter at se auraen. De tager det for givet, at de, såsnart de har læst et par sideres instruktion, blot behøver at løfte blikket fra papiret og fluks tropper hele rader af auraer frem for deres øjne.

Så enkelt er det nu heller ikke! Mange af de Store Mestre har måttet bruge det meste af deres levetid på at lære sig at se auraen. Selv holder vi fast ved, at langt de fleste af os kan oplæres til at se auraen, men forudsætningerne er rigtignok, at man mener det alvorligt, og at man er indstillet på at øve sig samvittighedsfuldt.

Det er en fastslået kendsgerning, at næsten alle mennesker kan hypnotiseres, således kan også de fleste med øvelse og ved udholdenhed opøves til at se auraen.

Det kan ikke pointeres kraftigt nok, men det er et faktum, at man ser auraen bedst, hvis det er et nøgent legeme, vi betragter. Sagen er nemlig den, at udstrålinger fra klædedragten påvirker auraen ganske betydeligt. Lad os sætte, at din »model« siger til dig: »Jeg smutter lige i det rene tøj, jeg har fået hjem fra vaskeriet, så skader det ikke min aura!« Nuvel, efter al sandsynlighed har ihvert fald nogle dele af tøjet været i hænderne på en eller anden nede i vaskeriet, og de mennesker, der er beskæftiget i et vaskeri, udfører sædvanligvis et ret monotont arbejde, hvilket giver dem tid til at tænke, og deres tanker vil i overvejende grad være ved deres egne problemer. De går altså omkring - sådan lidt uden for sig selv og udfører de mekaniske bevægelser, der skal til for at samle og pakke tøjet, og medens de gør det, er deres tanker altså ikke ved arbejdet, men optaget af private sager. Indtrykkene fra deres egen aura overføres derfor mere eller mindre til tøjet, og når så din »model« senere på dagen har iført sig det rene tøj, og du betragter hans eller hendes aura, vil du opdage, at vedkommendes aura viser tegn på 'fremmed indblanding'. Finder du dette her svært at tro? Prøv at se det fra denne vinkel: du står med en magnet i hånden og ligesom tilfældigt berører du den ganske let med din lommekniv. Bagefter opdager du, at kniven har optaget en lille portion magnetisme i sig. Omtrent det samme er tilfældet med os mennesker: den ene er i stand til 'at optage noget af den anden i sig'. En kvinde går for eksempel i teatret en aften og kommer dér til at sidde ved siden af et menneske, hun ikke kender. Efter forestillingen, når hun er kommet hjem, ryger det ud af hende: »Ih, hvor jeg trænger til et bad! Jeg synes, jeg kan blive ved med at lugte det menneske! «

Hvis du ønsker at se den ægte aura i alle dens farver, må du betragte et nøgent legeme. Er det et kvindelegeme, du betragter, vil du sikkert bide mærke i auraens meget klare farver. Kvindens farver er nemlig meget klarere end mandens. Vi er ikke særlig begejstrede ved at skulle sige det, men kvindelegemets aura-farver er ofte stærkere - mere utilslørede, om du vil - og, hvorledes vi end vender og drejer det, så er de altså klarere og nemmere at se.

Nogle af os er måske for generte til at spørge en kvinde, om hun vil assistere en, og om hun i givet fald ikke har noget imod at lægge tøjet. Har du det selv sådan, kan du i stedet forsøge dig med din egen krop. Det er til det formål nødvendigt, at du er alene, at du har et værelse - det kan f.eks. være badeværelset - helt for dig selv. Sørg for en dæmpet belysning. Hvis du mener, at værelset er for oplyst - det skal afgjort henligge i noget nær halvmørke, så hæng et håndklæde eller lignende op foran den elektriske pære, således at rummet kun oplyses ganske svagt. Her er en lille, velment advarsel på sin plads: hæng endelig ikke håndklædet for tæt på el-

pæren, det skulle jo nødvendig begynde at ulme og gå op i røg; det er absolut ikke meningen, at du skal brænde huset ned - **DU SKAL BARE DÆMPE BELYSNINGEN**. Hvis du kan få fat på en OSGLIM-lampe, hvis strømforbrug ikke målerregistreres, vil du opdage, at den passer aldeles glimrende til dit formål. En OSGLIM-lampe består af en klar glasbeholder (pære), der indvendig i bunden er påmonteret en kort metalstang, der står lodret op og i toppen er fastgjort til en lille cirkelrund metalplade. En anden, trådagtig stang når næsten helt op i toppen af pæren, og derfra løber den nedefter i en klodset spiral-formet, ret svær metaltråd. Når pæren stikkes i en lampefatning og strømmen sluttes til, udsender den et rødt lys. Vi medtager her (figur 7- tegning af en vanlig lyspære, som ikke er innsannet her- da alle vet hvordan en lyspære ser ut) en tegning af en sådan type lampe. Betegnelsen OSGLIM er jo blot et varemærke, og måske kaldes den noget helt andet der, hvor du bor.

Er OSGLIM-lampen tændt eller har du på anden vis sikret dig den nødvendige dæmpede belysning, tager du alt tøjet af og betragter dig selv i et legemsstort spejl. - I første omgang må du slappe helt af! Prøv ikke på »at se noget med det samme«, bare slap af! Væggen bag dig bør være mørk, helst sort eller mørkegrå, så den udgør en helt neutral baggrund, hvilket vil sige en baggrund uden farver, der vil kunne øve indvirkning på selve auraen. Medens du således ligesom bare står der og både ser og ikke ser i spejlet, venter du helt afslappet i nogle få øjeblikke. Se så rigtigt på dit hoved! Ser du et svagt blåligt farveskær omkring dine tindinger? Kig på din krop!

Koncentrer dig for eksempel om at kigge mellem dine arme og dine hofter! Kan du se et blåligt lys, næsten som en spritflamme? Du har sikkert set den slags lamper, nogle sølv- og guldsmede bruger, lamper der brænder på denatureret sprit eller på træsprit eller andre spiritusholdige væsker. Flammen er blålig og fra flammespidsen lyner det somme tider med gule gnister. Sådan ser koronaens glød også ud. Når du får øje på denne flamme, er du virkelig ved at gøre fremskridt. Måske lykkes det ikke for dig hverken første, anden eller tredje gang, du forsøger. Det er det samme med en musiker, der øver sig på en meget vanskelig akkord, han prøver måske også flere gange uden at opnå det ønskede resultat, men han bliver ved med at prøve - det samme må du: **PRØVE, PRØVE**. Med fornøden øvelse vil du blive i stand til at se koronaen, og med endnu mere øvelse vil du også komme til at kunne se auraen. Men, vi må atter gentage: det er meget nemmere og meget tydeligere, hvis legemet, du betragter, er nøgent. En nøgen krop er noget helt naturligt. »Mennesket er skabt i Guds billede«, så det kan næppe være forkert at betragte »Guds billede« uden tøj! Husk: »For den rene er alting rent!« Når du ser på dig selv eller når du ser på et andet menneske, gør du det, fordi du har en grund til at gøre det. Hvis dine tanker er urene, vil du ikke komme til at se hverken

korona eller aura, du vil kun se det, du kigger efter!

Bliv ved med at iagttage dig selv, bliv ved med at holde udkig efter denne korona. Du vil opdage, at du kan se den - når tiden er inde!

Under forsøget på at se sin aura, hænder det ofte for et menneske, at han/hun i stedet for at se noget, pludselig fornemmer ligesom en brændende kløe i håndfladerne, i fødderne eller et hvilket som helst andet sted på kroppen. Det er en mærkelig fornemmelse, denne klø-en, den er absolut ikke til at tage fejl af. Når du fornemmer den, betyder det, at du er godt på vej til »at kunne se«, men det betyder samtidig, at din eneste forhindring nu er din egen anspændthed. Du bliver nødt til at slappe mere af, prøv at falde lidt til ro! Når det så lykkes dig at slappe helt af, altså når du kobler helt fra, vil du - i stedet for denne kløen og de trækninger, du muligvis også har fornemmet - få øje på koronaen eller auraen - eller dem begge.

Den kløende fornemmelse fremkommer ved, at din aura-kraft trækker sig sammen inden i dine håndflader eller et andet sted. Mange mennesker begynder at svede i håndfladerne eller under armene, på panden eller andre steder, hvis de bliver bange, er nervøse eller anspændte. Din anspændthed under forsøget med at se auraen fik imidlertid ikke dig til at svede - i stedet mærkede du denne kløende fornemmelse. Det er - vi gentager: ET GODT TEGN! Det betyder - også dette gentager vi: at du prøver for hårdt. Når du lærer at slappe af, vil måske både korona og aura tone frem for dine øjne, før du aner. Mange af os ser ikke vor egen aura helt, som den virkelig er, fordi vi er nødt til at studere den i et spejl.

Spejlet forvrider i en vis udstrækning farverne og reflekterer (atter igennem auraen) et forvredent farvebillede, hvorfor vi arme auraskuere konfronteres med en aura, der er meget mere 'uren' end den i virkeligheden er.

Forestil dig en ørred i en ørreddam! Den kigger op mod en blomst bare sådan en halv meter over vandoverfladen, og hvad ser den? Ørreden vil i hvert fald ikke opfatte blomstens farver på samme måde, som du gør. Den vil, på grund afkrusningerne i vandet, få et fordrejet indtryk af såvel blomst som farver - det har forresten også noget med vandets renhed at gøre.

Det er sådan set det samme, der sker, når du i et spejl betragter din egen aura: du ser ud igennem auraen og dit spejlbillede vender tilbage til dig igennem selvsamme aura, men undgår ikke at blive misvisende. Derfor er det ret væsentligt at få en anden til at hjælpe sig.

Denne anden, din medhjælper eller assistent, må være både villig og samarbejdsvillig. Da vedkommende helst skal optræde nøgen, vil han eller hun som oftest virke nervøs eller forlegen. Er dette tilfældet, sker det, at koronaen »synker sammen« og næsten trækker sig tilbage - ind i legemet; samtidig trækker også auraen sig sammen, hvorved hele farvespektret forvansktes. Hvorom alting er, så er det, du har brug for, at få øje på en eller anden farvetoning, om det så er den

rigtige eller forkerte farve, er af underordnet betydning - blot du 'ser'.

Hvis du kommer ud for en situation, hvor det forekommer dig, at din »model« virker nervøs eller genert, er det bedste, du kan gøre, at tale stille og roligt med vedkommende om alt muligt andet; prøv at få en samtale i gang - ligegyldigt om hvad, og lidt efter lidt vil det vise sig, at din assistent slapper af, og hans/hendes korona genfinder sin oprindelige form samtidig med, at auraen på ny indtager sin rette plads i spektret. På mange måder kan det hele sammenlignes med begrebet HYPNOSE. En hypnotisør kan ikke sådan uden videre bare vælge en person ud og så sige til vedkommende: »Nu hypnotiserer jeg dig, nu er du i min magt!«

Drejer det sig om en patient, vil hypnotisøren i første omgang søge at etablere en form for kontakt, patienten og sig selv imellem. Måske vil han oven i købet føre sig frem med et par tricks i håbet om ad den vej at få klarhed over, om patienten i det hele taget er modtagelig for hypnose.

Først når hypnotisøren er klar over, at hans patient både vil og kan samarbejde, gør han forberedelser til at sætte vedkommende i trance. Sådan omtrent bør du også forholde dig med hensyn til din nøgenmodel: først og fremmest må du lade være med at stirre alt for intenst på den nøgne krop foran dig; prøv at være helt naturlig, forestil dig, at din assistent er fuldt påklædt.

Efter at have forsøgt jer et par gange eller tre, vil du og din assistent formentlig være over den »generte fase«. I føler jer nu mere trygge, mere beroligede og mere fri, og nu kan du virkelig SE på skikkelsen foran dig.

Ser du noget? Ser du ikke en svag, blå tåge omkring kroppen? Skelner du de hvirvlende farvestriber og den gule glorie? Kan du se den fontæne af lys, der springer ud lige over din assistents hoved, og som minder om en Lotusblomst i færd med at åbne sig, eller - som vi her i den vestlige verden vel ville udtrykke det - som ligner en farvefunklende stjerneaster?

Dette er en kort lektion; det er en meget vigtig lektion. Vi foreslår nu, at du tager dig et lille hvil.

Gør dig det bekvemt, glem dine bekymringer! Sørg for at være mæt, men ikke overmæt!

Gå så ud i dit badeværelse og stil dig under bruseren, så mulige aura-påvirkninger fra dine klæder skylles væk. Prøv så at se på din egen aura.

Det er øvelsen, der gør det!

LEKTION 8

Tidligere Lektioner har lært os at betragte legemet som centeret for såvel korona som aura; med udgangspunkt i det fysiske legeme har vi set og diskuteret koronaen, er gået videre til en beskrivelse af auraen med alle dens farveudstrålinger og er nået helt ud til den hinde, der omslutter legeme, korona og aura. Alt dette er uhyre vigtigt, og vi tilråder derfor, at du repeterer de første syv lektioner, idet det er vor hensigt med denne ottende samt den følgende lektion at forberede dig på ud-af-kroppen-oplevelser. Hvis du imidlertid ikke er helt på det rene med hensyn til koronaens og auraens beskaffenhed, eller hvis du ikke er helt klar over molekylernes struktur, risikerer du bare at rende panden imod. Vi kan sammenfatte det hidtil lærte således: **MENNESKELEGEMET ER EN PROTOPLASMAMASSE**. Det er en molekylemasse, der optager et bestemt rumareal, akkurat som f.eks. solsystemet optager et bestemt område af verdensrummet.

Fra aura og korona vil vi nu bevæge os indefter, ind i legemet, hvis fysiske part jo blot er en skal, ikke andet end en ydre iklædning - som en skuespillers, hvis hele liv er helliget livet på scenen.

Man har ment at kunne fastslå, at to ting ikke på en og samme tid kan optage samme rum. Hvor det drejer sig om ting som sten, træ, jerngenstande el.lign. er dette for så vidt rigtigt, men hvis der i to forskelligt vibrerende genstande er tilstrækkelig plads mellem deres atomer og mellem deres neutroner og protoner, er det muligt for et tredje objekt at »bryde ind« og optage det tomme mellemrum. Måske forekommer dette dig lidt vanskeligt at forstå, vi prøver derfor at illustrere det med et par eksempler: Først dette: Hvis du tager to almindelige glas og fylder dem begge op til randen med vand, og du dernæst hælder en smule sand - en teskefuld f.eks. - i det ene af de f~1dte glas, ja, så vil vandet løbe over. Det gør det, fordi sand og vand ikke samtidig kan være inden for samme rum, en af parterne må vige for den anden, og eftersom sandet er det tungeste, synker det til bunds i glasset, hvorved vandstanden hæves, og vandet altså bringes til at flyde over.

Vi vender os nu mod det andet glas, der også er fyldt til randen med vand. Hvis du nu langsomt og forsigtigt prøver at hælde sukker i glasset, vil du opdage, at der måske kan hældes hele seks teskefulde i, før vandet flyder over! Når det gøres langsomt, ser du også, at sukkeret forsvinder, dvs. det opløses. En følge af denne opløsning er, at sukkerets molekyler nu blander sig med vandmolekylerne. De optager altså ikke anden plads end det tomme mellemrum, der var mellem molekylerne i vandet. Først når rummet mellem vandmolekylerne er helt udfyldt, vil sukkeret lagre sig på bunden af glasset og til sidst bevirke, at vandet strømmer ud over glassets rand.

Det her beskrevne forsøg beviser klart, at to genstande kan optage samme rum.

I vort andet eksempel vil vi kaste et blik på solsystemet. Solsystemet er et objekt, en entitet eller, om du vil, et »noget«, i hvilket molekyler eller atomer bevæger sig rundt. Hvis det nu var rigtigt, at to genstande ikke kunne optage samme plads, ville vi ikke kunne sende en raket ud i rummet, og væsener fra andre universer ville ikke kunne trænge ind i vort. Men eftersom vi rent faktisk sender mange raketter ud i verdensrummet, er det altså muligt for to objekter at optage samme plads, når de rette omstændigheder er til stede.

Menneskelegemet, som består af molekyler med et bestemt mellemrum mellem dets atomer, rummer samtidig andre legemer, æteriske, åndelige legemer, som vi også benævner astral-legemer. For disse gælder, at de, nøjagtig som det fysiske legeme, består af molekyler, men disse ligger længere fra hinanden, og der er færre af dem, end tilfældet er for molekyler i f.eks. jord, bly eller træ. Det er derfor ganske let for det åndelige legeme at finde plads i og være i særdeles nær kontakt med dets fysiske part, uden at nogen af parterne optager plads for den anden.

»Sølvtråden« forbinder det astrale og det fysiske legeme med hinanden. Denne »Sølvtråd« er en molekylemasse, der vibrerer med enorm hastighed. På sin vis kan den sammenlignes med navlestrengen, der forbinder mor og barn. Via navlestrengen overføres næring, impulser og indtryk fra moder til det ufødte barn. Når barnet fødes, og navlestrengen klippes over, ophører barnets hidtidige liv, det bliver nu en selvstændig enhed, et selvstændigt 'Liv'; det er ikke længere en del af moderen; dets 'moder-del' er skilt fra og på-begynder sin egen eksistens.

»Sølvtråden« forbinder OVER-SELVET med menneskelegemet, og lige så længe, som dets fysiske part lever, lige så længe flyder der en uafsluttelig strøm af oplysninger og indtryk frem og tilbage mellem OVER-SELVET og legemet.

Budskaber og ordrer, instruktioner og til tider endog åndelig næring flyder fra OVER-SELVET ned i menneskets legeme. Når døden indfinder sig, klippes »Sølvtråden« over og det fysiske legeme ligger så tilbage som et kasseret sæt tøj, men ÅNDEN lever videre.

Vi vil ikke her komme nærmere ind på emnet, men det skal lige nævnes, at der eksisterer flere »ånde-legemer«.

For øjeblikket er det imidlertid det fysiske og det astrale legeme, vi beskæftiger os med.

På vort nuværende udviklingstrin er der i alt ni forskellige legemer, som hver for sig er forbundet med hinanden ved hjælp af »Sølv-tråden«, men her og nu begrænser vi os til omtale af astral-rejser og andre ting, der er nært knyttede til det astrale plan. **Man kan sige, at mennesket er en ånd, der for en kort tid er 'indespærret' i et legeme af kød og ben, 'indespærret' for i den form at kunne lære, erfare og forstå ting, ånden ikke ville kunne lære uden brug af legemet.**

Mennesket eller det fysiske menneskelegeme er på en måde åndens

hjælpe-motor, der startes og stoppes af OVER-SELVET. Nogle foretrækker betegnelsen »sjæl«, men vi finder det mere betimeligt med OVER-SELV, idet sjælen er noget andet, der endog drager bort til endnu højere sfærer. OVER-SELVET er legemets navigatør og pilot. *Menneskehjernen er en relæ-station, en telefoncentral eller, om du vil, en fuldautomatiseret fabrik. Den modtager besked fra OVER-SELVET og omsætter OVER-SELVETs ordrer i kemisk eller fysisk aktivitet, som holder legemet i live, sætter musklerne i sving og fremkalder visse mentale processer. På sin side tilbagesender hjernen indvundne erfaringer og andre indtryk til OVER-SELVET.*

Når mennesket træder uden for det fysiske legemes grænser (som en chauffør, der for et kort øjeblik forlader sin bil), kan han/hun se ÅNDENS STØRRE VERDEN og bliver i stand til at vurdere det, der erfarer under 'indespærringen' i det fysiske legeme. Vi diskuterer imidlertid fortsat det håndgribelige og det astrale, formentlig nu og da med korte henvisninger til OVER-SELVET.

Vi fremhæver især det astrale, fordi mennesket - i sit astrale legeme - på et øjeblik kan rejse meget, meget langt bort. Ja, til enhver tid vil mennesket kunne rejse hvor som helst hen og for eksempel opleve at se, hvad gamle venner eller fjerne slægtninge foretager sig i det pågældende øjeblik, rejsen finder sted. Med øvelse kan Mennesket -Mand såvel som Kvinde - besøge alverdens byer eller alverdens biblioteker. Det er - med fornøden øvelse - let at besøge et bibliotek, finde en bog frem og slå op på en hvilken som helst side i denne!

De fleste tror ikke, at de kan forlade deres fysiske legemer. Især skorter det på 'troende' her i den vestlige verden, hvor folk er opflaskede til ikke at tro på noget, de ikke kan tage og føle på eller sønderdele, og som de kan føre uendelige og meningsløse diskussioner over.

Børn tror på Feer og Alfer, og sådanne væsener eksisterer virkelig, men de af os, der kan se og tale med dem, kalder dem for ÅNDE-SKABNINGER.

Mange helt små børn har, hvad vi kender som 'usynlige legekammerater'. For de voksne synes børnene at leve i en fantasiverden, fordi de livligt underholder sig med venner, som de voksne ikke kan se. Børnene ved imidlertid, at deres venner virkelig er der. Efterhånden som barnet bliver større, irriterer dets leg de voksne, der enten ler det ud eller vredes over dets fjollede fantasier. Forældre, der har glemt deres egen barndom og glemt, hvorledes deres egne forældre reagerede, går endog ofte så vidt som til at slå deres barn, fordi 'det lyver' eller fordi 'det er overspændt'. Resultatet af forældrenes adfærd bliver som regel, at barnet begynder at tro, hvad de voksne siger: »Sådan noget som feer, alfer eller åndevæsener eksisterer ikke, Basta!«

Barnet, på sin side, vokser op, stifter selv familie og får børn, som det hurtigt berøver lysten til at 'se og lege med feerne'. I visse lande, fortrinsvis i Østen, men

også f.eks. i Irland ser befolkningen anderledes på disse ting og erkender, at der findes Åndevæsener - så kan vi kalde dem feer, alfer eller nisser, de er der, og de udfører et stort og godt arbejde. Mennesket, der i sin uvidenhed og selvforherligelse benægter disse væseners eksistens, går glip af vidunderlige oplevelser og får ikke adgang til den utrolige viden, hvormed åndevæsener altid er parate til at hjælpe dem, der tror på, at de er til.

OVER-SELVETs viden kender ingen grænser, hvorimod det fysiske legeme i meget høj grad har sine begrænsninger.

Næsten alle jordboer forlader under søvnen deres fysiske legemer. Når de vågner op, siger de, at de har haft en drøm. Her igen hænger dette sammen med, at menneskene oplæres til at tro, at livet på Jorden er det eneste, der tæller. Når vi sover, sover vi - altså rejser vi ingen steder hen. Det er, hvad menneskene lærer. Vidunderlige rejseoplevelser reduceres til at være 'drømme'.

Mange af de mennesker, der tror, kan bevidst forlade deres krop og rejse bort, langt og hurtigt, for så efter timers forløb at vende tilbage i kroppen fuldstændig vidende om »alt, hvad de har foretaget sig, set og oplevet«. Næsten alle kan foretage astral-rejser, men de må have troen på, at det kan lade sig gøre; det er nytteløst at forsøge, hvis man på forhånd er skeptisk indstillet eller tror, at det simpelt hen er en umulighed. I realiteten er det forbavsende let at rejse astralt, men en første forhindring kan være ens egen frygt; den må altså overvindes.

Frygt er i sandhed en stor bremseklods. De fleste af os må først undertrykke en instinktiv angst for, at dette at forlade kroppen er ensbetydende med døden. Mange er frygtelig bange for, at de ikke vil kunne vende tilbage, hvis de 'går-ud-af-kroppen', eller bange for at et andet væsen måske vil tage kroppen i besiddelse, medens de er væk, hvilket er helt umuligt, medmindre man da selv - af lutter angst - kommer til 'at åbne døren'. Intet, absolut intet kan skade det menneske, der ikke frygter den astrale rejse. »Sølvtråden« kan ikke ødelægges, medens man befinder sig på en astral-rejse, og ingen eller intet kan komme ind i kroppen, hvis ikke man med sin egen frygtsomhed indbyder til det.

Du kan altid, ALTID, vende tilbage til din krop, akkurat som du altid vågner op efter din nattesøvn. Det eneste, der er at være bange for, er selve det at være bange; frygt er det eneste faremoment, men vi ved også alle, at de ting, vi frygter mest af alt, kun meget sjældent sker.

Næst efter frygten er det tanken, der udgør den værste forhindring.

Tanken - eller 'fornuften' - er virkelig noget af et problem. I forening kan tanke og fornuft stille sig i vejen for vore planer om for eksempel at ville være bjergbestiger; ét fejltrin vil - siger fornuften os - betyde, at vi falder ned og

sønderlemmes. Vi må altså lære os at undertrykke såvel tanke som fornuft. Uheldigvis er betegnelserne 'tanke' og 'fornuft' ikke de allerbedste. 'Tanke' for eksempel! Har du nogen sinde tænkt over begrebet 'tanke'? Hvad er 'tanke'? Hvor, hvordan eller hvorledes tænker du? Tænker du med hovedet? Eller med dit baghovede? Eller tænker du med øjenbrynene eller med ørerne? Holder du op med at tænke, hvis du lukker øjnene? Nej! Dine tanker er HVOR SOM HELST og NÅR SOM HELST, du koncentrerer dig om HVAD SOM HELST.

Erkendelsen af denne enkle, elementære kendsgerning kan hjælpe dig fri af dit fysiske legeme, hjælpe dit astral-legeme til at flyve ud i rummet friere end nogen fugl. Tænk over dette! Læs denne instruktion på ny og tænk over begrebet 'tanke', tænk over hvor ofte dine tanker har holdt dig tilbage, fordi du enten tænkte på ukendte farer eller på andre ting, der kunne spærre din vej.

Tanken kan også forvolde anden skade. Lad os for eksempel sige, at du en aften ved midnatstid er alene hjemme. Uden for raser et uvejr, vinden tuder i trætoppene, det tordner og lyner; du er bange! Sæt nu, der lusker en indbrudstyv rundt derude; eller du tænker: hvad nu, hvis der står en og gemmer sig bag gardinet, parat til at falde over dig i samme øjeblik, du vender ryggen til! **DET ER DINE TANKER, DER GØR DIG BANGE.** Tænk lidt mere over tanken!

Du har feks. tandpine og indvilliger modvilligt i at gå til tandlægen, der fortæller dig, at han bliver nødt til at trække en af dine tænder ud. Du er bange for, at det vil gøre ondt og trykker dig ængstelig tilbage i tandlægestolen. Helt automatisk krymper du dig sammen og bliver ganske bleg, da tandlægen tager en kanyle frem for at give dig en indsprøjtning. Du føler dig overbevist om, at du vil komme til at mærke nålen blive stukket ind, og du er sikker på, at det vil gøre frygtelig ondt, og at smerten bagefter, når tanden trækkes ud, vil være grufuld. Måske er du oven i købet bange for, at du besvimer. Med andre ord: du sidder ligefrem og nærer din egen angst, og fordi alle dine tanker kredser om den fordømte tand, er du selv med til at forstærke følelsen. Hele din tankekraft går ene og alene til at gøre tandpinen værre og værre, og frygten øges. Men hvad sker der, hvis du kobler fra, tænker på ingenting? Hvor er tanken så henne? I hovedet? Hvordan kan du vide det? Føler du tanken i dit hovede?

TANKEN ER VED DET, DU KONCENTRERER DIG OM; tanken er indeni dig, fordi du kun tænker på dig selv, og fordi du tror, den skal være der. Tanken er, hvor du ønsker, den skal være, dér hvor du selv dirigerer den hen.

Lad os igen se på denne kendsgerning: »Tanken er ved det, du koncentrerer dig om«.

I en krig sker det, at soldater pludselig rammes af kugler eller gennembøres af bajonetter uden at de tilsyneladende føler ringeste smerte. I nogen tid har de måske

slet ikke anelse om, at de er sårede, først, når de får tid til at tænke, går det op for dem, og de besvimer måske af chok.

Når alt kommer til alt, så er tanke, fornuft og frygt kræfter, der er med til at forsinke vor åndelige udvikling. OVER-SELVETs budskaber når enten forvrængede frem til os, eller de blokeres undervejs, fordi disse begreber virker som en håndbremse, der ikke er slået fra.

Hvis Menneskene blev befriet for deres egne tåbelige fornufts- eller frygtbegreber, ville han/hun kunne udvikle sig til rene Super-mennesker såvel mentalt som fysisk.

Vi kan anføre et eksempel: en spinkel, lille frygtsom mand i elendig fysisk form er på vej hjem fra arbejde. Han kommer gående på fortovet helt fortabt i sine egne tanker. Måske tænker han på sin forretning eller måske funderer han over, om konen nu er i godt humør, når han kommer hjem, ja, kan hende spekulerer han såmænd på ubetalte regninger; under alle omstændigheder er hans tanker langt væk, da han træder ud på kørebanen uden at ænse den voldsomme trafikstrøm. Et bilhorns pludselige tuden får ham til - uden at tænke over hvad han gør, i et mægtigt spring, som næppe kunne præsteres af en veltrænet atlet, at bjerge sig tilbage i sikkerhed på fortovet. Havde han nu været hæmmet af tanker om, hvorledes han i den stærke trafik skulle komme over på den anden side af gaden, ville han utvivlsomt have reageret for langsomt, og bilen havde kørt ham ned. At hans tanker var andetsteds satte det altid årvågne OVER-SELV i stand til at stålsætte hans muskler, som havde han fået en adrenalin-indsprøjtning, og gjorde det således muligt for ham, inden hans bevidste tankegang nåede at træde i funktion, at præstere et spring langt ud over, hvad han ville kunne præstere under normale omstændigheder.

I vor vestlige verden lærer vi, at forskellen på dyr og mennesker ligger i, at 'Mennesket tænker'.

På det astrale plan bevirker ukontrolleret tankegang, at menneskene er dyrene underlegne. Næsten alle vil være enige i, at for eksempel katte kan 'se' ting, som menneskene ikke kan. Mange har oplevet, at en hund eller en kat har 'set' spøgelser eller har forudset (forudset) begivenheder - især katastrofer - længe før de selv sansede noget.

Dyrene 'tænker' og 'ræsonnerer' anderledes. Også vi kan imidlertid anvende dyrenes 'system'.

Skønt vor hovedopgave må være at kontrollere vore tanker, må vi også kunne kontrollere alle de mere eller mindre intetsigende tanke-strejfe, der hele tiden prøver at snige sig ind på os. Sæt dig ned et sted, hvor du har det bekvemt, og hvor du kan føle dig fuldkommen afslappet, og hvor ingen kan forstyrre dig. Hvis du ønsker

det, så sluk lyset, det kunne nemlig være en hæmsko i en situation som denne. Bare sid uvirksomt i nogle minutter og tænk over dine egne tanker. Studér dem! Iagttag, hvorledes de sniger sig ind i din bevidsthed, hver af dem gørende krav på din opmærksomhed: 'skænderiet med kollegaen på arbejdspladsen', 'dine ubetalte regninger', 'husholdningspengene', 'verdenssituationen' eller hvad du brænder efter at turde sige til din chef, når du i morgen kommer på arbejde - alle mulige tanker kommer til dig; FEJ DEM TIL SIDE!

Forestil dig, at du sidder i et helt mørkt værelse helt oppe i øverste etage i en skyskraber; foran dig har du et stort udsigtsvindue, som er dækket af et mørkt forhæng uden mønster, der er absolut intet her, der vil kunne distrahere dig. Koncentrer dig nu om dette forhæng. Sørg for at ingen tilfældig tanke kommer mellem dig og din bevidsthed, som jo nu er forhænget; er der tilløb til uvedkommende tanker, må du feje dem til side, væk med dem - ud af værelset! Du kan gøre det, det er kun et spørgsmål om øvelse. I nogle få øjeblikke vil tankerne måske bevæge sig rundt om og lidt uden for det sorte forhæng, men du må skubbe dem til side, tvinge dem væk, så du på ny kan koncentrere dig om forhænget; forestil dig nu, at forhænget glider til side, så du har frit udsyn gennem vinduet! Du vil mærke, at alle mulige og umulige tanker stadig trænger sig på og forsøger at bort-lede din opmærksomhed, og du må anstrenge dig yderligere for at holde dem væk (jovist, vi har sagt det før, men det kan ikke pointeres kraftigt nok: du må feje uvedkommende tanker til side!). Efter nogen tids forløb i fuldstændig 'tomhed' sker det: du opfatter en lyd - som af et pergamentpapir, der rives i stykker, og pludselig skuer du ud i en helt anden verden, en verden, hvor tid og afstand får helt ny betydning.

Gentager du igen og igen denne øvelse, vil du til sidst opnå at få fuldkommen kontrol over dine tanker, akkurat som Mestrene har det.

Prøv det, øv dig; thi hvis du vil gøre dig håb om at nå længere, end du er nu, må du øve og atter øve dig, indtil du en skønne dag har fået bugt med dine intetsigende, uvedkommende tanker.

LEKTION 9

Sidste Lektion drejede sig om forskellige stadier i vor tankevirksomhed. Vi konkluderede bl.a. at »tanken er, hvor du ønsker, den skal være«. Denne formulering sætter os virkelig i stand til at forlade kroppen og gør det muligt for os at foretage astral-rejser. Lad os gentage den:

Tanken er, hvor du ønsker, den skal være! Udenfor dig selv, hvis du vil. Lad os se lidt på det i praksis. Som før må du også nu finde dig et sted, hvor du kan være alene, og hvor intet eller ingen distraherer dig. Du skal nu forsøge at forlade dit fysiske legeme. Du skal være alene, og du skal slappe helt af. Vi foreslår, at du ligger ned, helst på en seng, hvor du føler dig absolut veltilpas. Overbevis dig om, at ingen pludselig kan komme og forstyrre dig, så du undgår at dit forsøg mislykkes.

Når du har lagt dig til rette, trækker du vejret stille og roligt i langsomme åndedrag, medens du tænker på det, der nu skal ske. Koncentrer dig om et punkt små to meter foran dig, luk øjnene og koncentrer dig.

Tving dig selv til at forestille dig dit virkelige Jeg, dit astrale Jeg stående der foran dig, iagttagende din krop fra to meters afstand. Forestil dig dette og bliv ved med at forestille dig det! Du bliver ved med at koncentrere dig og efter nogen tids øvelse og koncentration vil du pludselig føle noget i retning af et let elektrisk stød, og du vil se din egen krop ligge der på sengen med øjnene lukkede.

Til at begynde med vil det kræve ikke så lidt af en kraftanstrengelse fra din side at nå så langt. Måske vil du have en fornemmelse af, at du befinder dig inden i en gummiballon, og at du hele tiden skubber og puffer til ballonens inderside for at komme ud. Du støder til af alle dine kræfter, men tilsyneladende uden effekt. Lidt efter lidt fornemmer du imidlertid, at der er lige ved at ske et eller andet og så, pludselig, bryder du igennem med et smæld som af en legetøjsballon, der punkteres. Bliv ikke nervøs. Giv ikke efter for en eventuel angst, for, hvis du holder frygten borte, vil du kunne fortsætte dit eksperiment og vil aldrig mere få besvær med at forlade din krop. Men hvis du er bange, vil du ryge durk tilbage i dit fysiske legeme, og du bliver i så fald nødt til en anden gang at begynde helt forfra. Hvis det skulle ske for dig, at du således falder tilbage i din krop, tjener det intet formål at fortsætte forsøget samme dag, det vil kun lykkes i meget få tilfælde. Du behøver hvile og søvn, inden du prøver igen.

Lad os gå lidt videre og forestille os, at du har forladt din krop på den ovenfor beskrevne, nemme måde; lad os forestille os, at du nu står der og betragter din fysiske krop, idet du spekulerer på, hvad det næste mon nu bliver. Du skal ikke ofre dit legeme for megen opmærksomhed, det er et syn, du fremover ofte vil få at se. Nej, i stedet skal du prøve følgende:

Lad dig selv svæve rundt i rummet, som en sæbeboble ville gøre det, du vejer

nemlig nu ikke engang så meget som en sådan. Du kan ikke falde ned, og du kan ikke på nogen måde komme til skade. Lad dit fysiske legeme hvile helt afslappet, det har du naturligvis sørget for at det kan, inden du løsrev din astral-krop fra dens kødelige hylster. Du har altså i forvejen sørget for, at dette er helt i hvile. Hvis ikke du tager denne forholdsregel, kan du komme ud for, at din krop måske har en forvreden arm eller fod, når du vender tilbage. Overbevis dig om, at der ikke er noget, der et eller andet sted trykker på en nerve el.lign. for hvis du f.eks. har efterladt kroppen i en stilling, hvor den ene arm ligger ud over madrassens kant, kan det ske at der opstår et tryk på en af nerverne, som så bevirker at du senere vil føle det som om armen sover. Det er altså en absolut nødvendighed at du er helt sikker på at din fysiske part ligger fuld-kommen rart og afslappet, inden du forsøger at rejse bort i astrallegemet. Nå, du svæver altså nu rundt i værelset, ubesværet flyder du af sted som var du en sæbeboble båret oppe af luftstrømme. Undersøg loftet og alle de steder, hvor dine øjne normalt intet ser. Væn dig til denne enkle astral-rejse, for før du har vænnet dig til at kunne svæve rundt i et værelse, vil det ikke være sikkert for dig at vove dig udenfor.

Viprøver at formulere os på en lidt anden måde om dette emne:

At rejse astralt er i virkeligheden ganske let, faktisk er det en smal sag, så længe du selv tror, det kan lade sig gøre. Under ingen omstændigheder - uanset hvad der sker, må du føle mindste form for frygt, thi dette er ikke stedet at være bange. På astral-rejser er man fri - på vej til frihed. Først når du er tilbage i kroppen, kan du tillade dig den ængstelige fornemmelse af at være indespærret i det fængsel, som din kødelige krop er for din åndelige, der ene af de to kan opfatte åndelige impulser. På astral-rejser er angst et ukendt begreb!

Som sagt vil vi nu repetere vore direktiver for astrale rejser, men med et noget andet ordvalg.

Du ligger fuldt udstrakt på ryggen i din seng. Du har sikret dig, at enhver lille del af din krop ligger bekvemt og afslappet, der er intet, der støder imod eller klemmer og trykker dig på nogen af nerverne. Dine ben skal være skilt fra hinanden, for ligger det ene ben over det andet, vil du bagefter være følelsesløs på det sted, hvor de krydser hinanden, al den stund en sådan stilling vil influere på blodomløbet. Altså slap af i fuldkommen ubesværet stilling, i fuldkommen fred og ro. Intet forstyrrende må kunne gribe ind, og du må ikke have nogen som helst bekymringer. Det eneste, du skal tænke på, er at få dit astrale legeme ud af det fysiske.

Slap af og slap endnu mere af! Forestil dig så, at du ser et åndevæsen af nogenlunde din egen statur (utseende), der forsigtigt løsriver sig fra din fysiske krop og svæver opefter som en støvbold for en blid sommer-vind. Lad »ånden« stige op for dine øjne, men hold øjnene lukkede, ellers risikerer du de første to eller

tre gange at blive så forskrækket, at du kommer til at ryste, og denne rysten kan være så voldsom, at dit astral-legeme trækker sig tilbage i din kødelige krop.

Ofte giver det ligesom et spjæt i een, netop som man er ved at falde i søvn. Til tider er dette spjæt eller dette ryk så kraftigt, at man på ny bliver lysvågen. Det, der sker ved sådanne lejligheder, er at det astrale legeme alt for brått river sig løs fra det fysiske; vi foretager nemlig næsten alle, som vi også tidligere har nævnt, astrale rejser om natten medens vi sover, skønt mange af os ikke bagefter har nogen bevidst erindring om disse rejser.

Nuvel, vi vender igen blikket mod vort astral-legeme. Saml dine tanker om din astral-krop og om dette, at den forsigtigt, lidt efter lidt, skiller sig ud fra den fysiske krop og svæver op over dig, indtil den befinder sig ca. 1 meter eller halvanden over dit fysiske legeme. Dér falder den ligesom til ro for et kort øjeblik, ligger blot dér og svinger blidt frem og tilbage. Måske har du ved andre lejligheder før haft en følelse af, at du 'ligesom svajede', lige da du var ved at falde i søvn, det har i så fald været astral-legemets svajen hid og did, du har sanset. Som vi fastslog, så svæver legemet nu lige oven over dig, svinger måske lidt frem og tilbage, men er hele tiden forbundet med din fysiske krop ved hjælp af »Sølvtråden«, der går fra navle til navle, som vist i figur 8.

Stir ikke for intenst på det svævende legeme, for, som vi tidligere har advaret om, hvis du bliver forskrækket og farer sammen, risikerer du, at dit astral-legeme trækker sig tilbage, og du må en anden dag gøre forsøget helt om igen.

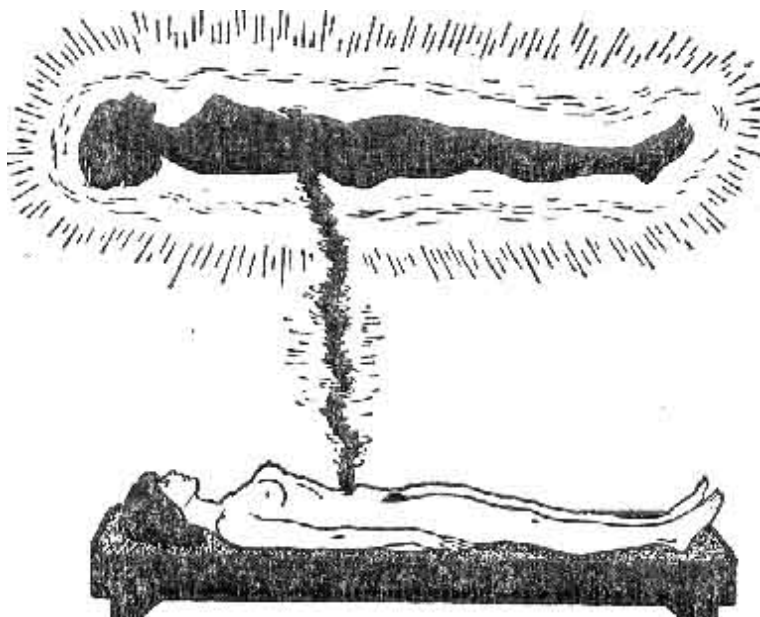

Fig. 8 Adskillelsen fra kroppen

Vi går ud fra, at du har lyttet til vor advarsel; du forskrækkes altså ikke og dit

astral-legeme forbliver nu i nogle få øjeblikke svævende over dig; foretag dig intet, absolut intet; lad være med at tænke, træk vejret stille og roligt. Det er nødvendigt, at du ganske nøje følger disse anvisninger, du må jo huske på, at dette er din første - første BEVIDSTE vel at mærke - rejse ud af kroppen, så det gælder om at udvise den største forsigtighed. Hvis du ikke er bange, og hvis du ikke pludselig farer sammen, vil astral-legemet langsomt sætte sig i bevægelse, det vil svæve ned til fodenden af din seng eller ned ved siden af sengen, hvor det ganske forsigtigt, uden at det overhovedet mærkes, gradvis lader sig dale ned, indtil dets fødder berører - eller næsten berører gulvet. Under gennemførelsen af denne 'bløde landing' vil dit astrale legeme kunne se det fysiske og være i stand til at transmittere sine indtryk af det, der ses.

Første gang, du således ser din egen krop, vil det utvivlsomt være en lidet behagelig oplevelse for dig, ja, ofte kan det ligefrem være ydmygende. Mange af os har nemlig en helt fejlagtig opfattelse af, hvordan vi i grunden ser ud. Har du nogen sinde hørt din egen stemme på en båndoptager? Husker du, hvordan det lød? Hvis ja, så vil du sikkert indrømme, at du i første omgang ikke troede, det virkelig var din egen stemme, du hørte. En eller anden laver gæk med mig, har du tænkt, eller også har du troet, at der var en defekt i båndoptageren. Man tror simpelt hen ikke på det, første gang man på den måde hører sig selv, man bliver nærmest forfærdet, i hvert fald skuffes vi dybt. Men bare vent til du ser din egen krop!!

Du står dér i dit astral-legeme for fodenden af sengen, og du betragter helt bevidst din fysiske krop, der hviler i denne. Du bliver skrækslagen, du vil slet ikke kendes ved denne krops form eller dens hele udseende; ansigtstrækkene og de fæle rynker i panden vil chokere dig, og hvis du tør nærme dig lidt mere, vil du oven i købet kunne skelne små ejendommeligheder, ja, endog visse afskyelige træk, som måske får dig til af ren og skær angst at vende tilbage i den hvilende krop. Du overvinder imidlertid lidt efter lidt denne første frygt, men hvad sker der så? Jo, så må du bestemme dig for, hvor du vil hen, hvad du vil se og opleve.

Det bedste vil være først at aflægge et besøg hos et menneske, du kender godt, for eksempel en nær slægtning i en ikke for fjern naboby. Det skal først og fremmest dreje sig om en person, som du normalt besøger ret jævnligt, du må nemlig være i stand til temmelig detaljeret at kunne forestille dig vedkommende, du må kunne forestille dig hendes eller hans hjem, og du skal være helt klar over, hvorledes du kan komme frem til den pågældendes bopæl. Husk på at dette er noget nyt for dig, dvs. det er nyt for dig at gøre dette her bevidst, du skal derfor vælge at følge nøjagtig den samme rute, som du ville have taget, hvis du i vågen tilstand skulle begive dig af sted for at besøge vedkommende.

Forlad nu dit værelse, gå ud på gaden (i dit astral-legeme naturligvis, men vær ikke bekymret, der er ingen, der kan se dig), gå samme vej, som du plejer at gå og hold dig hele tiden for øje billedet af den person, du er på vej til at aflægge visit.

Gør dig fuldstændig klart, hvorledes du skal nå frem. I løbet af ingen tid - langt hurtigere end du kunne nå frem i bil, om den så kørte nok så stærkt - vil du opdage, at du er nået frem til din vens eller din slægtnings bolig.

Efterhånden vil du kunne rejse hvor som helst hen; søer, bjerge eller oceaner vil ikke udgøre forhindringer på din vej. Alverdens lande og byer ligger åbne for dig.

Nogle mennesker gør sig ængstelige tanker som: »Jamen, hvad nu, hvis jeg rejser og ikke kan komme tilbage igen?«

Svaret er: DU KAN IKKE FARE VILD - IKKE FORSVINDE UD I DET BLÅ. Det er helt umuligt at fare vild, og det er aldeles umuligt at komme til skade, ej heller kan det lade sig gøre, at din krop overtages af andre, medens du 'er væk'. Hvis nogen nærmer sig din krop (den fysiske), medens du er på astral-rejse, vil kroppen straks udsende et advarselssignal, som du i astral-legemet opfanger med tankens fart. Kun eet kan skade dig: ANGST! Derfor: Frygt ikke! Prøv dig frem og efterhånden vil alle dine forhåbninger og ambitioner realiseres i dine astral-rejser.

Medens du befinder dig i det astrale, vil du bevidst opfatte farverne langt mere strålende, end du gør, når du er i din fysiske krop. Alt omkring dig 'flimrer' af liv, ja, du vil måske oven i købet kunne skimte nogle små, støvfnugagtige 'livs'-partikler. Det er selve jordens 'livskraft', du ser, og som du passerer igennem den, vil du opsuge både styrke og mod.

Én ting kan du ikke gøre: du kan intet tage med dig på dine rejser, og du kan intet bringe med tilbage! **Under visse omstændigheder kan du derimod - efter megen og lang øvelse - materialisere dig for øjnene af clairvoyante personer.**

Du skal, selv om lejlighed byder sig, nok afholde dig fra f.eks. at stille en helbreds-diagnose, det kræver en vis indsigt og uddannelse, så lad hellere være, medmindre du da er læge-uddannet. Helt tilladeligt er det at aflægge besøg i en forretning, hvor du ser på vareudbuddet og bestemmer dig for, hvad du næste dag vil gå ind i den pågældende forretning og købe. Under et sådant astral-besøg i en butik vil du også kunne se fejl eller mangler ved varer, der tydeligvis er alt for højt prissatte.

Når du på din astral-rejse beslutter dig for at det er tiden at vende hjem, skal du bare slappe af og koncentrere dine tanker om din fysiske krop, i tankerne vil du rejse tilbage og ind i din krop. Dine tanker påvirker med det samme din fart, og måske 'hopper' du øjeblikkelig hjem og befinder dig i eet nu svævende en meter eller så oven over din hvilende krop. Du er tilbage, svæver nu blidt frem og tilbage på samme sted, som før du drog af sted. Langsomt lader du nu dig selv dale nedefter mod din krop, meget langsomt og meget forsigtigt, de to legemer skal jo tilpasses hinanden til fuldkommenhed.

Hvis du bærer dig rigtigt ad, vil du trænge ind i din fysiske krop i fuld harmoni med denne og uden anden følelse end den, at kroppen føles som en kold og tung

vægt.

Hvis du kludrer i det, så dine to kroppe ikke tilpasses hinanden helt nøjagtigt, eller hvis du forstyrres af et eller andet, så din tilbagevenden sker i et ryk, vil du sikkert bagefter få hovedpine, nærmest migræne. Er det tilfældet, skal du forsøge at sove, eller du må igen af al kraft søge ud i astral-verdenen; du slipper nemlig ikke af med migrænen, før dine to kroppe harmonerer igen.

Der er overhovedet ingen grund til mindste bekymring, for en god søvn, ja, bare nogle få øjeblikkes søvn eller en bevidst ny astral-rejse kurerer dig helt.

Velbeholden tilbage i din krop føler du måske en vis stivhed, eller du har en fornemmelse, som har du lige iført dig et sæt tøj' der dagen før var blevet gennemblødt af regnen, og som endnu er klamt og vådt. Alt i alt vil du slet ikke i begyndelsen være spor glad for at vende tilbage i din krop; de strålende farver, du skuede i astral-verdenen, har nu mistet deres glans, og mange af dem kan du slet ikke se mere, nu, hvor du igen er ét med din fysiske krop, heller ikke kan du længere opfange bestemte lyde, som du gjorde det i det astrale.

Det skal du imidlertid ikke tage for tungt, du er her på Jorden for at lære, og når du har lært det du er kommet til Jorden for at lære, vil du være befriet for alle bånd og lænker, fri og uaffiængig af Jordens grænser; og når du engang for evigt forlader din fysiske krop, og »Sølvtråden« klippes over, vil du drage bort til endnu højere regioner end astral-verdenens. Øv dig i disse astral-rejser, øv dig igen og igen!

Frygt ikke, thi føler du ingen angst, så er der intet at frygte, intet kan skade dig - du vil kun føle velbehag!

LEKTION 10

Vi har sagt: »Det eneste, der er at være bange for, er frygten«. Vi understreger på ny, at forudsat et menneske er blottet for angst, så vil det ikke være farligt at rejse astralt, uanset hvor langt rejsen går og uanset, hvor hurtigt der rejses. Men, spørger du måske, hvad er der egentlig at være bange for? Lad os i denne Lektion ofre begrebet frygt vor opmærksomhed og lad os samtidig se på, hvad det er, vi ikke skal frygte.

Frygt er en negativ egenskab, en negativ indstilling, som berøver os vor sande opfattelsesevne.

Det er ligegyldigt, hvad det er, vi frygter, enhver form for frygt er skadelig.

Folk kan være bange for, at de ikke vil være i stand til at vende tilbage i deres krop, hvis de begiver sig ud på en astral-rejse, men det *er altid muligt* at returnere til den fysiske krop, medmindre man rent faktisk dør, altså hvis man har opbrugt ens tilmålte tid her på Jorden, men det har - heri er du sikkert enig - ikke noget med astralrejser at gøre. - Indrømmes skal det dog, at der gives tilfælde, hvor et

menneske føler en sådan angst, at han/hun ligefrem lammes af frygt. I et sådant tilfælde er der faktisk ikke noget at stille op. Befinder en således paralyseret person sig på astral-rejse, kan det ske, at end ikke astral-legemet er i stand til at bevæge sig. Naturligvis vil dette bevirke en forsinkelse i 'hjemrejsen', som imidlertid fortsættes, såsnart den værste frygt har fortaget sig. Som du sikkert ved, bortvejres (blåser bort) frygt lidt efter lidt - en følellestilstand kan kun opretholdes en vis tid. Der sker med andre ord kun det, at et menneske, der er meget bange, forsinkes på vejen hjem til det fysiske legeme.

I astral-verdenen er menneskene ikke den eneste livsform - det er vi jo heller ikke her på jorden.

På jorden lever 'rare' skabninger som f.eks. katte og hunde, heste og fugle, for blot at nævne nogle få, men der lever sandelig også mindre 'rare', som eksempelvis edderkopper og giftslanger, og der eksisterer ubehagelige organismer som bakterier, baciller og andre skadelige eller usunde mikroorganismer.

Betragter vi under et stærkt mikroskop nogle bakterier, vil vi levende kunne forestille os en verden beboet af drager og andre uhyrer, som dem vore eventyr beretter om. I astral-verdenen vil vi møde endnu uhyggeligere skabninger, vi vil støde på mærkværdige væsener og eksistenser, og vi vil træffe NATUR-ÅNDER, hvilke sidste for øvrigt næsten altid er gode og venlige. Men der findes også skrækindjagende væsener, væsener som nogle af mytologiens og legendernes skribenter må have set, for de minder i høj grad om myternes dæmoner og satyrer. *Nogle af disse skabninger er endnu ufuldkomne væsener, som senere vil fremstå som mennesker eller videreudvikle sig gennem en eller anden dyreskikkelse. Hvad de end er, så er de i hvert fald på dette udviklingstrin overordentlig afskyelige.*

Det kan nok vække til eftertanke, at de 'lyserøde elefanter', 'flagermus' og andre 'uhyrer', som en delirist ser for sine øjne, er helt identiske med disse skumle astral-væsener. Delirister er mennesker, som har drevet deres astral-legemer ud af den fysiske krop og ud i det vi kunne kalde astral-verdenens slumkvarter. Herude støder deliristen på nogle i sandhed frygtindgydende uhyrer, og når han atter kommer til sig selv (så meget, som dette nu lader sig gøre), erindrer han levende de ting, han har set.

Selv om dette at drikke sig fuld er en af måderne at rejse ud i det astrale på, kan vi aldeles ikke anbefale metoden, for den bringer kun én frem til astral-verdenens dybeste afgrunde.

Der anvendes - især på hospitaler for psykisk syge - nu om stunder forskellige medicinske stimulanser, der har en tilsvarende virkning. Meskalin, for eksempel, kan i en sådan grad ændre ens vibrationer, så man rent bogstavelig rives ud af den fysiske krop og slynges ud i astral-verdenen. Heller ikke brugen af sådanne stimulanser kan anbefales. I det hele taget er indtagelse af hallucinogener af den

ene eller anden art, for at rejse ud af kroppen, særdeles skadeligt, det er nemlig at øve vold mod OVER-SELVET.

Lad os beskæftige os lidt mere med de 'ufuldkomne' skabninger. Hvad menes der med 'ufuldkomne skabninger'? Joh, ser du, disse væsener er primære former for åndeligt liv. De er nået et skridt videre end den rene tanke-form. Selve tanke-formen er blot en mere eller mindre bevidst projektion af menneskets tankegang og lever som sådan sit eget pseudo-liv.

Tanke-former skabtes af det gamle Ægyptens præster med det formål at beskytte de store Faraos og de navnkundige Dronningers balsamerede legemer mod folk, der kunne tænkes at ville van-hellige deres grave. Tanke-formerne er således udtænkte, at de virker afskrækkende på enhver ubuden, som de tilmed angriber på den måde, at de påvirker vedkommendes bevidsthed med skræmmebilleder så frygtelige, at gravskænderen eller tyven omgående tager benene på nakken og flygter. I øjeblikket taler vi imidlertid om de 'ufuldkomne', vi vil derfor ikke dvæle længere ved disse tankeformer, der trods alt kun er ligegyldige væsener, som i førnævnte øjemed kreeredes for længe siden af længst afdøde præster.

»Ufuldkomne« væsener er, som vi har konstateret, åndskabninger på et meget lavt udviklingstrin. I ånde-verdenen (den astrale verden) rangerer de på samme linie, som aberne gør her på jorden. Aber er ansvarsløse, drilagtige, arrige og tillige ofte ondskabsfulde, og deres dømmekraft er ret ubetydelig.

De er, kunne man fristes til at sige, levende protoplasmaudgaver. 'Ufuldkomne' væsener, der i astral-verdenen indtager samme plads, som aberne på jorden, er skikkelser, der mere eller mindre planløst bevæger sig rundt i rummet, de skriger op, skærer frygtindgydende grimasser og gør af og til truende udfald mod astral-rejsende mennesker, men de er naturligvis helt uskadelige. Skriv dig det bag øret:

DE KAN IKKE SKADE DIG. Hvis du nogen sinde har været inde på et sindssygehospital og set de virkelig hårdt ramte sindsforvirrede, vil det uden tvivl have chokeret dig dybt, at nogle af dem måske fandt på at nærme sig med truende fagter og gebærder. De vrøvler og de truer, men ser du dem fast i øjnene, viger de - som følge af deres ringere mentale status - altid tilbage for dig.

På din rejse igennem astral-verdenens nedre regioner møder du sådanne mennesker, underlige, fremmedartede væsener.

Er den astral-rejsende frygtsom af natur, vil disse væsener mærke det og i så fald sværme rundt om den pågældende i forsøg på at gøre ham/hende bange. Det hele er imidlertid ganske harmløst, og man lider absolut ingen overlast, medmindre man da virkelig er bange for dem. På ens første rejse i det astrale forsamles som regel flere af disse laverestående væsener for at se, hvorledes man nu 'klarere skærene', akkurat som visse mennesker ynder at iagttage en køreskole-elev, der for første gang sidder bag rattet i en bil. Tilskuerne håber altid på, at der vil ske noget

spændende, helst noget bloddryppende, og er eleven først blevet nervøs, sker det ofte - til stor moro for publikum, at han eller - hvad der er mere sædvanligt - hun ramler ind i en lygtepæl eller lignende. Tilskuerne mener såmænd ikke noget ondt med deres nysgerrighed, de er bare sensationslystne og håber på lidt gratis underholdning.

Det samme gælder for de ufuldkomne væsener i astral-verdenen. De er kun ude på at more sig. De er lykkelige, hvis de kan forvirre menneskene, og hvis de sporer frygt hos én, bliver de dobbelt henrykte og fortsætter med deres gestikulationer, deres afskyelige og truende tilnærmelser. De kan imidlertid ikke på nogen måde skade et menneske, men er mere at ligne med gøende hunde - og en gø-ende hund bider kun sjældent. Hertil kommer, at de ikke engang er i stand til så meget som at irritere dig bare en lille smule, medmindre du selv - fordi du føler angst - giver dem lov.

Vær ikke bange, der kan ikke ske dig noget som helst. Du forlader din krop og stiger højt op i astral-verdenen og på mere end halvfems procent af dine rejser vil du ikke se så meget som skyggen af et af disse laverestående væsener. Desuden vil du kun kunne se dem, hvis du er bange for dem. Under normale omstændigheder flyver du op over og hinsides deres sfære, som ligger helt nede i bunden af astral-verdenen, hvor de som regel flokkes, næsten som larver der klumper sig sammen på bunden af vore floder og søer.

Når du bevæger dig op igennem de astrale regioner, vil du komme ud for mange bemærkelsesværdige oplevelser. I det fjerne ser du store og strålende lysglimt, stammende fra eksistens-niveauer, der endnu ligger langt uden for din rækkevidde. Husker du vort 'klaviatur'? Mennesket i sin fysiske skikkelse er kun i stand til at bruge tre eller fire af dets 'tangenter' eller 'taster', men ved at rejse ud af kroppen og ind i astral-verdenen øges ens kapacitet (du sanser ting, du ikke opfatter her på jorden). Du er nu klar over, at der forude venter endnu større ting. Nogle af disse 'ting' giver sig til kende i form af strålende lys, så funklende, at du næppe sanser, hvad det er du ser. Lad os imidlertid for øjeblikket stille os tilfreds med astralverdenens 'mellem-region'.

På dette plan kan du besøge dine venner eller slægtninge. Du kan besøge alle byer i verden, og du kan se byernes monumenter, huse og parker. Du kan sågar læse fremmedsprogede bøger og aviser, for her på astral-verdenens mellemste plan kender og behersker du alle sprog.

Du har brug for praktisk øvelse i at rejse astralt, vi bringer derfor her en beskrivelse af, hvordan det kan føles, en beskrivelse som du - når ud har øvet dig tilstrækkeligt - selv en dag vil kunne give til andre.

'Dagen gik på hæld, tusmørket var ved at falde på. Aftenhimlens purpurrøde farve antog lidt efter lidt en mørkere og mørkere lød for til sidst at tone ud i indigo-blåt, derefter blev alt sort (nat). Hist og her dukkede små lysprikker frem.

Gadelygternes blå-hvide skær og de halvgule lys fra de nu oplyste huse, måske en anelse mat, fordi lyset måtte passere enten gennem persiener eller gennem gardiner.

Kroppen hvilede på sengen, fuldt bevidst og helt afslappet. Gradvis fornemmedes en svag 'skælven', det følte som om et eller andet satte sig i hurtig bevægelse. Der jog som en meget svag iling igennem kroppen og lidt efter lidt fulgte så adskillelsen. Oven over den liggende krop dannedes for enden af den strålende »Sølvtråd« en sky, som til at begynde med blot var en uformelig masse, der nærmest lignede en svævende blækklat, men som derpå langsomt formede sig i et menneskes skikkelse og steg en meter eller lidt højere op fra det hvilende legeme. Her gjorde skikkelsen i nogle sekunder holdt, men vibrerede sagte frem og tilbage for dernæst at stige lidt højere til vejrs. Indtil nu havde astral-legemet ligget vandret, som den hvilende krop, men nu vendtes fødderne nedad, og legemet selv dalede ned og stillede sig for enden af sengen, hvorfra det betragtede den fysiske krop, den krop, det lige havde forladt og med hvilken det stadig var forbundet.

Flagrende skygger krøb ind i værelsets hjørner, som vilddyr der trænges op i en krog. »Sølvtråden« vibrerede og lyste med et mat, sølvblåt skær, og astral-legemet selv var omgivet af blå lys. Astral skikkelsen så sig omkring og betragtede igen den fysiske krop, der hvilede bekvemt på sengen. Øjnene var nu lukkede, åndedrættet stille og roligt. Kroppen bevægede sig ikke, ingen trækninger gik igennem den og i det hele taget så den ud til at befinde sig godt. »Sølvtråden« stod stille nu, og der var ingen tegn på utilpashed i kroppen.

Tilfreds med resultatet af sin iagttagelse steg astral-skikkelsen stille og langsomt op fra gulvet, svævede op igennem loftet og videre gennem husets tag og ud i natteluft. »Sølvtråden« blev længere og længere, men den blev ikke tyndere af den grund. Det var, som om astral-legemet var en gasfyldt ballon, der var tøjret til dens fysiske krop - husets skorsten. - Astral-legemet fortsatte opefter, tyve, tredive, nu tres (60) meter op over hustagene. Her standsede det og så sig omkring, medens det langsomt svævede fremefter.

Over gadens huse og over andre gaders huse sås det svage blå om-rids af andre menneskers »Sølvtråde«. De skød længere og længere op og fortonede sig til sidst ufattelig langt borte.'

Mennesker foretager altid astral-rejser om natten, enten de nu er klare over det eller ikke, men kun de 'begunstigede', dem der har øvet sig, kommer tilbage i fuld bevidsthed om alt, hvad de har foretaget sig.

Den astral-skikkelse, vi her taler om, flød af sted over hustagene, medens den iagttog sine omgivelser og forsøgte at beslutte sig til, hvor den skulle tage hen. Omsider bestemte den sig for at ville aflægge visit i et fjerntliggende, kært land. I selvsamme øjeblik, beslutningen var taget, for skikkelsen af sted; næsten med

tankens fart jog den over lande og byer, over bjerge og oceaner og den så, hvorledes havet under den rejste sig i frådende bølgetoppe. Et sted på havet fik skikkelsen øje på en fuldt oplyst ocean-damper, der pløjede sig frem gennem de oprørte vande, alt medens dansemusikken fra salonerne tonede ud over havet.

Astral-skikkelsen satte farten op, og snart indhentede den tiden. Natten blev til aftenen før; skikkelsen havde overhalet tiden, og aften blev til sen eftermiddag, der igen blev til selve middagstimen. Omsider fik astral-skikkelsen øje på det, den var rejst så langt for at besøge. Det fjerntliggende, kære gamle land med dets højt elskede folk. Forsigtigt dalede astral-skikkelsen ned på jorden og blandede sig - uden selv at kunne ses eller høres - i mængden af mennesker i deres fysiske legemer. Efter nogen tids forløb gav det sig til at rykke vedholdende i »Sølvtråden«. Det skyldtes, at det fysiske legeme, som var blevet efterladt derhjemme, langt langt borte, nu fornemmede morgengryets komme og derfor ville have sin astrale krop til at vende hjem.

Endnu nogle få sekunder tøvede astral-legemet, men kunne så ikke længere ignorere ordren om at komme tilbage. Skikkelsen steg til vejrs, holdt sig et kort øjeblik svævende på ét sted, som en due, der orienterer sig, når den vender tilbage til dueslaget. Så for skikkelsen på ny af sted hen over himmelen, som et lyn skød den frem over land og hav og var så tilbage over husets tag. Flere 'sitrende' »Sølvtråde« var at se, der var mange, der vendte hjem til deres fysiske legemer. Den astral-skikkelse, vi har fulgt, lod sig glide ned igennem husets tag og videre gennem loftet ned i værelset, hvor dets fysiske krop lå og sov. Forsigtigt og langsomt dalede skikkelsen ned lige over den sovende krop. Langsomt og blidt og meget omhyggeligt sank den helt ned og forenede sig med det fysiske legeme. Et øjeblik føltes en intens kulde, der fulgtes af en følelse af svaghed, det var som om en vægt af bly tvang én i knæ. Borte var sorgløsheden, væk var den herlige fornemmelse af frihed; astral-verdenens strålende farvepragt var forsvundet, det hele føltes klamt og koldt. Det var som havde man lige taget et sæt vådt tøj på.

Den fysiske krop rørte på sig, øjnene åbnedes.

Udenfor vinduet sås i horisonten de første solstrejf.

Munden bevægede sig: »Jeg kan huske alt, kvad jeg har set og oplevet i nat,« sagde den...

Også du kan få sådanne oplevelser, også du kan rejse i astral-verdenen og besøge de mennesker, du holder af, og jo stærkere bånd, der knytter jer til hinanden, des nemmere bliver det for dig at rejse. Det kræver blot øvelse og atter øvelse.

Ifølge gamle asiatiske beretninger kunne alle mennesker engang for længe længe siden foretage astral-rejser, men på grund af at så mange misbrugte denne evne, blev den atter taget fra dem. For de af os, hvis tanker og sind er rene, vil det

at øve sig være ensbetydende med, at vi befries for kroppens lammende, blytunge vægt, og at vi frit kan bevæge os, hvorhen vi vil.

Du vil ikke kunne lære dig dette hverken på fem minutter eller i løbet af fem dage. Du skal kunne 'forestille' dig, at du kan. Hvad du tror, du er, DET ER DU. Hvad du tror, du kan, DET KAN DU. Hvis du inderligt og oprigtigt tror på, at du magter dette eller hint, så magter du det også. Tro, tro og øvelse vil sætte dig i stand til at rejse astralt.

Men du må ikke nære angst, for i astral-verdenen kan intet gøre dig ondt, uanset hvilke forfærdelige eller skrækindjagende væsener du måtte, men sandsynligvis aldrig ville, støde på. De kan *ikke* gøre dig noget, undtagen hvis du er bange.

Frygtløshed er garanten for din beskyttelse.

Har du besluttet dig til, hvorhen du vil rejse? Nuvel, så prøv! Læg dig ned på din seng (alene naturligvis) og sig til dig selv: »I nat vil jeg rejse der eller der hen og besøge den eller den«, hvem du nu måtte ønske at se.

Når du vågner op i morgen tidlig, vil du kunne huske alt, hvad du har foretaget dig, set og oplevet.

For at nå dette mål behøver du kun at øve dig!

(dette var ut leksjon 10)

LEKTION 11

Astral-rejser er naturligvis overordentlig betydningsfulde, det vil derfor sikkert være os til gavn, at vi i denne Lektion beskæftiger os yderligere med dette så fascinerende og spændende emne.

Vi foreslår, at du meget omhyggeligt læser denne instruktion, læs den igennem mindst lige så koncentreret, som du har læst de foregående lektioner. Når du har læst, siger du til dig selv: »Pådag vil jeg om aftenen prøve at rejse astralt«. Forbered dig selv ved at samle dine tanker om, at du netop den bestemte aften vil rejse ud af din krop, og at du vil være dig rejsens forløb fuldt bevidst, at du vil være fuldkommen klar over, hvad der sker.

Det kræver, som du vil vide, en hel del forberedelser at skulle bestemme sig for hvornår og hvorhen. De 'gamle' brugte 'besværgelser' for at forberede sig. Dvs. de fremsagde eller reciterede et mantra (det er en form for anråbelse). (man = sind; tra = befrielse. Mantra er en ren lyd vibration, der menes at befri sindet for dets materielle lyster - o.a.)

Formålet med dette mantra var at få underbevidstheden til at lytte. Ved at gentage og således bekræfte deres mantra, satte de 'gamle' deres vågne bevidsthed - det er kun en tiendedel af den totale bevidsthed - i stand til at give 'ordrer' til

underbevidstheden. Du kan selv forme dit eget mantra, det kan for eksempel lyde således:

»På ...dag rejser jeg ud af kroppen, og jeg vil hele tiden være klar over alt, hvad jeg foretager mig, og jeg vil være fuldkommen klar over, hvad jeg ser. Jeg vil kunne huske det alt sammen og vil kunne genkalde mig det hele, når jeg atter er tilbage i min krop. Jeg vil helt afgjort foretage denne rejse og huske alt. «

Du bør fremsige mantraet i triader (grupper på tre), altså sig det en gang, gentag det så og gentag det endnu engang! Det virker noget i retning af følgende:

Når man til daglig forklarer dette eller hint, er det sædvanligvis ikke tilstrækkeligt til at påkalde sig underbevidsthedens opmærksomhed, den er simpelt hen så vant til, at vi ustandselig går rundt og snakker uden egentlig at sige noget, og den har derfor helt sikkert den opfattelse, at vi taler for meget, men siger for lidt.

Første gang, vi reciterer vort mantra, sker der altså ingenting, men allerede når vi anden gang gentager de samme ord - og de skal fremsiges nøjagtig på samme måde, ord for ord - begynder underbevidstheden at lægge mærke til dem. Tredje gang bliver den lysvågen og spørger måske sig selv: hvad i alverden skal al den ståhej betyde? samtidig lytter den dog opmærksomt til mantraet, som den derefter opbevarer i sin hukommelse.

Lad os sætte, at du om morgenen har fremsagt dit mantra tre gange efter hinanden lige efter, at du vågnede op. Du må så gentage det på nøjagtig samme måde ved middagstid (naturligvis skal dette ske i enrum) og igen sent på eftermiddagen og endelig en sidste gang lige inden du lægger dig til at sove. Det er ligesom at slå et søm (spiker) ind i en væg: et slag er ikke nok; sømmet skal så eller så langt ind, og du må tilpasse dine slag med hammeren i overensstemmelse hermed. På tilsvarende vis slås mantraet fast i underbevidstheden - slag for slag.

Den her beskrevne fremgangsmåde er langt fra ny. Den er faktisk så gammel som menneskeheden selv. Langt tilbage i fortiden vidste menneskene meget mere om mantraer og bekræftelse af disse, end vi nutidsmennesker gør. Vi har ganske enkelt 'glemt', eller måske ser vi simpelt hen for kynisk på det hele.

Derfor indprenter vi dig nødvendigheden af at gentage og bekræfte dit mantra, og det må du gøre uden at andre får kendskab til det, for det kunne jo tænkes, at nogle skeptikere kom for skade at høre det, og de ville uden tvivl søge at gøre dig til grin eller så tvivl i dit sind. Husk på, at det er dem, der griner (ler) og dem, der sår tvivl, der er skyld i, at vor tids mennesker ikke kan se NATUR-ÅNDERNE (alferne, feerne, nisserne - o.a.), de er skyld i at de voksne ikke kan kommunikere telepatisk med dyrene.

Vel, du har altså nu besluttet dig for på hvilken dag, du om aftenen vil foretage din rejse, og når dagen kommer, skal du bestræbe dig på i enhver henseende at forholde dig i ro. Du må have fred i sindet, og du skal være i harmoni med dine

medmennesker. Dette er af yderste vigtighed. Du må ikke på nogen måde være i konflikt med dig selv eller andre - det kunne bringe dig ud af fatning og måske gøre dig ophidset. Har du for eksempel været i en hidsig diskussion med en eller anden, vil du sandsynligvis stadig grunde over den ene eller anden uovervejede bemærkning, som faldt i kampens hede. Du vil tænke på, hvad du selv sagde og på hvad der blev svaret igen, og så igen på hvad du nu ville have sagt hvis du havde haft tid til at tænke dig om osv., osv.

Denne tankegang bevirker, at du ikke kan samle din fulde opmærksomhed om den forestående astral-rejse. Hvis du den påtænkte dag føler dig nervøs eller nedtrykt, bør du udsætte astral-rejsen til en anden og bedre dag. Forudsætter vi, at alt den dag ånder fred og ro, og at du hele dagen med glad forventning har tænkt på din astrale rejse på samme vis, som du ville have glædet dig over at skulle besøge en kær slægtning, boende så langt væk fra din egen hjemegn, at der virkelig lå en stor rejseoplevelse forude, ja, så kan du roligt gå ind i dit soveværelse, hvor du i ro og mag tager tøjet af, idet du samtidig sørger for at trække vejret stille og roligt. Når du er klar til at gå i seng, føler du efter, om din natdragt sidder, som den skal, dvs. den må ikke snære eller stramme, hverken om halsen eller taljen eller andetsteds, for hvis du bærer for stramme klæder, vil det genere din fysiske krop og måske forårsage at det i det afgørende øjeblik pludselig giver et 'ryk' eller sæt i dig.

Sørg for at dit soveværelse er passende opvarmet, det må hverken være for varmt eller for koldt.

Det tilrådes, at du i sengen kun har et lagen eller et let tæppe over dig - en dyne vil sandsynligvis føles for tung, og det er jo meningen, du skal føle dig helt fri og ubesværet. Sluk lyset, når du har sørget for, at gardinerne er trukket tæt for vinduet, så eventuelle lysreflekser udefra ikke kommer til at genere dig på et ugunstigt tidspunkt. Har du sørget for at træffe alle disse 'sikkerhedsforanstaltninger', kan du lægge dig bekvemt til rette på sengen.

Gør dig det behageligt, ryst al stivhed ud af kroppen og sørg for at slappe fuldstændig af. Prøv på ikke at falde i søvn, det betyder godt nok ikke så meget om du gør det, hvis du vel at mærke har husket at fremsige dit mantra, i så fald vil du nemlig stadig kunne erindre dine rejseoplevelser, når du vender tilbage. Vi råder dig alligevel til at holde dig vågen, denne første ud-af-kroppen-rejse er nemlig særdeles spændende. Liggende i sengen - helst på ryggen - skal du forestille dig selv i færd med at tvinge et andet legeme ud af din krop. Forestil dig, at du driver et åndeagtigt væsen, en astralskikkelse ud af din egen krop. Du føler skikkelsen stige op, som en korkprop i vandet, og du kan mærke, at den lidt efter lidt skiller sig ud fra din fysiske krops molekyler.

Du mærker en meget svag prikken i huden, men den fortager sig i løbet af

relativt kort tid for så næsten at høre helt op. Her gælder det om at være særdeles agtpågivende, for om lidt vil det give et 'ryk' i dig og bliver dette 'ryk' for voldsomt, ryger astrallegemet med et brag tilbage i din fysiske krop. Mange mennesker, ja, vi tør faktisk godt sige næsten alle, har haft fornemmelsen af at falde, netop som søvnen var ved at indfinde sig. Lærde 'eksperter' har fastslået, at denne fornemmelse skyldes et levn fra den tid, da menneskene som aber svang sig i træerne! I virkeligheden skyldes fornemmelsen, at et alt for kraftigt 'ryk' har fået det just frigjorte astral-legeme til øjeblikkelig at 'falde' tilbage i det fysiske legeme. Ret ofte 'rykkes' man helt vågen. Hvorom alting er, så nåede astrallegemet - fordi der forekom denne trækning, dette voldsomme 'ryk' - kun nogle ganske få centimeter ud af kroppen før det måtte vende om og gå ind i kroppen igen. Hvis du er dig muligheden for forekomsten af et voldsomt 'ryk' bevidst, vil det næppe komme. Sagen er den, at du kan overvinde de vanskeligheder, som du indstiller dig på kan opstå. Efter at den svage prikken i din hud er ophørt, skal du fremdeles ligge helt ubevægelig. Der følger så en brat kuldefornemmelse, og du føler, at du 'ligesom har mistet noget'. Måske har du indtryk af, at der ligger et eller andet lige over hovedet på dig. Det føles - groft sagt - som om en eller anden har smidt en pude i hovedet eller ansigtet på dig. Hvis du imidlertid ikke lader dig distrahere af denne følelse, vil du i næste øjeblik finde dig selv stående for fodenden af din seng eller svævende lige oppe under loftet.

Så rolig og fattet som muligt, undersøger du denne første gang dig selv. Det er af stor betydning, at du gør det meget omhyggeligt, for på ens første ud-af-kroppen-rejse ser man sig selv i et langt klarere lys end ved senere lejligheder. Du betragter altså indgående dig selv og kommer højst sandsynligt med et forbavset udråb, når det går op for dig, at du slet ikke ser ud, som du har forestillet dig det. Selv-følgelig har du af og til set dig selv i et spejl, men selv det bedste spejl i verden gengiver ikke det helt rigtige billede af én. Venstre og højre bytter for eksempel side, men der sker også andre forvrængninger i 'billedgengivelsen'. Nej, intet kan sammenlignes med dette

VIRKELIG AT STÅ ANSIGT TIL ANSIGT MED DIG SELV!

Når du har tilendebragt dine undersøgelser, bør du øve dig i at bevæge dig omkring i værelset. Kig ind i dine skabe og kommodeskuffer og læg mærke til, hvor ubesværet du kan færdes overalt. Undersøg loftet, ja, undersøg alle de steder, hvor du ikke har noget at gøre til daglig.

På de mest utilgængelige steder vil der utvivlsomt have samlet sig en hel del støv, hvilket giver dig anledning til at foretage et nyt, nyttigt eksperiment: prøv at afsætte fingeraftryk i støvet! Du vil opdage, at det ikke lader sig gøre, for såvel dine fingre som din hånd, ja, hele armen vil gå lige igennem væggen eller hvor som

helst andet steds støvet ligger, uden at du mærker det mindste, og uden at du efterlader spor.

Er din nysgerrighed nu tilfredsstillet? Så prøv at se ind mellem dine to kroppe - den astrale og den fysiske. Ser du, hvorledes »Sølv-tråden« gnistrer? Hvis du engang har været inde i en smedje, vil gnisterne minde dig om dem, der springer ud fra ambolten, når smedens hammer rammer det rødglødende jern, blot vil »Sølvtråden«s gnister være blå eller måske gule, hvor de i smedjen fremstod som kirsebærrøde.

Flyt dig lidt længere væk fra din fysiske krop og læg mærke til, hvorledes »Sølvtråden« ubesværet strækker sig, bliver længere og længere uden at dens tykkelse formindskes. Iagttag endnu engang dit fysiske legeme, tænk så intenst på det menneske, du har planlagt at besøge. Du skal ikke gøre andet end blot tænke på vedkommende - og så tager du af sted på din rejse. Du flyver opefter og ud igennem loftet og taget og kan nu se huset og gaden nedenunder dig. Herfra kan du fortsætte, men er det din første bevidste astral-rejse, bør du foretage turen til dit bestemmelsessted i forholdsvis moderat tempo. Rejs ikke hurtigere end du kan nå at betragte og undersøge de områder, du bevæger dig henover. Har du først vænnet dig til at rejse astralt, vil du kunne bevæge dig med tankens fart, og der vil ikke være nogen grænser for, hvor langt du vil rejse.

Behersker du 'kunsten' kan du rejse hvor som helst hen, også til udenjordiske egne. Astral-legemet ånder ikke luft, så du kan bevæge dig aldeles frit i rummet, drage til andre planeter, andre verdener, om du vil - mange mennesker gør det, men som tilstandene er i dag, så husker de desværre ikke deres rejser. For dit vedkommende er det anderledes: **DU VIL KUNNE HUSKE!**

Hvis du synes, det er svært at koncentrere dig om den person, du agter at besøge, kan vi foreslå, at du tager et fotografi af vedkommende med dig, når du går til ro. Ikke et indrammet fotografi, thi du kunne jo komme til at skære dig på glasset eller rammen, hvis du kom til at lægge dig på det. Nej, det skal bare være et ganske almindeligt, uindrammet billede. Hold det i dine hænder og lige før du slukker lyset, ser du grundigt på det, medens du forsøger at indprente dig og bevare indtrykket af, hvorledes vedkommende ser ud. Det vil gøre det lettere for dig.

Nogle mennesker kan ikke rejse astralt, hvis de har det for behageligt, er overmætte eller har det for varmt. Andre kan simpelt hen kun foretage sådanne rejser, når de har det mindre godt, f.eks. når de fryser eller er sultne, og det er - forbavsende nok - en kendsgerning, at visse mennesker rent faktisk giver sig til at spise noget, de ved de ikke kan tåle, blot for at skaffe sig et maveonde, så kan de nemlig ubesværet tage ud på deres astral-rejse. Vi må formode, at grunden hertil er den, at astral-legemet kun er mere end glad for at slippe ud af den 'elendige' fysiske krop.

I Tibet såvel som i Indien lever der adskillige eneboere, som har ladet sig mure inde, og som aldrig ser dagens lys. Disse eneboere får mad sådan noget som en gang hver tredje dag, men kun lige tilstrækkeligt til at de kan opretholde livet, lige nok til at deres svage, flakkende livsflamme ikke slukkes.

Disse eneboere er altid i stand til at rejse astralt, når som helst og hvor som helst hen. *De rejser ofte til steder, hvor der er noget at lære, og de rejser tit ud for at mødes med dem, der forstår sig på telepati, men lige så tit rejser de hen, hvor de måske kan forandre tingene til det bedre.* Det er ikke helt umuligt, at du selv engang på en af dine egne astral-rejser møder sådanne mennesker. Gør du det, er du blandt de heldige, for de vil afgjort standse op og give dig gode råd med på vejen samt fortælle dig, hvorledes du kan udvikle dig.

LEKTION 12

Har man først skabt sig et grundlag, er det så meget mere ligetil at engagere sig i astral-rejser, clairvoyance (herunder evnen til at kunne se ind i fremtiden), telepati og andre metafysiske gøremål. Meta-fysisk oplæring kræver imidlertid øvelse, overordentlig megen og konstant øvelse. **Det er ikke muligt at foretage en astral-rejse bare, fordi man har læst nogle få instruktioner, nej, det kræver konstant, målrettet og viljefast øvelse.**

Du forventer vel ikke, at der vokser blomster i din have, medmindre du først har sået blomsterfrø i den rigtige jord? Og du ville sikkert finde det helt usædvanligt, hvis der pludselig voksede en rose ud af en granitklippe. Du kan naturligvis heller ikke forvente, at synskhed (clairvoyance), telepati eller andre okkulte evner udvikles i dit sind, hvis dette er goldt eller hvis det lider under indre konflikter eller hvis det simpelt hen bare lukker af for alle andre tanker end de 'etablerede'. Vi skal senere indgående beskæftige os med begreber som fred og harmoni. Sagen er jo den, at der nu om stunder hersker en helt grotesk disharmoni og tankeforvirring, som til stadighed øges af bl.a. radioens og fjernsynets evige intetsigende plapren, og i høj grad medvirker til, at menneskenes metafysiske evner ikke udvikles.

Gamle dages vismænd formanede til tavshed og fred, når de sagde:

VÆR STILLE OG VID, JEG ER I DIT INDRE!

Inden de betroede deres viden til papiret, havde de gamle vismænd viet det meste af deres levetid til udforskning af det metafysiske. De trak sig desuden tilbage i ødemarken til steder, hvor den såkaldte civilisations støj og larm ikke kunne distrahere dem, til steder hvor de var alene med naturen og universet. - Du har nu den fordel, at du kan drage nytte af disse gamle vismænds livslange erfaringer, og du kan gøre det uden nødvendigvis at skulle bruge det meste af dit liv på studier.

Hvis du tager dette her alvorligt (hvis du ikke gjorde det, var du næppe i færd med at læse nærværende instruktion), vil du vide, at du bliver nødt til at forberede

dig selv på en hurtig åndelig udvikling, som du kan fremme ved fra starten at lære afslapningens kunst. Mange mennesker gør sig ikke helt klart, hvad der menes med 'afslapning'. De tror måske, at det er tilstrækkeligt at døse lidt i lænestolen, men det er det bare ikke. For at kunne slappe rigtigt af må hele ens legeme kunne 'give efter', så alle muskler er totalt uden spændinger. Du kan lære meget herom ved at iagttage en kat. Læg mærke til, hvorledes den behersker kunsten at koble fuldstændig fra. Den kommer ind i stuen, springer op på sofaen, vender og drejer sig et par gange og klasker så sammen som en klud. Katten gør sig ingen illusioner om, hvorvidt den nu tager sig godt ud, som den ligger der. Den er kommet ind for at hvile sig og slappe af, og det eneste, den tænker på, er at slappe af, hvilket den så gør så effektivt, at den næsten øjeblikkelig falder i søvn.

Sandsynligvis ved de fleste mennesker, at en kat er i stand til at se eller sanse ting, som menneskene ikke kan. Det skyldes, at kattens opfattelsesevne rangerer på et højere trin end menneskets. Den kan således til enhver tid se ind i astralverdenen, og en astral-rejse er for den lige så enkel en sag, som det er for os at gå tværs igennem stuen. Lad os derfor prøve at efterligne en kat, så har vi i hvert fald kan få fast grund under fødderne og kan opbygge vor metafysiske viden på en sund og varig basis.

Ved du, hvordan du slapper af? Kunne du uden yderligere instruktioner 'give efter' og åbne dig selv helt op for sanseindtryk? Lad os fortælle dig, hvad du skal gøre. Læg dig ned i en stilling, som føles behagelig. Hvis du ønsker at sprede benene eller strække armene, så gør det. Kunsten at kunne slappe af ligger i, at man i alle henseender befinder sig godt og rart. Det er nok bedst, at du til dette formål søger i enrum, for mange - især kvinder - bryder sig ikke særlig meget om at nogen ser dem i, hvad de fejlagtigt kalder 'en uskøn' stilling, og skal man slappe rigtigt af, er det absolut nødvendigt at glemme alt om feminin eller anden ynde, ja, at glemme alt om almindelig skik og brug.

Forestil dig at din krop er en ø, der er befolket af små bitte væsener, som altid adlyder dit mindste vink. Hvis du foretrækker det, kan du i stedet forestille dig din krop som en kæmpe stor fabriksvirksomhed, hvor tjenstivrige og højt uddannede teknikere arbejder i de forskellige kontrolrum og 'nervecentre'. Nu ønsker du en dag at slappe af, og du kalder derfor hele personalet sammen (eller du taler med hver enkelt en for en) og holder en tale for dem, hvori du siger, at du er nødt til midlertidigt at lukke virksomheden. Du beder teknikerne om at slukke for maskiner og kontrolapparater og siger, at de allesammen kan gå hjem indtil videre. Som du ligger dér godt og bekvemt, forestiller du dig derpå, at en skare af disse småvæsener forsamler sig i dine tæer, i dine fødder og knæ, ja, de forsamler sig overalt i din krop, og du ser dig selv iagttage kroppen og alle de små folk, der haler og trækker i dig og i dine muskler, så det ligefrem får dine nerver til at dirre. Betragt

dem, højt, højt oppe fra, som var du en gigant, der ragede op i himlen. Se på dem og tal så til dem med dine tanker. Sig til dem, at de skal fjerne sig fra dine fødder og ben, giv dem ordre til at komme ud af dine hænder og arme, sig til dem, at de skal samle sig i det mellemrum, der er mellem din navle og brystbenet (sternum). Hvis du lader en finger køre ned mellem dine ribben, vil du føle det hårde brystben, som vi kalder sternum. Fra punktet lige neden for sternum og ned til navlen er det mellemrum, hvortil du beder disse småvæsener forføje sig hen. Befal dem at begive sig på vej til dette 'mødested'. Forestil dig, at du kan se dem i tætsluttende rækker flintrende igennem dine lemmer og din krop, som arbejdere der ved fyraften forlader en fabrik.

Når de når frem til det udpegede samlingspunkt, 'arbejdes' der ikke længere i dine arme og ben, som nu ikke mere føles anspændte, ja, som nu næsten er følelsesløse, for det var jo disse små 'arbejdere' og 'teknikere', der holdt 'maskineriet' i gang. Det var dem, der betjente dine kontrolstationer og nervecentre. Som sagt er dine arme og ben ikke ligefrem følelsesløse, men de føles heller ikke anspændte eller trætte, det føles snarere som om, de slet ikke er der.

Som en skare fabriksarbejdere til fagforeningsmøde er alle disse små 'arbejdere' nu forsamlet på den plads, du har anvist dem. Nu skuer du i nogle sekunder ud over forsamlingen, idet du lader dit blik omfatte dem alle. Tal så til dem! Fast og beslutsomt skal du bede dem om at gå hver til sit. Sig til dem, at de skal forlade din krop og ikke komme tilbage, før du giver besked på det. Sig til dem, at de skal gå langs »Sølvtråden« og ud af din krop, for du ønsker at være alene, så du i fred og ro kan slappe af og meditere.

Forestil dig »Sølvtråden« strækkende sig ud fra dit fysiske legeme og ud i de store verdener, der ligger hinsides vor egen. Se »Sølvtråden« for dig som en tunnel, en undergrundsbane og forestil dig myldretidens utallige rejsende, som de i London, New York eller København er på vej hjem fra deres arbejde inde i byen, på vej ud til hjemmene i de mange forstæder. Tog efter tog fyldes op af alle disse mennesker og snart ligger byen næsten øde hen. Få nu dine egne 'mennesker' til på samme måde at rejse ud af dig. Efter nogen tids øvelse vil du med lethed kunne gøre det og således blive befriet for din indre anspændthed. Der vil falde ro over dine nerver og muskler, og du kan slappe af. Nu skal du bare ligge helt stille og lade dine tanker 'flyde'. Det er ligegyldigt, hvad du tænker på, ja, du behøver i grunden slet ikke at tænke på noget som helst.

Bliv liggende sådan i nogle få øjeblikke endnu, medens du trækker vejret stille og roligt. Skil dig af med eventuelle uvedkommende tanker, akkurat som du skilte dig af med dine 'fabriksarbejdere'. Menneskene har så travlt med deres egne ubetydelige tanker, at de sædvanligvis ikke har tid til at beskæftige sig med det 'sande livs' virkelige værdier. Folk har travlt med at finde ud af, hvornår det næste storudsalg finder sted og med at spekulere over, hvor mange rabatkuponer de mon

når at få skrabet sammen, eller de klitrer sig til stolen foran TV-skærmen og giver sig slet ikke tid til de ting, der virkelig betyder noget.

Alle disse verdslige hverdagsting er komplet ligegyldige. Har det f.eks. om halvtres(50) år nogen betydning, at Butik X i går solgte klæde-stof til under indkøbsprisen? Nej, hvad der betyder noget om et halv hundrede år eller så er om du netop nu gør fremskridt i din udvikling. Du bør nemlig skrive dig følgende bag øret: ingen mand eller kvinde har nogen sinde kunnet tage så meget som fem øre med sig hinsides, men enhver af os bringer den viden, vi har erhvervet os i dette liv, med over i det næste. Det er derfor - for at lære - vi er sat her på jorden, og om du for dit vedkommende vil gå ind i dit næste liv medbringende enten en værdifuld viden eller et fuldstændig tomt hovede er noget, du bør tage grundigt op til overvejelse.

Sandelig, dette kursus er dig til stor gavn. Det kan få betydning for hele din fremtid!

Det er begreber som tanke og fornuft, der holder menneskene nede på deres nuværende primitive stadi. Mennesket beundrer sig selv og sin evne til at tænke. Det er, siger menneskene, denne evne, der adskiller os fra dyrene.

Ja, om den ikke gør! Hvilke andre skabninger ville f.eks. finde på at kaste atombomber mod hinanden? Hvilke andre væsener torterer helt åbenlyst krigsfanger og amputerer (for morskabs skyld) deres lemmer? Kan du forestille dig andre væsener end menneskene, lem-læste og skamfere kvinder og mænd på så udspekuleret en facon? På trods af deres af dem selv højt besungne overlegenhed er menneskene i mange henseender for mindre at regne end de laveststående dyr. Skyld heri er at menneskene ikke kender livets sande værdier. De tørster efter rigdom og efter at komme til at eje denne verdens materielle 'goder', men det der tæller efter dette liv, er de åndelige ting som vi her lærer dig om. Luk af for dine tanker nu, medens du slapper af og gør dit sind modtageligt. Hvis du øver dig igen og igen, vil du opdage at du kan lukke alle disse intetsigende tanker som hidtil har optaget dig, helt ude af dit sind, der i stedet åbnes op for virkelige sandheder. Du vil kunne erkende meningen med de forskellige eksistenser, men disse ting er så fremmede for Jorden (fremmedartede på en tiltrækkende måde), at de - som de abstrakte begreber de er - ikke kan beskrives på forståelig vis.

Alt, hvad *du* behøver for at kunne se ind i fremtiden, er øvelse. Nogle af verdens store mænd og kvinder henter inspiration til deres værker, medens de sover. De kan efter få øjeblikkes søvn vågne fuldt udhvilede op og med inspirationen lysende ud af øjnene fortsætte deres påbegyndte værk eller gå i gang med et nyt. Disse mennesker har den evne, at de alene ved viljekraft kan lukke helt af for deres tanker og så pejle sig ind på og opfange den viden, der rummes i sfærerne over os. Det samme kan du lære dig op til at kunne.

For dem, der virkelig ønsker en åndelig udvikling, er det overordentlig

skadeligt, hvis de engagerer sig i samfundets trivielle og intetsigende

hverdagsaktiviteter. Man har svært ved at forestille sig noget værre end at en person der forsøger at udvikle sin ånd, også fordriver tiden med at gå til cocktail-selskaber. Alkoholiske drikke, det være sig øl, vin og spiritus af enhver slags, forringer ens psykiske dømmekraft, og drikker man umådeholdent kan det måske endog ende med et besøg i den lavere astral-verden, hvor der findes væsener, som hele tiden er på jagt efter mennesker, de kan lave sjov med, og de er henrykte, når de opdager en eller anden, der ikke kan tænke klart, det synes de er vældig morsomt. Cocktail-selskaber og andre 'hule' sammenkomster, hvor tomhjernede mennesker udbreder sig om tåbeligt dit og dat for at skjule deres egen uvidenhed, er en sand pine for den åndeligt søgende. Du kan kun gøre fremskridt, såfremt du holder dig på afstand af sådanne indskrænkede personer, der ikke tænker på andet end på hvor mange drinks de kan nå at få inden for vesten, og som ikke kan finde på andet at tale om end at rakke ned på dem der tilfældigvis ikke er til stede.

Vi tror på sjælens indbyrdes forståelse. Vi tror på, at to mennesker, der kender hinanden godt, kan tale sammen gennem tankeoverføring, altså uden at sige et ord. Den enes tanker fremkalder et respons hos den anden og omvendt. Man har ofte hos ældre mennesker - for eksempel et ægtepar der har levet sammen i en årrække - observeret at de kan komme hinandens tanker i forkøbet. Sådanne mennesker, mennesker der virkelig holder af hinanden, veksler ikke mange ord og fører ikke overflødige samtaler. De sidder sammen i deres stue og lader i stilheden deres tanker tale sammen. For sent har de lært at kende glæden og nytten af dette bare at sidde sammen uden at tale. 'For sent', fordi de nu, gamle som de er, snart er ved vejs ende. Du, som endnu er ung, kan nå at få den fulde glæde og det fulde udbytte af stille samvær med andre.

For en lille gruppe mennesker med en positiv tankegang, er det muligt ved forenet kraft at ændre hele verdens gang til det bedre. Desværre er det særdeles svært - måske for svært - at finde frem til en gruppe mennesker, der er tilstrækkelig uselviske og så lidet navlebeskuende, at de er i stand til at lukke af for deres egne egoistiske tanker og i stedet samlet koncentrere sig om at 'gøre godt'.

Kalder du dine venner sammen og sætter I jer i en rundkreds med ansigterne vendt mod hinanden i fuld afslappethed, vil I - og det ved vi helt bestemt - kunne gøre meget godt for jer selv og for jeres medmennesker.

Siddende således skal hver enkelt af jer folde hænderne foran jer og holde fødderne samlede. Hver enkelt må udgøre sin egen fysiske enhed, dvs. I må altså ikke røre ved hinanden. Husker du de gamle jøder, de ældgamle? De var udmærket klare over, at de, hvis de var i færd med at slå en handel af, skulle stå med samlede fødder og foldede hænder, fordi de i den stilling holdt deres livskraft bunden, og

hvis så modparten ikke selv indtog samme stilling, var man sikker på at få den bedste bid af kagen. Det var ikke i krybende underdanighed - som det ofte menes - at de stillede sig således, nej, de gjorde det fordi de udmærket vidste, hvorledes man forener og bruger legemets kræfter. Når de først havde opnået hvad de ville, behøvede de ikke længere at folde hænderne eller samle fødderne, der var jo ikke mere brug for at samle kræfterne til 'angreb', sejren var hjemme, og de kunne slappe af.

Hvis hver af jer i din lille gruppe af venner holder jeres fødder og hænder samlede, vil I, hver af jer, binde sit eget legemes energi. Det svarer nogenlunde til, at man anbringer en jemstang hen over polerne i en permanent magnet for at bibeholde dens magnetiske kraft, uden den ville magneten blot være et almindeligt stykke jern.

I sidder altså i jeres rundkreds og bør nu koncentrere jeres øjne om et punkt midt inde i cirkelen, helst en plet på gulvet, det får jer nemlig til at bøjede hovederne en smule, hvilket er både behageligere og mere naturligt. Tal ikke, bare sid og sig ingenting. I forvejen har I jo besluttet jer for, hvilke veje jeres tanker skal gå, så der er ingen grund til at åbne munden. Bliv siddende således i nogle minutter. Lidt efter lidt vil I så mærke, at en stor fred sænker sig ned over hver enkelt af jer. I vil hver for sig føle det, som opfyldes I af et indre lys. I vil blive sandt åndeligt oplyste, og I vil føle jer ÉT MED UNIVERSET.

Gudstjenester har samme formål. Man må jo ikke glemme, at mange af oldkirkernes første præster var ret så dygtige psykologer, som vidste, hvordan de skulle formulere sig og tilrettelægge tingene, så de ønskede resultater opnåedes. Det er en kendt sag, at en folke-mængde kan holdes i ave f.eks. ved hjælp af musik, men dens opmærksomhed kan også holdes fangen ved andagt. En præst - ligegyldig hvilken - kan, hvis han prædiker fra et sted hvor alle kan se ham, fange hver enkelt tilstedeværendes opmærksomhed. Med et ganske bestemt mål for øje lykkes det præsten at vende alles tanker i en ganske bestemt retning. Fremgangsmåden er ret primitiv, men den er nok nødvendig i en verden, hvor menneskene ikke har megen lyst til at vie deres liv og gerning for højere mål og bedre åndelig udvikling.

Du og dine venner kan nå langt videre og opnå langt bedre resultater ved at sidde i jeres rundkreds - og sidde i tavshed. Sid i stilhed. Prøv hver for sig at slappe af. Tænk hver især på de gode, de rene ting, eller på det i forvejen var enedes om at ville tænke på. I skal ikke bekymre jer om sidste uges ubetalte købmandsregning, og I skal ikke lade jeres tanker beskæftige sig med noget så banalt som hvordan vejret nu vil arte sig i sommerferien, nej, I skal i stedet i tankerne forsøge at hæve jeres vibrationer, således at I bliver modtagelige for al den Godhed og al den Herlighed, som er at finde i det næste Liv.

Vi snakker for meget, allesammen. Vi lader vore tunger løbe løbsk med alskens

pladder, som var vi kun tanketomme robotter. Hvis vi slappede af, hvis vi oftere søgte i enrum, eller hvis vi i samvær med andre snakkede noget mindre, så ville tanker af en langt større renhed, end vi i dag kan forestille os, finde vej ind i os og op-løfte vor ånd. Mange landmænd, der dagen lang er alene og arbejder for sig selv, er i besiddelse af en tankens renhed, som er ukendt for de fleste byboere. Fårehyrder, som vel kun sjældent hører til de bedst uddannede, ejer ofte en åndelig renhed, som enhver præst må misunde dem. Det skyldes al den tid, de tilbringer i ensomhed, hvor deres tanker bruges op og giver plads for de større og mere betydningsfulde tanker, der kommer til dem fra 'hinsides'. Hvorfor ikke selv prøve, en halv time daglig? Øv dig i at sidde i hvilestilling på gulvet eller i en lænestol og husk: du skal være fuldkommen afslappet og sidde rart og bekvemt. Lad dine tanker falde til ro. Husk: VÆR STILLE OG VID, AT JEG ER GUD, eller, som det også hedder: VÆR STILLE OG VID, JEG ER I DIT INDRE. Gå frem på denne måde. Befri dig selv for alle tanker, sorger, tvivl og bekymringer og du vil i løbet af en måneds tid ikke kunne kende dig selv. Du vil være et helt andet menneske, mere ligevægtig og åndelig opløftet.

Vi kan ikke afslutte denne lektion uden endnu engang at komme ind på vor tids megen selskabelighed og intetsigende snak. På nogle TAKT- og TONE-skoler (PLI-SKOLER) lærer man at føre en såkaldt 'let konversation', som noget, der kræves af en god vært eller værtinde.

Ideen synes - groft sagt - at være den, at gæsterne for enhver pris ikke et sekund må overlades til sig selv, så eventuelle dystre tanker kunne komme til udtryk og lægge en dæmper på selskabet. Vi, derimod, synes at man burde fremme stilheden. Gjorde vi det, ville det være noget af det skønneste, vi kunne tage os til i en verden, hvor stilhed så at sige ikke eksisterer, men hvor der tværtimod overalt høres en konstant larm af bilhorn og jetjagere tilsat den uudholdelige tåbelige støj fra radio- og fjemsynsapparater. Såfremt de nuværende miserable tilstande fører til menneskehedens fald, vil det ikke være første gang. Ved at skabe dig en oase af stilhed og fred, kan du imidlertid gøre meget for dig selv og dine medmennesker.

Vil du prøve - bare for en dag - at se, hvor stille, du kan være? Prøv, hvor længe du kan lade være med at sige noget. Tal kun, når det er absolut påkrævet og undgå al unødvendig snak, undgå al tanketom tale og sladder. Prøver du helt bevist og uden at føle dig tvunget til det, vil du ved dagens ende undre dig såre meget over, hvor mange unødvendige ord, du ellers til daglig plaprer af dig.

Vi har nu talt tilstrækkeligt om snak og om støj, og hvis du nu selv øver dig i 'stilhedens kunst', vil du sande at også på dette område har vi ret.

Inden for mange religiøse Ordener - i munke- og nonneklostre f.eks. - findes der et tavshed-påbud, som ikke er indstiftet med det formål at straffe, men simpelt hen af Ordenslederne er indført, fordi disse ved, at kun i stilheden høres stemmer fra det HERLIGE HINSIDES.

LEKTION 13

Hvor mange af os har ikke på et eller andet tidspunkt stillet sig selv eller andre spørgsmålet: »Hvad er egentlig formålet med livet på jorden?« Er det virkelig nødvendigt med al den lidelse og smerte?

Faktisk er det nødvendigt med både smerter, lidelser og krige. Vi tillægger jordiske ting for stor betydning, og vi er tilbøjelige til at bilde os selv ind, at der ikke er noget vigtigere end livet på jorden. **I virkeligheden optræder vi her på jorden kun som skuespillere, iført klæder, der passer til den rolle, vi for øjeblikket spiller.** Efter hver akt trækker vi os tilbage for en tid for så i den næste at vende tilbage i en anden forklædning.

Krige er nødvendige. Uden krige ville jorden hurtigt blive overbefolket. Krige er nødvendige, fordi de giver menneskene lejlighed til at udvise selvopofrelse, og fordi de giver menneskene mulighed for i en god sags tjeneste at løfte sig op over det fysiske legemes begrænsninger. - *Vi har gjort os til vane at betragte jordelivet som det eneste væsentlige, men faktisk er det netop livet på jorden, der betyder mindst af alt.*

Når vi lever i Ånden, er vi uforgængelige, immune overfor smerter, lidelser og sygdomme. Ånden, som ønsker at vinde erfaring, motiverer det fysiske legeme, der ikke er meget andet end en klump levendegjort protoplasma, til at suge lærdom til sig. På jorden er mennesket som en marionet, der hænger og spjætter i »Sølvtråden«, gennem hvilken OVER-SELVET sender og modtager budskaber af alle slags.

Skal vi prøve at anskue det hele ud fra en helt anden vinkel? Et menneske, der måske for første gang besøger jorden, er som en lille baby, en hjælpeløs skabning, der ikke af sig selv vil kunne planlægge sin fremtid. Der er derfor af andre sørget for planer, der vedrører den pågældende og dennes fremtid. Vi vil ikke beskæftige os med dem, der endnu er uudviklede, for alene det, at du studerer denne lærebog, viser os, at du har nået det udviklingsstrin på hvilket du selv mere eller mindre er i stand til at afgøre, hvad der bør læres. Lad os se på, hvordan landet ligger, før vi kommer til jorden.

En skabning - et menneske - er fra et af sine liv på jorden vendt tilbage til OVERSELVET i astral-verdenen. Skabningen vil have set og erkendt alle de dumheder og fejl, der blev begået i just det forgangne liv og vil have gjort op med sig selv - enten alene eller i samråd med andre -at dette eller hint var forkert eller ikke blev lært ordentligt, hvorfor det altså må gøres om igen. Nye planer lægges derfor for skabningens overtagelse af et andet legeme i nok et liv på jorden. Der indledes en eftersøgning af et forældrepar, der opfylder de betingelser og lever i sådanne omgivelser og kår, som den nye situation kræver. Det vil for eksempel sige, at har skabningen behov for at lære at omgås med penge, ja, så genfødes den

pågældende i en rig familie; er det derimod et væsen, der endnu ikke har prøvet at være helt nede og så at sige leve i rendestenen, ja, så finder genfødslen sted i en familie, der virkelig lever i fattige kår. Genfødes kan skabningen også som blind eller krøbling, det afhænger helt og aldeles af hvad det er, vedkommende endnu mangler at lære.

Et menneske på jorden er at ligne med et skolebarn i et klasseværelse. Tænk på det som et sådant. Et barn går i klasse sammen med en masse andre børn. Af en eller anden grund klarer dette specielle barn sig slet ikke godt og kan ikke følge med de andre i klassen, og når skoleåret er slut, gør barnet en ynkelig figur ved eksamensbordet. På grundlag af barnets psyke, dets årskarakterer sammenkædet med den forkludrede eksamen - bestemmer lærerne at barnet ikke egner sig til, eller endnu ikke er moden til at komme op i en højere klasse. Barnet må altså rejse på sommerferie, når semesteret er forbi, med den ulykkelige viden, at det efter ferien skal starte helt forfra igen i den samme klasse. Når skolegangen genoptages, vender barnet, der ikke bestod sin eksamen, tilbage for endnu engang at lære de samme lektier som året før - man giver altså barnet en ny chance.

Men de, der havde studeret mere flittigt, går videre i en højere klasse og får måske nu større bevågenhed fra lærernes side, fordi det drejer sig om børn, som virkelig har bestilt noget, og som, i kraft af at de beherskede lektiestoffet, er gået stærkt (hurtig) frem i deres udvikling. Barnet, der måtte blive tilbage i den gamle klasse, føler sig her selvsikker i forholdet til sine nye kammerater, som det i begyndelsen søger at dommere over, for ligesom at vise dem, at når det ikke bestod eksamenen, så var det skam kun fordi det ikke gad. Hvis barnet ved afslutningen af dette nye skoleår fremdeles ikke viser tegn på at gøre fremskridt, vil der sandsynligvis på et lærerrådsmøde blive taget stilling til om barnet i mental henseende er retarderet, og om det mon ikke ville være bedst at det forflyttedes til en skole for retarderede børn.

Hvis normale skolebørn klarer sig godt og udvikler sig på tilfredsstillende måde, vil der komme en dag, hvor de bliver nødt til at tage stilling til hvad de skal tage sig til, når det er slut med skolegangen. Vil de være læger, advokater, tømrere eller buschauffører? Hvad de end beslutter sig til, så må de under alle omstændigheder være indstillet på stadig at skulle lære nye ting. En vordende læge behøver en anden uddannelse end den der vil være buschauffør. Med henblik på videre uddannelse af de enkelte børn holdes der derfor samråd mellem lærere og forældre, så man så vidt muligt får børnene anbragt i det rette erhverv.

Således forholder det sig også i den åndelige verden. Før et menneske fødes, ja, faktisk flere måneder forinden, holdes der et eller andet sted i ånde verdenen et samråd. Vedkommende, der står over for at skulle træde ind i et menneskes fysiske legeme, drøfter med sine rådgivere, hvordan de forestående lektioner kan tilrettelægges, så det bliver muligt at tilegne sig stoffet rigtigt.

Det foregår på næsten samme måde, som når en student her på jorden rådfører sig med sine lærere og forældre om den bedste måde at opnå de ønskede resultater på. De åndelige vejledere er i stand til at sige at den der nu er på vej ind i livets hårde skole på jorden, bør fødes som en søn eller datter af det eller det ægtepar, eller måske af et bestemt ugift par. Det vil blive diskuteret hvad det er der skal læres under opholdet på jorden, og hvilke prøvelser der må udstås. Det er nemlig en bedrøvelig kendsgerning at man lærer hurtigere og bedre under svære prøvelser, og samtidig hænger den ad den vej indvundne erfaring - bedre fast end den man tilegner sig i et venligt miljø, hvor alt serveres én på et sølvfad.

Det er værd at notere sig, at selv om et menneske i øjeblikket indtager en lav stilling i samfundet, er det ikke ensbetydende med, at vedkommende også i ånderverdenen får lavere rang. Det vil tit forekomme, at en person i et bestemt jordisk liv fungerer som f.eks. tjenestekarl eller virker i et andet beskedent job, fordi han eller hun skal lære nogle ganske bestemte ting. En sådan person kan imidlertid i livet efter dette udmærket indtage en meget høj position.

Det er uheldigt, at man her på jorden bedømmer et menneske på hans eller hendes rigdom eller på hvem og hvad forældrene er, og hvad de ejer. Det er selvsagt både tragisk og absurd. Det svarer til, at man ville give en skoledreng karakterer på grundlag af hans faders rigdom og ikke på basis af drengens egne præstationer. *Vi gentager, at det endnu aldrig er lykkedes for nogen at tage så meget som en femøre med sig i det hinsides når de døde, men derimod bringer man al sin viden og opsamlede erfaring med sig ind i livet efter døden.* De der, fordi de har en million i banken, går rundt og tror, at der i himmelen er reserveret dem plads på første række, bliver, når tiden kommer, sørgelig skuffede. Penge, position, race eller hudfarve betyder ikke det fjerneste. Det eneste, der tæller, er, hvor langt man er nået i sin åndelige udvikling.

TIL EN NY INKARNASJON

Vi vender igen blikket mod det åndelegeme, som står foran en ny inkarnation. Når man har fundet frem til et forældrepar, som synes at være egnede til formålet, tager ånden bolig i den ufødte barnekrop, og samtidig med at den træder ind i dette nye fysiske legeme udviskes al erindring om det liv, den levede hinsides. (det skjer iblant avvik der barnet faktisk *kan* huske visse ting fra siste liv - særlig om man da dør som ung og kommer hurtig tilbake i "materien", som i tilfellet med "Shanti Devi" - rø-anm.)

Det ville naturligvis også være forferdeligt, hvis babyen for eksempel kunne huske, at den engang på den ene eller anden måde havde været meget nær knyttet enten til sin moder eller til sin fader. Det ville også være både tragisk og pinefuldt, hvis babyen kunne huske, at den førhen var en stor og mægtig konge, medens den nu pludselig skulle fødes som den fattigste blandt fattige. Af disse og af mange

andre grunde er det barmhjertigt arrangeret således, at gennemsnits-mennesker ikke kan huske deres tidligere liv, men når de siden hen endnu engang passerer over dødens tærskel og vender tilbage til åndeverdenen, vil de atter kunne huske ALT.

Det står skrevet: ÆR DIN FADER OG MODER, og mange mennesker holder dette bud strengt i hævd. Skønt dette i sig selv er meget prisværdigt, bør det understreges, at mange, mange mennesker aldrig genser hverken deres far eller mor, når de træder ind i åndernes verden. I gamle dage var det meget nødvendigt, at de forskellige folkestammers præster gjorde alt for at opnå forældrenes samarbejde med det for øje, at de unge mænd og kvinder ikke forlod deres stamme, hvis hele trivsel og velfærd dengang var meget afhængig af de unge stammemedlemmer. Jo talrigere stammen var, desto nemmere kunne man besejre de mindre talrige. Derfor var det, at præsterne formanede børnene til at adlyde deres forældre, og derfor var det, at forældrene på deres side lyttede til præsterne.

Lad os en gang for alle slå fast: MAN BØR ÆRE SINE FORÆLDRE - forudsat de fortjener det! Vi kan imidlertid også fastslå, at hvis en af forældrene er hovmodig, uvenlig eller tyrannisk, ja, så har den pågældende ingen rettigheder til at blive holdt i ære. Ingen steder har vi brug for den slaviske ærbødighed, nogle børn lægger for dagen over for deres forældre. Nogle børn er voksne, gifte folk der måske i mange år har stået på egne ben. Alligevel bliver de nervøse, ja, sågar ænstelige, hvis man så meget som kommer til at nævne deres far eller mor. Det sker ikke sjældent, at sådanne 'børn' bliver neurotiske, og at deres kærlighed til forældrene forvandles til frygt eller dårlig skjult had og dog føler disse halvtresårige (-50) eller ældre 'børn' sig skyldige, eftersom de jo er opdraget til at ÆRE DERES FADER OG MODER.

Til de af jer, der måtte føle således, vil vi meget stærkt påpege, at hvis forholdet til jeres forældre er ulykkeligt, så vil I ALDRIG komme til at gense dem i åndeverdenen. I åndeverdenen råder HARMONIENS LOV, og det er komplet umuligt, at I kommer til at mødes med nogen, som I ikke vil kunne enes med. Det samme gør sig gældende for ægtefæller. Hvis dit ægteskab er et såkaldt 'fornuftægteskab', som du og din ægtefælle ikke ønsker at bryde af lutter frygt for, hvad naboerne mon ville sig til det, så vil I afgjort ikke mødes igen i ånderiget, medmindre I begge (eller måske bare du selv) forandrer jer så meget, at I passer sammen.

Vi gentager på ny - så skulle enhver misforståelse være udelukket - at du og dine forældre ikke vil mødes på noget andet eksistensplan, hvis I her på jorden er uforenelige og ikke kan sammen eller ikke er lykkelige sammen og overhovedet ikke kan enes om noget.

Det samme gør sig gældende for andre slægtninge samt for mand og kone. Det er en uomtvistelig nødvendighed, at de her på jorden lever i fordragelighed og fuld

harmoni med hinanden, ellers mødes de aldrig igen. Dette forhold er en af grundene til, at det er nødvendigt for ånden at have et fysisk legeme, hvori den kan tage ophold for at lære, thi kun i det fysiske legeme kan to modstridende entiteter bringes i kontakt med hinanden og derigennem forsøge at »slibe kanterne af« og nå frem til gensidig forståelse.

Senere, i en kommende Lektion, vil vi beskæftige os med spørgsmålet om Gud eller Guder samt med forskellige religiøse trosopfattelser. Menneskene tror - helt fejlagtigt - at de er de ypperste skabninger. Dette er afgjort usandt og tanken herom er - som i mange andre tilfælde - fostret af de etablerede religioner.

Kristen tro lærer os, at Mennesket skabtes i Guds billede, og eftersom Mennesket altså er et billede af Gud, kan der ikke eksistere højere væsener end Mennesket! I virkeligheden forholder det sig således, at der i andre fjerne verdener eksisterer meget højere livsformer. Gud er ikke bare en rar gammel mand, der venligt holder øje med os fra en udkigspost i himmelen. Gud er noget meget virkeligt, en levende ÅND, som vejleder os alle, men ikke nødvendigvis på den måde vi har lært.

Her ved afslutningen af denne lektion siger vi til dig: tænk over dit forhold til dine forældre eller til din ægtefælle, tænk over forholdet til dine slægtninge og venner. Er I lykkelige sammen? Er du virkelig lykkelig? Eller lever I i hver sin lille verden? Kunne du tænke dig for tid og evighed at skulle leve sammen med disse mennesker? Husker du lærerne fra dine skoleår? Du skulle vise dem respekt, men deres tilknytning til dit eget liv var kun midlertidig, de var udvalgte mennesker, hvis opgave det var at sørge for din uddannelse.

Hvis vi inderligt og oprigtigt elsker vore forældre - altså ikke blot fordi vor religion påbyder os at gøre det, ja, så kan vi se frem til den store gensynsglæde med dem i det hinsides. Hvad der dér venter os, afhænger helt og holdent af, hvorledes vi har gebærdet os her på jorden.

LEKTION 14

Vi ser allesammen gerne, at andre gør tingene for os. Vi ønsker at få alting forærende, og sandsynligvis gælder det for os allesammen, at vi engang har henvendt os til andre for at få hjælp. Det er selvfølgelig helt naturligt, når vi forventer, at vore medmennesker i en given situation vil komme os til hjælp. Alene føler et menneske sig ofte usikker og angst, og han/hun ser sig derfor gerne som medlem af en stor familie, i hvis skød han/hun kan føle sig tryk.

For at kunne modtage, må man først og fremmest selv kunne give. Du kan intet få, uden at du selv har givet, for dette 'at give', dette at åbne sig for andre, betyder at du kommer dem i møde, som er villige til at give dig hvad du ønsker af

dem.

Når vi taler om at give, behøver det ikke nødvendigvis at have noget med penge at gøre, skønt det er meget almindeligt at det netop er penge man giver, fordi penge er det folk mest af alt ønsker sig. Penge er ens garanti for ikke at komme til at lide afsavn, de sikrer at vi ikke kommer til at sulte, og at vi ikke behøver at frygte vore kreditorer.

Penge kan - og skal under visse omstændigheder - gives som hjælp, men i dette 'at give' ligger også at vi samtidig giver noget af os selv - at give betyder også at tilbyde sin tjeneste til andre. Vi både kan og skal give penge, gaver, hjælp eller åndelig trøst og vejledning til dem der har behov, for giver vi ikke selv, kan vi ikke selv få eller modtage.

I den vestlige verden hersker der mild forvirring om de begreber, der angår såkaldt velgørenhed, såsom 'at give', 'almisser', 'tiggeri' osv. Det synes, som om vi føler det som noget skamfuldt eller nedværdigende at skulle bede andre om f.eks. økonomisk hjælp. Men det er aldeles ikke nedværdigende. Penge er ikke andet end et bytteobjekt, som stilles til vor rådighed i den tid vi opholder os på jorden, penge er et middel, hvormed vi kan købe os held og fremgang **ved at give til andre** - i stedet for at puge sammen eller bruge dem på 'døde ting'.

Ulykkeligvis lever vi i en kommerzialismens (materialismens) verden, hvor et menneske bedømmes efter hvor mange penge han eller hun har stående på bankbogen eller på den måde menneskene spenderer deres penge. Den prangende klædte kvinde eller mand, der kun giver for sin egen fornøjelses skyld for at opbygge et falsk billede af godgørenhed - er hverken gavmild eller kristen, men kun et menneske som giver uden at give med hjertet, som giver udelukkende med det formål at pudse sin egen glorie.

I den vestlige verden dømmes en mand ofte efter, hvor velklædt hans kone er, hvilken bil han kører i, hvilket hus han bor i, og om han er medlem af den eller den klub. Er han eksempelvis Y-klub-medlem, må han være en mand af betydning, for Y-klubben er jo forbeholdt millionærer.

Også her drejer det sig om falske værdinormer, for - vi kan gentage dette indtil bevidstløshed, så det trænger helt ind i din underbevidsthed - ingen mand eller kvinde har nogen sinde kunnet tage så meget som en femøre eller bare en knappenål, ja, end ikke en afbrændt tændstik med sig hinsides døden. *Alt, hvad vi kan bringe med os, er vore samlede erfaringer, gode såvel som dårlige, summen af al vor lærdom på godt og ondt.* Det menneske, der levede i ensomhed på jorden, endskønt han/hun var millionær, vil i det hinsides være en åndelig fallent.

I Orienten er det en dagligdags begivenhed for en husmoder ved dagens slutning at åbne husets dør ud til gaden og få øje på en kutteklædt munk, der holder sin

beskedne tiggerskål frem. Dette er i de orientalske lande en så væsentlig del af det daglige liv, at husmoderen altid sørger for at hun - uanset hvor fattig hun monne være - har lidt mad tilovers til tigger-munken, der sætter sin lid til hendes gavmildhed. Faktisk betragtes det som en ære for huset, såfremt munken banker på døren for at få lidt til livets opretholdelse. I modsætning til hvad man almindeligvis antager i den vestlige verden, så er munken ikke bare en snylter eller tigger, ikke bare en omstrejfende arbejdssky person, der lever på nas.

Kan du se for dig et sådant orientalsk 'aften-billede'?

Lad os prøve. Vi kaster et blik på Indien, et land hvor det er ganske normalt, at man giver til munkene, akkurat som man også gjorde det i Kina og Tibet, før kommunisterne kom til magten i disse lande. Vi lader vort blik hvile på en lille indisk landsby:

Aftenen er ved at falde på, og skyggerne på jorden bliver længere og længere. Lyset farves purpur-blåt og baobabtræets blade rasler sagte i aften-vinden, som kommer ned fra Himalaya-bjergene. En munk kommer langsomt gående langs den støvede landsbygade. Han er klædt i det eneste tøj, han ejer, en pjaltet, gammel kappe. På fødderne bærer han sandaler og i hænderne sin rosenkrans. Slængt over skulderen har han et tæppe, der om natten tjener ham som seng. Andre små ejendele er gemt væk i kappens lommer. I sin højre hånd holder han en stav, ikke for med den at kunne forsvare sig mod dyr eller mennesker, men for at kunne fjerne nedfaldne grene og kviste, der ligger i vejen for ham. I øvrigt bruger han også staven til at måle vand-dybden med, inden han vader over en flod.

Som munken nu nærmer sig et hus, famler hans fingre omkring kappens brystlomme, hvorfra de haler hans veltjente, blankslidte madskål frem. Den er af træ, som gennem mange års brug er skrabet helt glat. Da munken er nået næsten helt hen til huset, åbnes indefra en dør, og en kvinde der holder en tallerkenfuld mad i hånden, kommer til syne og stiller sig ærbødigt afventende i døråbningen. Hun ser ikke i munkens retning, men holder beskedent sit blik rettet mod jorden, for hvis hun så direkte på munken, ville det være uærbødigt. Når hun står med nedslagne øjne, betyder det, at hun er en beskeden, ærbar kone af god familie. Munken går hen imod hende og rækker med begge hænder sin madskål frem. I Østen er det en selvfølge, at madskålen holdes med begge hænder. Holdes den kun med den ene hånd, viser man mangel på respekt for føden, og føde er dyrebar og har krav på begge hænders omsorg og opmærksomhed. Derfor holder munken nu roligt madskålen frem i sine to hænder. Kvinden fylder gavmildt skålen op med mad og vender sig derpå bort og går ind i huset. Der finder ingen ordveksling sted og ej heller udveksles blikke, for dette at give en munk mad er en ære for huset, ikke en byrde, det er som at betale lidt af på den gæld alle lægfolk føler at stå i til dem, der er trådt ind i de Hellige Ordener.

Husmoderen føler, at man har vist hendes hus en stor ære ved at sende en Hellig

Mand til hendes dør, og hun føler, at man har vist hendes kogekunst anerkendelse. »Måske«, tænker hun, »har en anden munk ladet et par ord falde til andre om den mad, han havde fået hos hende.« I nabohusene kigger misundelige husmødre måske ud ad vinduerne og undrer sig over, hvorfor det ikke var deres tur til at modtage besøg af munkene.

Med den fyldte madskål, som han stadig holder i sine to hænder, vender munken sig bort og går langsomt tværs over gaden for at søge ly under et træs beskyttende krone. Her vil han sætte sig ned, som han hele dagen har siddet under et andet træ, men denne gang for at nyde sin aftensmad - dagens eneste måltid.

Munke forspiser sig ikke, de lever yderst mådeholdent og spiser kun, hvad der er absolut nødvendigt for at opretholde livet. Hertil kommer, at de aldrig har så meget, at det kan gøre dem forslugne. Desuden ville for megen mad hæmme deres åndelige udvikling. Fed kost eller stegte retter svækker tillige det fysiske helbred. Ønsker man åndelig udvikling, bør man leve som munkene: spise lige akkurat nok - aldrig for meget - og holde sig til dagligdags kost, så legemet får den nødvendige næring. Spiser man for meget, overmættes man, og det bevirker, at man ligesom lukker sin ånd inde i et bur. Vi skal her lige tilføje, at munken, der modtog maden, ikke nødvendigvis føler sig overvældet af taknemlighed. Igennem umindelige tider er der nemlig i Østen opstået en bestemt levevis: det er en munks gode ret, at få sin føde hos andre. Han er ikke tigger, ligger ej heller nogen til byrde, han nasser ikke på andre, og han er ikke bare en dagdriver.

Hele dagen, før aftensmåltidet, har han tilbragt ved foden af et træ, beredt til at tale med og eventuelt hjælpe alle, der måtte opsøge ham. Her vil de, der har brug for trøst og vejledning, komme til ham. Det samme vil de, hvis slægtninge er syge, ja, han opsøges endog også af folk, der ønsker, han skal skrive et vigtigt brev for dem. Folk kommer også til ham for at høre nyt om fjerntboende slægtninge, som han muligvis kan have mødt på sin vej, for en munk er altid på vandring fra by til by, fra den ene købstad til den anden, altid er han på rejse gennem landet fra landegrænse til landegrænse.

De tjenester, munken yder én, er altid gratis. Det koster ingenting, uanset hvad det er, man beder om. Han er en Hellig Mand med en god uddannelse, og han ved, at mange af de landsbyboere, som har brug for ham og hans hjælp, er fattige og ude af stand til at betale ham. Det er derfor kun ret og rimeligt at han, som har måttet studere i årevis for at opnå den viden han nu besidder og i kraft af hvilken han kan give åndelig trøst og vejledning, ikke behøver og heller ikke gør rigtigt i at påtage sig manuelt arbejde for at kunne tjene til livets ophold. Det er således, for dem han hjælper, en pligt såvel som et privilegium og en ære, at bringe ham den føde, han har behov for til at holde ånd og legeme i live, og det er samtidig den eneste måde, på hvilken de er i stand til at takke for hans hjælp.

Når munken har afsluttet sit måltid, rejser han sig op og vasker med grus eller

sand sin madskål ren. Så fatter han på ny sin stav og fortsætter sin vandring mod den næste by. Ofte vandrer han under den tropiske fuldmånes skinnende lys. Han rejser langt, og han kommer hurtigt frem, idet han undervejs kun sover meget lidt. I alle buddhistiske lande nyder han overalt stor respekt.

Også vi skal kunne yde for selv at kunne nyde.

I længst forsvundne tider var det en guddommelig lov, at alle skulle yde en tiendedel af det de ejede til godgørende formål. Denne tiendedel kaldtes for 'tiende', og den blev senere et fast element i mange trossamfund. For eksempel kunne kirkerne i England pålægge folket at betale tiende af alle deres værdier. Pengene anvendtes bl.a. til vedligeholdelse af kirkerne og til aflønning af præsterne. Det er i den forbindelse interessant at vide, at der for en halv snes år siden i England førtes et antal retssager, hvor arvinger til store godser skabte stort opstyr ved i retssalene at kræve, at den engelske kirke skulle se bort fra de pålagte tiender. De pågældende arvinger hævdede, at det ville ruinere dem, hvis de skulle af med ti procent af deres indkomster. I realiteten ruinerede de sig selv, fordi de ikke selv ville give, for medmindre man giver af sig selv, er det bedst slet ikke at give.

Forholdene nutildags er anderledes, end de var førhen. Præsterne er ikke længere afhængige af tiender, og folk behøver ikke at betale en sådan, hvilket i grunden er en skam, thi for vor åndelige udvikling er det af væsentlig betydning, at vi betaler tiende og således gør godt mod andre, især fordi dette at gøre godt mod andre bringer os selv andre goder. Kort sagt: vi kan ikke forvente hjælp, og vi kommer ikke videre i vor åndelige udvikling, hvis vi ikke hjælper andre.

Vi er klare over, at der findes hårdhjertede forretningsfolk, der - uden noget åndeligt ståsted - alligevel betaler en tiendedel af deres indtægter under foregivende af at være velgørende, men det er i virkeligheden først og fremmest dem selv, de i den forbindelse tænker på. De betaler ikke af religiøse grunde, nej, de betaler, fordi forretningslivets hårde kendsgerninger har lært dem, at 'velgørenhed' betaler sig - det, de ofrer, kommer mangefold igen. Pengeudlånere, indehavere af Finansierings-Selskaber, nævnes sædvanligvis ikke for deres store åndelige indsigt, ej heller for deres gavmildhed, men det er tydeligt for alle, at de i rigt mål - som de hårdhjertede forretningsmænd de er - profiterer af deres måde at 'investere i tiender'.

De okkulte love sigter til både det åndelige og det ikke-åndelige. Det afgørende er ikke, om et menneske læser og studerer snesevis af bøger med åndelig lærdom, den læsende bliver ikke mere åndelig af den grund, men forledes måske til at tro det, skønt det han eller hun læser måske er gået lige igennem hovedet på dem og ud i den blå luft uden at have efterladt sig mindste spor i hjernens hukommelsescenter. Alligevel føler han/hun sig efter endt læsning udviklet til 'en stor Ånd'. Sandheden er den at vedkommende i virkeligheden er selvoptaget og mere end uvillig til at

tilbyde andre sin hjælp og det til trods for, at han/hun ved at hjælpe andre samtidig ville hjælpe sig selv.

Vi gentager igen, at det er moralsk rigtigt - og samtidig lønner det sig - at et menneske hjælper et andet; det er især til gavn for den, der yder hjælpen.

Tiende betyder, som vi allerede har nævnt, en tiendedel. Det har imidlertid også noget at gøre med ens livsholdning, for hvis man giver, skal man også få. Medens vi skriver dette, kommer vi til at tænke på en bestemt person, som modtog megen hjælp og assistance såvel i form af penge som i form af tid og viden. Ikke så snart var det ene problem blevet ordnet for den pågældende, før nye dukkede op, akkurat som fuglene omgående indfinder sig i en nysået græsplæne. Vi sagde da: » For at kunne få, må du først selv give. « Vedkommende blev såre fornærmet og lod os forstå, at han var et meget gavmildt menneske, der gjorde alt for at hjælpe andre, det ville den lokale avis kunne bekræfte, påpegede han. Vi er af den opfattelse, at såfremt et menneske ser sig nødsaget til at få sine 'gode gerninger' omtalt i avisen, så er det fordi han eller hun ikke har hjulpet på den rigtige måde.

Der findes mange måder at give på. Ud over at yde en tiendedel af vor indtægt til gode formål, kan vi hjælpe dem, der rent åndeligt lider nød, eller vi kan trøste og vejlede dem, der rammes af onde tider. Ved at give til andre, giver vi til os selv. Akkurat som en forretning skal give et godt udbytte for at kunne blomstre, akkurat på samme måde behøver vi et godt udbytte af at give, for at vi selv kan få.

Vi skal hjælpe andre, og vi skal hjælpe for selv at kunne modtage hjælp.

Det er nytteløst at bede om noget til dig selv, før du har vist dig værdig ved at give til dem, der har behov. Øv dig i dette at give. Gør op med dig selv, hvor meget du har råd til at give, hvad og hvordan du vil give, og når du er på det rene med dine hensigter, så øv dig i praksis i for eksempel en periode på tre måneder. Ved udløbet af disse tre måneder vil du da opdage, at du nu er rig, enten i åndelig eller finansiell henseende - eller begge dele.

Vi beder dig læse dette igen og igen, og husk:

»Giv og der skal blive dig selv givet!« »Vær gavmild og gør godt mod andre uden at forvente gengæld!«

LEKTION 15

Over hele jorden er det en gammel skik at opbevare sine kæreste »skatte«, ting som man ikke nænner at skille sig af med, på pulterkammeret.

Her ligger de så i mere eller mindre glemsel og samler støv, indtil man en skønne dag igen finder dem frem. Sandsynligvis i vor søgen efter noget helt andet kravlede vi op ad den knirkende trappe og ind på loftsværelset, hvor vi nu roder rundt i det støvede, mugne og spindelvævsfyldte halvmørke rum. Her ligger for eksempel skrædderens gamle voksmodel og fortæller uimodsigeligt om årenes gang, for et sæt tøj syet efter den model, kan vi ikke længere krybe i. Her har vi et bundt gamle breve, ja, en hel kasse fuld af breve. Er de mon bundet sammen med blå silkebånd - eller lyserødt? Man roder videre og får øje på ting, man næsten helt havde glemt, ting som vækker herlige minder, men også ting som i erindringen får os til at genkalde triste begivenheder.

Snuser du ofte rundt på dit eget pulterkammer? Det lønner sig nu og da at kravle derop, for pulterkammeret gemmer sikkert mange nyttige ting, ting som får en til at huske tilbage i tiden, ting som giver vort liv mening. Man opdager måske, at problemer, der optog os for år tilbage, i mellemtiden let og ubesværet er blevet løst i kraft af den viden og de erfaringer, man i årenes løb har tilegnet sig i livets skole.

I nærværende instruktionsafsnit vil vi imidlertid ikke bede dig kravle op til dit eget pulterkammer, i stedet vil vi foreslå, at du kommer med os. Følg med os op ad den knirkende vindeltrappe og hold godt fast i det spinkle trægælænder. Følg os op ad disse skrøbelige trin, der hvert øjeblik truer med at brase sammen, men som alligevel aldrig gør det.

Kom med ind i vort pulterkammer og se dig godt omkring, for i denne lektion - og i den efterfølgende, er vi at finde heroppe i vort 'pulterkammer'.

Her har vi alle slags småoplysninger liggende. Ikke nødvendigvis oplysninger, der kan udfylde en hel lektion, men oplysninger, som du uden tvivl vil finde både interessante og værdifulde. Tænk derfor nu på vort pulterkammer, læs videre og se, hvor meget der angår dig, se om ikke noget af det kan bortvejre (blåse bort) en eventuel spire af tvivl i dit sind, eller måske befri dig for en eller anden indre uro, der muligvis har plaget dig i længere tid.

Vi så os selv ganske godt om, da vi forberedte denne lektion. Vi rodede gevaldigt op i de mørkeste kroge, og vi nåede at forkaste mangan en idé, medens vi rejste en sand støvstorm omkring os. Vi koncentrerede os først om de mennesker, der koncentrerer sig for meget. Som du ved,

kan man også arbejde for hårdt. Vi ved godt at det hedder sig, at endnu er ingen død af at arbejde for hårdt, men vi holder på at hvis man anstrenger sig for voldsomt for at koncentrere sig om noget, så når man ingen vegne, men går i stedet baglæns.

Vi modtager her ret så ofte breve fra elever, som skriver noget i retning af: »Jamen, jeg prøver så hårdt, jeg koncentrerer og koncentrerer mig, men alt, hvad jeg får ud af det, er en grusom hovedpine. Jeg kommer ingen vegne med de ting, I omtaler.«

Ja, her har vi altså en af de af vore 'skatte', som vi vil opholde os lidt ved: 'Man kan nu og da prøve for hårdt'. Det er en menneskelig ejendommelighed, eller - for at udtrykke os mere præcist - det er en fejl i menneskets hjerne, der gør, at vi ikke kommer ud af stedet, hvis vi anstrenger os for meget. Faktisk forholder det sig således, at vi ved at prøve for hårdt - starter en proces, som kun kan betegnes som 'en negativ tilbagekobling'.

Vi kender allesammen en eller anden uinteressant person, som virkelig slider sig vej igennem livet, og som altid prøver og prøver igen, prøver endnu mere energisk end nogen anden. Alligevel kommer han ingen vegne, men befinder sig til stadighed i en tilstand af forvirrende usikkerhed. Dette forhold skyldes, at man ved at overbelaste hjernen frembringer et overskud af elektricitet, som rent faktisk forhindrer al videre tankevirksomhed.

Du er måske ikke selv elektro-ingeniør, men du skal vide, at såfremt elektronik og elektricitet toges i brug til udforskning af menneskenes hjerner, så ville forskningen være særdeles godt hjulpet. Den menneskelige hjerne har meget tilfælles med elektronikken. Ved du for eksempel, hvorledes et almindeligt radiator fungerer? Der sidder en glødetråd, som opvarmes enten af et batteri eller igennem el-ledninger. Når denne glødetråd opvarmes, afgiver den på helt ukontrollabel vis elektroner. Elektronerne farer af sted, de strømmer ud, som var de en skare fodbold-fans på vej til stadion. Hvis disse elektroner fik lov til at strejfe planløst omkring, ville de ikke være til megen nytte, hverken for radioen eller elektronikken. I radiatoren er der imidlertid en glasbeholder (lufttæt). Glødetråden sidder inde i denne beholder, og når den bliver varm udstråler den elektroner alle vegne, men omsonst. Vi vil have elektronerne til at samle sig på en anode, som er placeret i umiddelbar nærhed af glødetråden. Hvis der nu kun var denne glødetråd og denne anode, ville det at samle elektronerne være en komplet umulighed, og et radioprogram eller et radiosignal ville blive totalt forvansket. Radioingeniørerne fandt imidlertid ud af, at hvis man indsatte et såkaldt

»gitter« mellem glødetråden og anoden, så ville man kunne kontrollere elektronstrømmen mellem tråd og anode. Dette »gitter«, som faktisk er et gitter - ofte et trådnat - virker som det, man kalder 'gitterforspænding' (gitterforhæng). Hvis man anbringer for meget gitter, vil ingen af elektronerne strømme fra glødetråden og over til anoden, de vil i så fald frastødes af gitteret. Ved at tilpasse gitteret kan man opnå den ønskede kontrol med elektronerne.

Vel, du er sikkert nu træt af al den snak om radio, så vi vender igen vor opmærksomhed mod vore hjerner. Hvis vi koncentrerer os for meget, altså hvis vi virkelig vrider og vender vore hjerner over et eller andet problem, sker det alt for ofte, at vi »anvender negative gitterforhæng«, som har den effekt, at vi totalt forhindres i at tænke. Vi må altså ikke prøve for hårdt, men skal i stedet gå varsomt frem og hele tiden huske os selv på den gamle kinesiske talemåde: »Soft-lee, softlee catchee monkey« (den, der ager med stude kommer også med).

Vi må koncentrere os på en måde, så hjernen ikke kører træt. Påtag dig ikke mere, end du kan overkomme, men gå 'Middelvejen'. At gå Middelvejen er en orientalsk livsstil. Det betyder, at du hverken må være for god eller for ond, du skal være noget midt imellem. Er du for ond (og gør andre fortræd), vil du blive overgivet til politiet, og hvis du er for god, er du en indbildsk farisæer, som er uegnet til livet her på vor triste jord, hvortil selv Store Ånder er kommet og har set sig nødsaget til at påføre sig selv en eller anden skavank, som f.eks. en brist i deres karakter, således at de under deres ophold her ikke var fuldkomne, **thi intet fuldkomment kan eksistere i vor ufuldkomne verden.**

Vi siger det igen: prøv aldrig for hårdt, prøv at gøre tingene ganske naturligt, inden for fornuftens grænser og inden for din formåen. Der er ingen grund til, at du går rundt og er slavisk lydhør over for, hvad andre siger. Brug din sunde sans, indret dig selv efter tingene, som de er. Vi står måske og vifter med en rød klud for næsen af dig, men i dine øjne har kluden en anden farve. Du synes måske, at den er lyserød, orange eller sågar purpurfarvet, det affiænger helt af omstændighederne, under hvilke du får øje på kluden. Måske falder lyset anderledes for dig end for os, desuden ser vi jo kluden fra hver sin vinkel. Anstreng dig altså ikke for voldsomt og lad være med slavisk at følge samme spor. Brug din sunde sans og gå Middelvejen. Det lønner sig at benytte 'den gyldne middelvej'.

Prøv at gå ad denne middelvej, det er tolerancens vej. Når vi befinder os på den, respekterer vi andres rettigheder, og ens egen ret respekteres ligeledes.

I østen oplæres præsterne - og også mange andre - i Judo og andre kamparter, ikke fordi disse mennesker er krigeriske, men fordi de, ved at lære Judo eller andre tilsvarende kampformer, samtidig lærer at have kontrol over sig selv. De lærer selvbeherskelsens kunst og frem for alt lærer de nødvendigheden af 'at give efter for at kunne sejre'. Tag nu for eksempel Judo. I denne sport bruger man ikke sin egen kraft for at vinde en kamp, nej, man bruger modstanderens og bringer ham til fald. Selv en lille spinkel kvinde, der har lært Judo, kan overmande en stor brutal fyr, der ikke kender kunsten. Jo større og kraftigere manden er, desto voldsommere angriber han og desto nemmere bliver det at overvinde ham, fordi hans egen kraft bevirker, at han falder så meget tungere.

Lad os bruge Judo eller modstanderens kraft til at overvinde vore problemer med. Lad være med at køre dig selv træt, slid ikke dig selv op. Har du en eller anden bekymring, så tænk på den. Prøv ikke at knibe uden om, som så mange andre gør. Mange er bange for at se et problem i øjnene. De går hele tiden uden om det, sonderer terrænet og føler sig forsigtigt frem, men de når aldrig ind til sagens kerne. Uanset hvor ubehageligt dit problem er og uanset hvor skyldig du føler dig i et eller andet, så gå direkte til ondets rod og find ud af, hvad det er, der tynger dig, hvad det er, du frygter. Når du så har vendt og drejet problemet og set det fra alle sider, skal du SOVE PÅ DET!

Hvis du 'sover på det', overlades det til OVER-SELVET, som er meget klogere, end du er. I forhold til mennesket er OVERSELVET et langt større intellekt. Når OVER-SELVET, eller måske er det din underbevidsthed, har undersøgt problemet og fundet frem til, hvorledes det kan løses, vil det formidle løsningen bragt ind i din bevidsthed, ind i din hukommelse og når du vågner op, vil du kunne bryde ud i jubel af glæde over, at du nu omsider har løsningen på det problem, som så længe har plaget dig, men som du nu kan bringe ud af verden for stedse.

Synes du om vort pulterkammer? Ja, siger du, jamen lad os så trække et andet lille 'klenodie' frem af støvet. Det er nok på tide, vi får halet dette her frem i lyset og får set lidt på det. Hvad kan der mon være i denne lille pakke. Vi åbner den, så får vi se!

Mange mennesker tror, at det at være et godt menneske indebærer, at man er nødt til at leve en trist tilværelse. Disse mennesker har den fejlagtige opfattelse, at man, hvis man er god eller religiøs, altid må gå rundt og se bedrøvet ud. »Gode« mennesker, der således går omkring og er bange for at le eller smile, er ikke så meget bange, fordi et smil ville ændre deres udseende, nej, de er - hvad der er endnu værre - bange for, at

et smil vil slå hul på den ydre skal af fromhed, de bærer til skue. Vi kender sikkert alle sammen den strengt udseende mand, som næppe tør smile eller unde sig selv den mindste glæde af lutter frygt for, at et sådant 'fejltrin' ville bringe ham i unåde, så han siden hen havner i helvedes skærsild.

Religion, sand Tro, er en frydefuld ting. Den lover os liv hinsides denne jord. Den lover os belønning for alt, hvad vi har arbejdet for, den lover os, at døden ikke eksisterer. Vi behøver ikke at bekymre os om noget, vi har intet at frygte.

I de fleste mennesker bor en indgroet frygt for døden. Det skyldes, at hvis man nu var i stand til at huske »Efter-Livets« mange glæder, så kunne man måske føle sig fristet til at gøre en ende på livet her på jorden for snarest at komme ind i det lyksalige hinsides. *Det ville svare til den skoledreng, der skulker fra skolen og derfor ikke gør fremskridt.*

Fæster vi oprigtigt lid til religionen, så lover den os, at vi, når vi er kommet hinsides jorderigets grænser, ikke længere vil støde på de plageånder, vi måtte finde os i at møde på jorden. Vi vil heller ikke træffe folk, der går os på nerverne og forbitrer vor sjæl. Glæd dig over religionen, thi har du den sande tro, er det i sandhed glædeligt, og det er noget, du bør fryde dig over.

Vi er overordentlig kede af at måtte erkende, at mange af de mennesker, der studerer okkultisme eller metafysik, er blandt denne verdens værste syndere. Der findes en sekt - nej, vi røber ikke navnet - en kult som er helt overbevist om, at kun dens medlemmer, som de eneste, er udvalgte. De og kun de vil blive frelste og komme til at leve i deres eget lille Himmerige. Alle vi andre, stakkels dødelige syndere, som vi uden tvivl er i denne kults øjne, er dømt til en grufuld undergang. Dette er naturligvis ikke noget, vi kan skrive under på. Vi tror, at så længe man TROR, er det alt, hvad der behøves. Det afgørende er ikke, om vi tror på religion eller på okkultisme, nej, det afgørende er AT MAN TROR.

Okkultisme er hverken mere eller mindre mystisk eller indviklet end for eksempel vore multiplikationstabeller eller en historisk opdagelsesfærd. Det drejer sig blot om at tilegne sig viden om andre ting, ting som ikke hører den fysiske verden til. Vi falder jo ikke i svime af lutter begejstring, fordi vi finder ud af, hvordan vore nerver påvirker vore muskler eller fordi vi opdager, hvad der gør, at vi kan vrikke med storetåen. Det er jo noget, der hører den fysiske verden til. Så hvorfor skulle vi egentlig opfyldes af begejstring ved tanken om, at vi er omgivet

af ånder? Vi ved jo, hvorledes vi kan overføre æterisk energi fra et menneske til et andet. Bemærk venligst, at vi her bruger betegnelsen 'æterisk energi' og ikke det orientalske ord PRANA eller noget andet orientalsk navn herfor. (Prana et sanskritord, der betyder: Livsluften - o.a.) Når vi nu en gang har tilrettelagt dette kursus på engelsk/dansk, holder vi os også helst til dette sprog.

Glød dig! Jo mere du lærer om okkultisme og om religion, desto bedre sander du det Herlige Liv, som venter os alle i den anden verden. Når vi efterlader vort fysiske legeme i graven, er det som at overlade sit gamle sæt tøj til en eller anden vagabond. Du har intet som helst at frygte af den metafysiske viden, ej heller rummer religionen nogen fare for dig, for hvis du har den rette religion, vil du - jo mere du læser om den, blive overbevist om, at det ER DEN (RETTE) RELIGION.

De religioner, der lover dig skærsild og evig forbandelse, såfremt du træder ved siden af 'den smalle sti', gør deres tilhængere en bjørnetjeneste. I gamle dage, da menneskene endnu mere eller mindre var barbarer, var det muligvis tilladt at 'svinge spanskrøret' for at banke fornuft ind i folk. I vore dage ser det heldigvis anderledes ud.

Alle forældre ved, at det er langt det bedste at opdrage deres børn med mild og kærlig hånd og ikke ved hjælp af allehånde trusler eller klø. De forældre, som konstant truer med at ville sende bud efter politiet eller med 'at nu kommer bussemanden' eller truer med at ville sælge børnene, er dem, der forårsager neuroser - først hos børnene, senere i hele slægten. De forældre, derimod, der med fast, men venlig hånd forstår at opdrage deres børn, så disse lever i glade og lykkelige omgivelser, er dem der skaber gode samfundsborgere. Vi går helhjertet ind for at venlighed og disciplin må være grundlaget, men vi tilføjer at ordet 'disciplin' aldrig må forveksles med: »Kæft, trit og retning«.

Lad os sammen glædes over religionen, lad os alle blive børn af de forældre, som opdrager i kærlig hengivenhed og med forståelse. Lad os gøre en ende på alt det falske. Lad det være slut med al uværdig undertrykkelse og terroriseren af andre og lad os gøre en ende på begreber som 'evig forbandelse'. Der er *ikke* noget, der hedder 'evig forbandelse'. Ingen af os vrages, intet menneske forvises fra den Åndelige Verden! Hvert enkelt menneske bliver frelst, uanset hvor ond han eller hun har været. Ingen vises bort.

Akasha-Optegnelsen, som vi senere skal omtale, fortæller os, at hvis et menneske skulle vise sig at være så frygtelig ondsindet, at der ikke umiddelbart findes nogen måde at hjælpe vedkommende på, så skyldes

det udelukkende en forsinkelse i den pågældendes udvikling, og han/hun vil afgjort blive givet endnu en mulighed for i en ny 'livsrunde' at udvikle sig rigtigt, akkurat som den skoleelev, der ikke bestod eksamen, gives chancen for at gennemgå det gamle pensum endnu engang.

Ingen forlanger at vi 'ristet vore børn over en glødende ild' eller at vi 'kaster dem ud som føde for de vilde dyr', blot fordi de har sprunget nogle timer over eller skullet nogle få gange fra skolen. Givetvis vil barnets klasselærer tale strengt til det, strengere end han i grunden ville, men rent bortset fra det, så lider barnet ingen overlast, og skulle det blive bortvist fra skolen, vil det ret så snart blive tilmeldt en anden og viser det sig ikke her, varer det ikke længe før skolens tilforordnede i den slags tilfælde dukker op på barnets bopæl for at fremføre sin klage.

Det er det samme med os almindelige mennesker. Forspilder vi vor chance, behøver vi ikke af den grund at fortvivle, vi vil altid få en ny. Gud er ikke sadist. Han er ikke ude på at tilintetgøre os. Han vil blot hjælpe os. Vi gør Vorherre alvorlig uret, når vi beskylder ham for altid at se sig om efter et påskud til at kaste os for hundene. Tror vi på Gud, så lad os også tro på Nåde, for ved at tro på Nåde, vil også vi blive vist Nåde - men lad os først og fremmest selv huske at vise andre Nåde og barmhjertighed. Når vi nu alligevel er inde på dette her, så lad os åbne en anden af de støvede kasser, en som ikke har været åbnet i umindelige tider. Luk den op og lad os se, hvad den har at berette.

Ifølge Akasha-Optegnelsen er Jøderne en folkestamme, som i en tidligere tilværelse overhovedet ikke kunne udvikle sig. Jøderne gjorde alt det, de ikke skulle have gjort, men lod samtidig alt det, de skulle have udrettet, ligge urørt. De hengav sig selv til al kødets lyster. De blev umådelig madglade og mæskede sig i fede og fedtholdige spiser, så meget at de efterhånden blev tykke og overfede, så deres ånde-legemer ikke om natten kunne rive sig løs fra deres overvægtige kroppe og begive sig ud på astral-rejser.

Dette folk, som nu om stunder kaldes for Jøder, blev hverken tilintetgjort eller fordømt til evig pinsel. I stedet genfødtes de for at kunne fuldføre en ny 'livsrunde' (de fik en ny chance). Også her svarer det til (vi har været inde på det tidligere) barnet, der bortvises fra skolen på grund af dårlig opførsel, men som får en ny chance i en anden skole. Det er det samme med Jøderne. I indeværende eksistens-periode lever mennesker, som er på jorden for første gang, og når disse mennesker kommer i kontakt med Jøder forbavses de, bliver forvirrede og endog nervøse og bange. De forstår ikke, hvad det er, der gør en Jøden anderledes, men de

opfatter, at der er en forskel, de fornemmer at Jøden sidder inde med en overjordisk viden, og det gør dem bange. Og det menneskene frygter, det ønsker man at udrydde. Derfor er det, at Jøderne, som det ældgamle folk de er, forfølges her i deres nye 'livsrunde', hvor de må igennem det hele endnu engang.

Nogle folk misunder Jøderne deres viden og deres udholdenhed. Også her forholder det sig således, at det man ikke selv ejer, det skal heller ikke andre eje, derfor forsøger man at ødelægge det.

Det er imidlertid ikke vor agt her at fortabe os i spørgsmålet Jøde eller ikke-Jøde.

Vi taler om glæden ved religionen. Lyst og glæde fremmer din evne til at lære (lysten driver værket), og du lærer hurtigere, når du ikke er under tvang. Der findes ikke - vi kan ikke sige det tit nok - sådan noget som evig pinsel, og der eksisterer ikke nogen uudholdelig skærsild. Undersøg dine tanker, prøv i tankerne at gennemgå alt det, du har lært og tænk så over, hvor rimeligt det er, at du i din religiøse tro oplever glæde og kærlighed. Her står du ikke til ansvar over for en grusom far, der ønsker at gennembanke dig eller har planer om at sende dig derhen, hvor peberet gror. Nej, du står over for Store Åndevæsener, som har været det altsammen igennem længe før mennesket fødtes i tanken. *De har været igennem det hele, og de kender svarene på alt. De kender besværlighederne - og de er barmhjertige.*

Siddende blandt vore 'skatte' på pulterkammeret siger vi derfor: »Vis glæde for din religion og tænk altid med varme følelser på din Gud, uanset hvad du kalder Ham, for Han er altid rede til at stå dig bi, men du må sørge for selv at gøre dig fri af alle frygtsomme tanker.

Nu er det imidlertid på tide, vi forlader pulterkammeret og igen går ned ad den knirkende trappe. Men snart - allerede i næste lektion - vil vi atter bede dig om at ledsage os derop endnu engang, for når vi rigtig får set os omkring, får vi øje på en hel del 'småting', som nok kan være af interesse, og som vi forhåbentlig vil have gavn og glæde af at hale frem i lyset.

Vi mødes altså på pulterkammeret i næste time, ikke sandt?

LEKTION 16

Så mødes vi altså her igen i pulterkammeret!

Hist og her har vi ryddet lidt op og fundet nogle få nye ting frem. Nogle af dem vil måske kaste lys over et eller andet, du i nogen tid har gået og grublet over, men lad os til at begynde med kigge lidt nærmere på dette her:

Det er et brev, som vi modtog for nogen tid siden. Her står ... skal jeg læse det for dig?

»Du skriver meget om frygt. Du siger at der ikke er noget at være bange for undtagen frygten. I dit svar på mit spørgsmål fortalte du mig at det var frygten, som holdt mig tilbage og forhindrede mig i at gøre fremskridt, men jeg er mig ikke nogen frygt bevidst. Jeg føler ingen angst. Hvad kan der så være i vejen?«

Ja, se, det er et ganske interessant problem! Frygt, angst er det eneste, der kan holde dig tilbage. Skal vi se lidt nærmere på det? Sæt dig ned et øjeblik, så vil vi diskutere problemet FRYGT.

Vi er allesammen bange for et eller andet. Nogle af os er mørkerædde, andre er bange for edderkopper eller slanger. Nogle af os er os vor angst bevidst. Men - hvad er nu det? - vor bevidsthed (den vågne) udgør jo kun en tiendedel, hvad nu, hvis frygten sidder og lurer i underbevidsthedens ni tiendedele?

Ofte sker det at vi af en eller anden ubevidst grund tilskyndes til at gøre dette eller hint, eller vi lader rent ubevidst være med at gøre netop det. Vi ved ikke, hvorfor vi gør visse ting og ej heller hvorfor der er andre ting, vi ikke gør eller ikke kan gøre. Vi har i så henseende ligesom ikke noget fast holdepunkt. Til tider handler vi tilsyneladende irrationelt, men hvis vi lod os undersøge af en psykolog, som i timevis fik lov at hale oplysninger ud af os, medens vi lå der på hans sofa, ja, så ville det måske komme for en dag at vor angst grundede sig i noget, der var hændt os da vi var ganske små. Frygten ville ligge skjult inde i os, skjult for vor bevidsthed, men den ville arbejde i os, bore og gnave i vor underbevidsthed som en hær af termitter, der overfalder en bygning, der udvendig er beklædt med træ. Overfladiske undersøgelser af en sådan bygning ville sandsynligvis fortælle os at alt var fejlfrit og tilsyneladende helt i orden, men også kun tilsyneladende, for i næste nu faldt beklædningen måske sammen, ædt op af de indtrængende termitter.

Det samme gør sig gældende med hensyn til begrebet FRYGT.

Frygten behøver ikke at være os bevidst for at kunne virke. Den gør for det meste sin virkning i det underbevidste, fordi vi ikke ved at den er der, og når vi ikke ved det, er der ikke noget, vi kan stille op.

Efterhånden som vi er vokset op, har vi alle måttet leve under ganske bestemte betingelser. Et menneske, som er opdraget i et kristent miljø, vil have lært at der er visse ting, man ikke gør og visse ting, som er forbudt, medens mennesker, født og opdraget i andre religiøse samfund, ikke behøver at leve med disse forbud. Når vi derfor ser på spørgsmålet om frygt, tvinges vi til også at undersøge såvel vor racemæssige som vor familiemæssige baggrund. Er du bange for spøgelse? Hvorfor?

Hvis tante Ingeborg var en godhjertet og gavmild sjæl, som elskede dig højt og inderligt, medens hun levede her på jorden, er der ingen som helst grund til at tro at hun holder mindre af dig nu, hvor hun - efter at have forladt denne verden - lever en langt bedre tilværelse. Så hvorfor være bange for tante Ingeborgs ånd? Vi er bange for ånder eller spøgelse, fordi de er fremmede for os. Vi frygter spøgelse og ånder, fordi vor religion har lært os at der ikke eksisterer sådan noget som spøgelse, og fordi den fortæller os at kun Helgener eller folk, der omgås Helgener, kan se ånder. **Vi er bange for det, vi ikke forstår**, og det er i grunden tankevækkende at hvis der ikke fandtes pas eller landegrænser og ingen sprogvanskeligheder, så ville der udbryde færre krige. Vi er nemlig bange for russerne, tyskerne eller afghanerne - eller for nogle helt andre, der er lige så bange for os - **FORDI VI IKKE FORSTÅR HINANDEN**. Vi ved ikke, hvad de agter at gøre mod os.

Angst er noget grufuldt, noget der gør os syge. Det er en plage, som undergraver vor forstand. Hvis vi udviser en vis tilbageholdenhed over for et eller andet, gør vi bedst i at få klarlagt hvorfor. Nogle religioner lærer os at et begreb som reinkarnation er noget sludder, hvorfor? Lad os tage et indlysende eksempel:

I gamle dage havde præsterne uindskrænket magt, og de undertrykte befolkningen, som de herskede over, blandt andet med trusler om evig forbandelse. Alle oplærtes til at få det bedst mulige ud af deres liv, for det var det eneste, de havde. Formentlig tænkte præsterne sig noget i retning af at hvis man fortalte folket om reinkarnation, så ville menneskene sikkert bare drive den af i deres indværende liv i troen på at de så bare kunne »gi' den en tand mere« i det næste. I forbindelse med dette kan vi nævne at det i Kina for

mange menneskealder siden var fuldt ud legalt at stifte gæld, som man forpligtede sig til at tilbagebetale i sit næste liv! Det er også værd at bemærke at befolkningen i Kina troede så fuldt og fast på reinkarnation at folk forfaldt til dagdrømmeri og slet ingenting fik udrettet. De havde ganske enkelt besluttet sig for at de i dette liv ville holde én lang ferie - så kunne de jo altid indhente det forsømte i deres næste inkarnation! Nuvel, det formede sig ikke således, og derfor blev hele den kinesiske kultur dekadent.

Endnu en gang siger vi: undersøg dig selv og din forstand, din indbildningskraft. Giv dig selv et grundigt hoved-eftersyn og prøv at finde ud af, hvad det er, din underbevidsthed søger at brygge sammen. Hvad er det, der gør dig så nervøs, så bekymret eller bange for visse ting? Hvis du graver tilstrækkelig dybt, vil du også finde årsagen, og du har da ikke mere at frygte.

Det er angsten, der afholder folk fra at foretage astral-rejser. I virkeligheden er det - som vi alle nu ved - ganske enkelt at rejse astralt. Det kræver ikke den helt store anstrengelse af én. Faktisk er det lige så enkelt, som det at trække vejret - og alligevel er folk bange for disse rejser. Søvn er næsten identisk med døden. Søvn er en påmindelse om død, en påmindelse om at vi i sidste ende alle skal dø. Det er derfor, vi spekulerer på, hvad der mon sker med os, når døden og ikke søvnen gør krav på os. Vi forestiller os muligheden af at en eller anden klipper »Sølvtråden« over, medens vi sover. Hvor glider vi så hen? Det kan imidlertid ikke ske. **Der er ingen fare forbundet med en astral-rejse, den eneste fare ligger i selve frygten, i den frygt du erkender, såvel som i den frygt du ikke sanser.** Igen og igen må vi foreslå: prøv at komme til bunds i dit angstproblem. Det, du kender og forstår, er ikke noget at være bange for, du må derfor skaffe dig klarhed over, hvad det er du frygter.

Vi har sikkert brugt ret megen tid på dette emne, men nu må vi også videre, for der er meget mere som har krav på din opmærksomhed, og vi skal snakke om meget andet endnu, før vi kan afslutte denne lektion og gå over til den næste. Se dig godt omkring, studér vort pulterkammer. Er der noget, der specielt fanger din opmærksomhed? Lagde du mærke til dette her ornament? Det er HELT FANTASTISK (ikke-af-denne-verden), ikke sandt? Ordene får os til at tænke på noget.

»Helt fantastisk!« I daglig tale bruges ofte en eller anden udtryks-

form, som virkelig er rammende, som f.eks. »Jeg har aldrig set noget så smukt, det var helt fantastisk!« Så sandt, så sandt! Når vi smyger denne verdens lænker af os og rejser hinsides, bort fra dagligdagens mange trængsler, kan vi høre toner og se farver og opleve ting, som rent bogstaveligt 'ikke er af denne verden', som - med andre ord - er HELT FANTASTISKE.

Her på jorden hæmmes vi af vor egen uvidenhed, vor begærlighed og vore urene tanker. Vi har så travlt med at skulle leve op til dem inde ved siden af at vi ikke har tid til at se os omkring. Vor tilværelse er jordbunden. Vi er nødt til at arbejde for at tjene til føden, og samtidig skal vi passe vore sociale forpligtelser.

Når vi har fået vor tilmålte søvn, starter det vilde ræs, alt skal gå TJEP, tjep! der er aldrig tid. Hov, stop et øjeblik! Er det nu nødvendigt med dette jag? Kunne det ikke lade sig gøre at vi indrettede vort liv således at vi i det mindste havde bare en halv time hver dag, som vi kunne bruge til at meditere i? Hvis vi vil meditere, kan vi rejse helt bort fra denne verden. Vi kan - efter nogen tids øvelse - rejse astralt ind i en anden verden. En sådan rejseoplevelse er både opmuntrende og opløftende. Når vi højner vor åndelige tankegang, hæver vi samtidig vore vibrationer og jo højere på 'klaviaturet' (husker du skalaen?) vi kan sanse, jo smukkere og herligere ting vil vi komme til at opleve.

»Ud af denne verden«, det er naturligvis vort mål. Vi ønsker os bort fra denne verden, men først når vi har lært vore lektier. Se engang tilbage på oplevelserne i skolens klasseværelse. Mange af os følte os sikkert elendigt tilpas, som vi en varm sommerdag sad der i det indelukkede klasseværelse og lyttede til at læreren med sin monotone stemme kværnede løs om et eller andet, som overhovedet ikke interesserede os en døjt. Hvem i alverden var interesseret i dette eller hint imperiums storhed eller fald? Vi havde langt større lyst til at komme ud i det fri. Fremfor alt ønskede vi at kunne forlade dette beklumrede værelse og komme væk fra denne søvndyssende snak. Vi kunne bare ikke, for hvis vi gik vor vej, ville læreren uden tvivl straffe os, og hvis vi simpelt hen droppede vore lektier, ville vi muligvis dumpe ved eksamensbordet og altså ikke komme op i næste klasse, men måtte forblive i den samme kedelige klasse sammen med en masse nye elever, som ville anse os for nogle sære dumrianer, fordi vi var oversiddere. Lad os derfor ikke tænke på for stedse at rejse ud af denne verden, før vi har lært det vi er sat her på jorden for at lære.

Vi kan tillidsfuldt se frem til de glæder, den ro, det velvære og den åndelige fuldkommenhed, der venter os, når vi forlader denne verden for at træde ind i det herlige hinsides. *Vi burde altid huske os selv på at vort ophold her sådan set svarer til at afsone en fængselsstraf under særlig triste omstændigheder.* Medens vi vandrer rundt hernede, kan vi ikke rigtigt se hvor rædselsfuldt her er, men hvis du i dette øjeblik kunne rejse ud og betragte jorden oven fra, ville du få ikke så lidt af et chok og være mere end uvillig til at vende tilbage. Det er en af grundene til at så mange af os ikke kan rejse astralt, for hvis ikke man er forberedt, vil det være en ubehagelig oplevelse at vende tilbage - al glæden er jo i det hinsides. De af os som foretager astral-rejser, srr hen til den dag hvor vi 'løslades', men vi sørger sandelig for i mellemtiden at opføre os ordentligt i vor 'fængselscelle'; i modsat fald går vi glip af vore 'fritimer'. Lad os derfor få det bedst mulige ud af det, medens vi er her på jorden, således at vi, når den tid kommer, er beredte til livet i den bedre verden hinsides, som det nok er ulejligheden værd at forberede sig til.

Vi støver ret så meget rundt heroppe på pulterkammeret. Vi haler den ene ting frem efter den anden og banker støv af andre, som forlængst er sorteret fra. Som nu for eksempel denne lille ting: Mange mennesker tror at seere altid studerer ens aura, og at de altid læser ens tanker. Det er skrup forkert! Et menneske med telepatiske eller clairvoyante evner læser ikke ustandselig tanker og studerer ikke hele tiden venners eller fjenders auraer. Noget af det, de i så fald ville få at se, ville være alt for vederstyggeligt og så langt fra smigrende at nogle af dem måske kunne føle sig fristede til at prikke hul på vor opblæste, skidtvigtige indbildskhed.

Næh, der er heldigvis meget andet at tage sig til.

Vi kommer til at tænke på en dame, som somme tider aflægger os et besøg. Hun indleder altid med at fortælle et eller andet, for så pludselig at stoppe op og udbryde: »Men dig behøver jeg vel ikke at fortælle noget, vel?« »Du kender jo det hele bare ved at se på mig, ikke sandt?«

Sådan forholder det sig slet ikke! Vi *kunne* vide alt, men det ville være moralsk forkert af os. Vær ikke bange for seere, okkultister eller tankelæsere, for er deres moral i orden, vil de ikke snuse i dine private affærer, ikke engang, selv om du beder dem derom, og skulle det forholde sig således at deres moral ikke er helt uangribelig, ja, så vil de slet ikke kunne 'se' eller 'læse' noget som helst. Vi kan godt

betro dig at spåkonen, som i sit tivolitelte tyder din fremtid for en skilling, aldeles ikke er synsk. For det meste er hun bare en gammel kone, der har fundet ud af en måde at lave penge på. Efter al sandsynlighed har hun engang haft clairvoyante evner, men der er bare den hage ved det at disse evner ikke må bruges med det formål at tjene penge. Du kan ikke mod betaling fortælle et menneske om dets fremtid, alene af den grund at dine telepatiske eller clairvoyante evner svinder bort i samme nu pengene kommer ind i billedet. Det kedelige er at spåkonen tager sig betalt under alle omstændigheder og eftersom hun som regel er noget af en psykolog, lader hun i første omgang fortrinsvis dig selv føre ordet. For så bagefter at fortælle dig nøjagtig det du ønskede at høre, medens du selv - ført bag lyset, som du er - højlydt giver udtryk for din forbavselse.

Nær aldrig frygt for at en clairvoyant person giver sig til at snage i dine sager!

Mon ikke det ville irritere dig en del, såfremt du sad hjemme i din stue i færd med at skrive et brev, og der så pludselig kom en eller anden ind og stod og kiggede med over din skulder for at se, hvad det var du skrev. Du ville sikkert ikke bryde dig særlig meget om det.

Ville det behage dig, hvis vedkommende begyndte at gennemrode dine personlige effekter eller gav sig til at læse både det ene og det andet, så han eller hun endte med at vide alt om hvad du ejede, hvem du var, og hvordan du var? Ville du bryde dig om at nogen aflyttede alle dine telefonsamtaler? Selvfølgelig ville du ikke det!

Lad os gentage: et menneske, der er i besiddelse af en god moral, går ikke rundt og studerer auraer eller læser tanker, og et menneske, hvis moral er tvivlsom, har slet ikke evnerne til at kunne gøre det. Dette er en af okkultismens love: et menneske med en slet eller dårlig karakter er ikke clairvoyant. Til hver en tid, når du hører tale om den eller den person, der har set både ditten og datten samt lidt til, kan du roligt trække de 99% fra.

En clairvoyant person vil altid vente med at sige noget, indtil du har betroet ham/hende, hvad det er du ønsker at drøfte, og han eller hun vil ikke være spor interesseret i din private tankegang eller i din aura, heller ikke selv om du ønsker det. Der er visse love, som okkultisterne strengt må overholde, for bryder de disse love, er de hjemfaldne til straf, akkurat som vi er det hvis vi bryder vort lands love. Fortæl den synske det du ønsker at fortælle, og hun eller han vil med det samme være klar over om du taler sandt. Så meget ved-

står vi. Fortæl hvad som helst, men vær sikker på at det er sandheden, thi lyver du, narrer du kun dig selv og aldeles ikke den pågældende clairvoyante person. Du bør altid huske på at en rigtig, en god seer ikke har til hensigt at læse dine tanker eller vurdere din aura, og en ringe, en ond, seer KAN IKKE!

Nuvel, vi har fundet endnu en lille ting frem, som vi måske også skulle kigge lidt nærmere på: »Nå, så du kommer ikke så godt ud af det med din ægtefælle?« Vel, det kan jo være at netop det forhold er bestemt til at skulle være dit problem eller det problem, som du er sat her på jorden for at løse. Lad os udtrykke det således: hvis man har en hest, som man tilmelder forskellige væddeløb, som den alle vinder uden besvær, så bliver den handicappet i de følgende løb (dvs. den kommer f.eks. til at starte 20-40 meter eller mere efter de andre startende heste, eller den må bære ekstra vægt - o.a.). Prøv at sætte dig i hestens sted! Du er sikkert alt for hurtigt og alt for let og smertefrit kommet igennem din forrige tilværelse, derfor har du denne gang fået et handicap: en partner, der ikke passer til dig. Det, du nu skal gøre, er at få det bedst mulige ud af dit ægteskab, for du må ikke glemme at hvis du og din ægtefælle overhovedet ikke kan være sammen, så vil I aldrig komme til at møde hinanden i livet efter dette.

Hvis et menneske finder en skruetrækker eller en hammer frem fra værktøjskassen, så er det kun et stykke værktøj, som han netop står og skal bruge. Man kan godt betragte sin ægtefælle som det stykke værktøj, man skal bruge for at udføre et ganske bestemt job - for at komme igennem en ny lektion f.eks. Et menneske kan føle sig knyttet til sit værktøj, fordi det sætter ham i stand til at udføre det arbejde han skal gøre, men det er med garanti sikkert at han eller hun aldeles ikke påtænker at bringe værktøjet med i det hinsides.

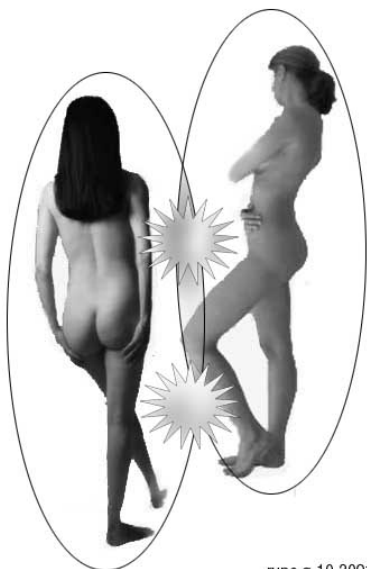
Der tales og skrives meget om »Menneskets Storhed«, men lad det straks være sagt: mennesket er ikke den højeste livsform, der findes.

Tag for eksempel os mennesker her på jorden. Hvad er vi, andet end en lurvet flok rå, egensindige navlebeskuere.

Hvis vi ikke var det, ville vi slet ikke være her, thi her kommer menneskene kun for at lære at overvinde disse negative egenskaber. Mennesket er i sandhed et højere væsen i det hinsides, men vi un-

derstreger på ny at vi, medens vi er på jorden, meget vel kommer ud for ikke at være på talefod med vore nærmeste, det være sig ægtefællen, forældrene eller andre slægtninge, hvilket grunder sig i at det alt var planlagt således - en forhindring på vor vej - som vi skulle lære at overvinde.

Man vaccinerer eller poder (mod kopper) ofte folk, som således påføres en meget mild form for den sygdom, de vaccineres imod. Dette sker for at de senere i livet kan modstå et alvorligere angreb af samme sygdom. Vore forældre og vor ægtefælle er så at sige udvalgte til at gøre det ud for vaccination eller podning, men dermed være ikke sagt at vi kommer til at møde dem efter dette livs afslutning. Vi kan faktisk ikke møde dem igen, hvis de i dette liv ikke passede sammen med os, for - som vi tidligere har påpeget - hinsides døden lever vi i absolut harmoni, og hvis menneskene ikke er i harmoni med hinanden vil de ikke komme til at omgås.

rune 10-2001 "Aura-kjæsj" - der to kvinder av vidt forskjellig mentalitet kolliderer - disse vil ha da forskjellig "oppholdsted" på den andre siden (denne ill. var ikke i den oppr.boken)

Uden tvivl vil mange have glæde og gavn af denne kendsgerning. Nuvel, dagen er ved at gå på hæld, skyggerne bliver længere, og vi føler at vi ikke bør opholde dig yderligere. Du har sikkert meget, der skal nås, før natten falder på. Lad os derfor sige farvel til pulterkammeret og sagte lukke døren efter os - lukke døren ind til alle vore 'skatte'. Vi kravler atter ned ad den gamle, knirkende trappe, og velbeholdne nede går vi i fred og ro hver til sit.

LEKTION 17

Har du nogen sinde været ude for at en af dine venner helt ude af sig selv af ophidselse pludselig stod ved siden af dig og trak i dit frakkeærme, idet han udbrød: »Nu skal du bare høre, jeg havde den mest grufulde oplevelse sidste nat. Jeg drømte at jeg kom spadserende ned ad Kongensgade uden en træv (tråd) på kroppen. Kors, hvor var jeg flov!«

Sandsynligvis har du det, for det er faktisk en oplevelse, der - i forskellige variationer - deles af mange mennesker. Man drømmer måske en nat at man er inviteret til et større selskab, hvor en masse elegant klædte mennesker er til stede, hvorpå vi selv ankommer for blot at opdage at vi har glemt at klæde os på. Ja, måske har du selv haft en tilsvarende drøm, som for eksempel at du pludselig fandt dig selv stående midt på Rådhuspladsen iført et eller andet orientalsk gevandt - eller måske var du splitternøgen.

Det kan have drejet sig om - hvilket du sikkert er klar over - en astral-oplevelse. De af os, der kan se andre rejse astralt, har ofte været ude for forbløffende og morsomme situationer, men vort kursus går jo ikke så meget på morsomheder, det er derimod beregnet på at hjælpe dig, således også hvad disse helt normale tildragelser angår. Lad os derfor vie denne lektion til drømme, for drømme under en eller anden form er noget vi allesammen har kendskab til.

Fra ældgammel tid har man betragtet drømme som værende varslere, tegn eller vidundere, og der findes endog mennesker, som foregiver at kunne forudsige folks skæbne ud fra tydingen af deres drømme. Andre anser drømmene for at være rene fantasifostre, som skabes fordi ens bevidsthed ikke har kontrol over én, medens man sover. Det er helt forkert, men lad os prøve at forklare.

Som vi har fortalt om i tidligere lektioner, så består vi af mindst to legemer, og vi skal her indskrænke os til kun at tale om disse to:

DET FYSISKE og det 'FØRSTE' ASTRALE LEGEME, men vi har selvsagt mange andre legemer. Når vi sover, skiller astrallegemet sig gradvis ud fra og svæver bort fra det hvilende fysiske legeme. I den fysiske krop sidder hele 'maskineriet', det fungerer bare ikke. Det er med det som med en radiosender, hvor speakeren er gået hjem - der er ingen til at sende meddelelser ud i æteren. Astrallegemet, som nu svæver over det fysiske, overvejer i nogle få øjeblikke, hvor det vil hen, og hvad det skal tage sig til. Så snart be-

slutningen er truffet, 'lander' astral-legemet på fødderne for foden af sengen og stiger i næste nu, som en fugl der letter fra en gren, op i luften og er snart langt borte, men dog stadig ved »Sølvtråden« forbundet til den fysiske krop.

De fleste mennesker - især i den vestlige verden - er ikke sig selv bevidst, hvad de oplever på deres astral-rejser og genkalder sig ikke visse episoder, men det hænder dog at de, når de vender tilbage i deres fysiske krop, har en følelse af noget varmt og inderligt, hvilket måske får en eller anden til ved morgenbordet at udbryde: »Ih, jeg drømte altså om X i nat. Hvor ser hun/han godt ud!« Højst sandsynligt har vedkommende virkelig under sin natlige astral-rejse aflagt besøg hos X; det at aflægge besøg hos kære venner er nemlig noget vi meget ofte gør, når vi rejser astralt, ligesom vi tit drages mod gamle kendte steder, hvor vi tidligere færdedes meget. Det synes f.eks. også en fastslået kendsgerning - politiet vil sikkert bekræfte dette - at forbrydere altid vender tilbage til gerningsstedet.

Der er ikke noget mærkeligt i at vi besøger vore venner på de astral-rejser, vi allesammen drager ud på - et eller andet sted skal vi jo hen, så hvad er mere nærliggende? Så længe vi endnu ikke er 'fuldt uddannede' astral-rejsende, flyver vi ikke rundt i de astrale regioner, men holder os stædigt i nærheden af kendte steder her på jorden. Mennesker, som ikke har lært at rejse astralt, besøger gerne eventuelle oversøiske slægtninge eller venner, hvis de da ikke foretrækker at besøge f.eks. en eller anden udstilling el.lign., som de altid har næret et brændende ønske om at få at se. Når de så vender tilbage (vågner op), tror de (hvis de da i det hele taget tror noget) at de har haft en drøm.

Ved du, hvorfor du drømmer? Vi har allesammen oplevet disse smutture ind i virkelighedens verden. Vore »drømme« er lige så virkelige som en rejse med fly eller skib til New York eller en togrejse til Paris er det, alligevel hedder de bare »drømme«. Før vi nøjere undersøger spørgsmålet om drømme, må vi lige minde om Konventet i Konstantinopel i året 60, hvor de Kristne Kirkers ledere afgjorde, hvad begrebet KRISTENDOM skulle indbefatte. Efter den tid er mangt og meget af de Store Mestres Lære blevet forvansket eller undertrykt. Herom kunne vi godt supplere med nogle meget hvasse bemærkninger, som baserer sig på oplysninger, vi har hentet i Akasha-Optegnelsen, men formålet med vort kursus er altså først

og fremmest at hjælpe menneskene til at kende sig selv - ikke at træde andre over tærne, heller ikke selv om deres ejermænd spreder vildledende eller fejlagtige oplysninger.

Lad os derfor nøjes med at konstatere at man på den vestlige halvkugle i flere århundreder slet intet lærte om astral-rejser af den simple grund at en sådan lære ikke indbefattedes i nogen organiseret religion. For resten, læg lige mærke til at vi siger: »organiseret religion«. Ydermere tror flertallet af befolkningen i den vestlige verden jo ikke på f.eks. feer eller åndevæsener, og de voksne gør enten nar af børnene eller de skælder dem ud, hvis de hævder at se eller lege med sådanne for de voksne usynlige væsener, thi her, såvel som på mange andre områder, er børnene langt klogere og mere årvågne end de voksne. Selv den Kristne Bibel siger: uden I omvender Eder og bliver som børn, komme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige. « (Matthæus 18.3)

Vi kunne vende disse ord om og i stedet sige: »Hvis du har din barnetro ubesmittet af de voksnes vantro, kan du når som helst komme hvor som helst hen, du vil. «

Gør vi nar af børnene, lærer de hurtigt simpelt hen at skjule eller holde mund med, hvad de virkelig ser. Nødvendigheden af hele tiden at skulle skjule deres sande evner, bevirker imidlertid at børnene desværre ret hurtigt mister evnen til 'at se væsener'. Det forholder sig næsten på samme måde med drømme. Menneskene oplever altid noget når deres fysiske legeme sover, for astral-legemet sover naturligvis aldrig, men kommer derimod ofte ud for at det, når det vender tilbage fra rejsen, er i konflikt med den fysiske krop alene af den grund at det selv kender sandheden, medens den fysiske krop ligger under for de forudfattede meninger, som den har fået indskærpet lige siden barndommen. De voksne vil under ingen omstændigheder se sandheden i øjnene, og der opstår derfor en konflikt: Astral-legemet har været på udflugt og set og oplevet ting, som det fysiske legeme nu nægter at tro på, fordi hele den vestlige verdens lære går ud på kun at tro på det, man kan tage og føle på eller skille ad for at se, hvorledes det fungerer. Vestens mennesker kræver bevis, mere bevis og endnu mere bevis og prøver så samtidig hele tiden på at bevise at beviset er forkert!! Således skabes konflikten mellem det fysiske og det astrale legeme, og det bliver nødvendigt at finde udvej for at tilpasse de to legemer til hinanden. *De såkaldte drømme efterrationaliseres i en sådan situation i en slags oplevelse - ofte med de særest tænkelige følger.*

Lad os tage dette op en gang til.

På en astral-rejse kan vi have de mest usædvanlige oplevelser, og når vi vender tilbage, er det astral-legemets ønske at vi har en helt klar erindring om hele forløbet af vor rejse, men det kan den fysiske krop ikke tillade, hvorfor konflikten mellem de to legemer bryder ud. Denne konflikt er skyld i at der i vor hukommelse danner sig nogle helt uhyrlige fantasibilleder af noget, der umuligt kan have fundet sted. Når som helst der i astral-verdenen sker noget, som er i modstrid med de fysiske love der hersker her på jorden, opstår der en konflikt. Fantasien løber af med os. Vi kommer ud for de mærkværdigste ting og får måske oven i købet mareridt. I det astrale kan vi levitere, dvs. svæve opefter og flyve af sted til en hvilken som helst plet på jorden. I det fysiske kan man ikke i løbet af nul komma fem rejse jorden rundt, ja, man kan end ikke svæve rundt i sin egen stue. Derfor er det vi gentager at der mellem det fysiske og det astrale legeme fremstår så usandsynligt og forvrængede gengivelser af vore astral-oplevelser at disse ikke bringer os det udbytte vi ellers ville have haft af en astral-rejse. *Vi får såkaldte drømme, som der hverken er hoved eller hale på.* Vi drømmer en masse vrøvl - sådan opfattes det i hvert fald her i den fysiske verden, men i det astrale drejer det sig faktisk om rent dagligdagse ting.

Vi indledte med en bemærkning om dette at komme gående ned ad gaden uden en trævl på kroppen. Lad os tage dette op igen. Ret så mange mennesker har haft denne i høj grad pinlige oplevelse, tilsyneladende i en drøm, men selvfølgelig drejer det sig slet ikke om en drøm. Der sker det at man i det øjeblik man tager ud på en astral-rejse, glemmer at iføre sig sine 'astrale klæder'. Hvis man ikke forestiller sig at være iført en passende klædedragt, opstår dilemmaet, og vi risikerer at bevæge os helt nøgne rundt i det astrale. Det sker tit at et menneske er så opfyldt af spænding ved tanken om det der forestår at han/hun i farten glemmer alt andet end dette ene at komme af sted.

Tillad os at erindre om at mennesket er skabt nøgent. Brugen af tøj er en helt igennem menneskeskabt skik, som ikke har bund i virkeligheden. Lad os imidlertid her gøre et lille sidespring for at betro dig noget, som muligvis vil vække din interesse.

I gamle dage kunne menneskene se hinandens auraer. Ens tanker lå helt åbne for alle og enhver, og ens hensigter var lige så åbenbare.

På ny pointerer vi at auraens farver stråler kraftigst og mest livligt omkring de af kroppens områder, der dækkes af vore klæder. Menneskene - især kvinder - holder bestemte dele af deres krop tildækket, fordi de ikke ønsker at andre skal kunne læse deres tanker eller hensigter, som måske ikke altid er lige sømmelige. Vel, som vi sagde, dette var et lille sidespring, som egentlig ikke har ret meget med drømme at gøre, men måske får det dig til at tænke lidt over begrebet 'tøj'.

Når man foretager astral-rejser, er det mest almindeligt at man forestiller sig selv iført det tøj, man går i til daglig. Hvis vi kommer af sted i en sådan fart at vi glemmer tøjet, vil en clairvoyant person se os som nøgne hvis vi aflægger besøg hos ham/hende. Selv har vi i det astrale fået besøg af mennesker, der ikke havde noget tøj på og af andre, der kun var iført en pyjamasjakke, men vi har også været gæstet af mennesker, hvis fantasifulde klædedragter simpelt hen trodser enhver beskrivelse og givetvis ikke findes afbildet i noget modekatalog.

Det er ligeledes en kendsgerning at personer, der er for modebevidste, ofte i drømme klæder sig i tøj som de til hverdag aldrig ville tage på. Alt dette er imidlertid uden betydning, al den stund tøjet kun er et menneskeskabt påfund, og vi formoder at vi ikke i himmelen - når vi engang kommer der - får udleveret klæder, som dem vi går i her på jorden.

Drømme er med andre ord efterrationalisering af virkelige begivenheder, der finder sted i astral-verdenen, og, som vi tidligere har påpeget, i det astrale opfatter vi langt flere farver med langt større klarhed end vi gør i det fysiske. Alting er renere, mere strålende. Alting synes at forekomme i overstørrelse. Man ser selv de mindste detaljer og sanser farver, der ligger langt uden for det spektrum, vi opfatter her på jorden. Nedenfor bringer vi et eksempel.

'Vi drog af sted i vort astral-legeme. Rejste over land og hav for at besøge et fjerntliggende land. Vejret var pragtfuldt. Oven over os var himlen knaldblå og på havet under os slikkede skumklædte bølgetoppe blidt op efter os, men naturligvis uden at kunne nå os. Vi landede på en gylden strandbred, hvor vi tog os tid til at undersøge sandets vidunderskønne, diamantagtige struktur. I sollyset funkledede hvert lille sandskorn som ædelstene. Vi vadede i strandkanten gennem de blidt skvulpende tangplanter, hvis brune og grønne

farver hensatte os i en tilstand af forundring. Det samme gjorde tangens luftfyldte blærer, som syntes at skifte farve over i det gylden-rosa. Til højre for os lå en klippesten indhyllet i et grønligt farveskær - et kort øjeblik mindede den om den pureste jade. Vi kunne se langt ind i selve stenen, se dens årer og de mange riller i den, og vi så også nogle små bitte forstenede tingester, som må være blevet indlejret i dette klippestykke for millioner af år siden. Som vi bevægede os rundt der på stranden, var det som havde vi fået helt nye øjne, øjne som så hvad de aldrig før havde set. Vi kunne se hvad der forekom os som gennemsigtige, farvede kugler, der svævede igennem luften, kugler som i virkeligheden var selve luftens egen levende kraft. Farverne var skiftende men stærke og vidunderligt skønne. Vort syn var skærpet i en sådan grad at vi kunne se til verdens ende uden at gå glip af en eneste detalje.'

Medens vi er her på jorden, indespærret i den fysiske krop, er vi i virkeligheden forholdsvis blinde. Vort farvespektrum er meget begrænset, og vi sanser kun i meget ringe grad de mange farvenuancer. Vi lider af nærsynethed, bygningsfejl i øjnene og andre skavanker, som gør det umuligt for os at se tingene, som de virkelig er. Her på jorden er vi næsten berøvet vore sanser såvel som vor opfattelsesevne. Lukket inde som vi er, er vi kun nogle sølle skabninger i lerhylstre tynget af begær og misundelse og overfyldte af for fed kost. Men når vi træder ind i den frie astrale verden, kan vi SE, med den allerstørste klarhed SE farverne omkring os, som vi aldrig fik dem at se på jorden.

Hvis du får en »drøm«, i hvilken du ser alting overraskende tydeligt, og i hvilken du glædes over farvernes strålepragt, så ved du nu når du vågner at det ikke er en almindelig drøm du genkalder dig. Du er derimod i færd med at efterrationalisere en ægte astralrejseoplevelse.

Der er også noget andet, der hindrer mange i at huske deres skønne oplevelser i det astrale. Det er følgende: Når man befinder sig i astral-verdenen, er ens vibrationer langt langt hurtigere end når vi er i det fysiske legeme. Dette faktum volder ingen bekymringer i det øjeblik, man rejser ud af kroppen, men besværlighederne opstår, når man vender tilbage. Er vi på det tidspunkt klar over hvori problemet består, kan vi bevidst tage os af det og således hjælpe de to legemer til at tilpasse sig hinanden. Vi forestiller os igen at vi er' i astral-verdenen. Den fysiske krop ligger hjemme på sengen og vibrerer

kun med lige netop den hastighed, der er tilstrækkelig til livets opretholdelse, hvorimod astral-legemet ligefrem dirrer af aktivitet og af livskraft, for her i det astrale holdes man ikke tilbage af sygdom eller sligt.

Måske vil det her være os til hjælp, hvis vi giver et jordisk billede af situationen:

Vi antager at vi har at gøre med de problemer, der optager en given buspassager. Bussen kører af sted med en fart af 40-50 km i timen, og vor passager ønsker lige her og nu at stå af, men uheldigvis kan bussen ikke standse. Problemet er altså at passageren må springe af, medens bussen kører, og det må ske på en sådan måde at han ikke kommer til skade. Er vedkommende skødesløs går det galt, men hvis han eller hun ved hvorledes det skal gøres, er det sådan set let nok at slippe helskindet fra vovestykket - for eksempel er buskonduktører ofte nødt til i farten at springe af. Vi må imidlertid personligt lære hvorledes vi hopper af en bus medens den endnu er i fart, og vi må også personligt lære hvordan vi forener vore to legemer, når de mødes med forskellige vibrationshastigheder.

Når vi kommer tilbage fra vore oplevelser i det astrale, er problemet at gå ind i kroppen. Eftersom vi i det astrale vibrerer med langt større hastighed end i det fysiske, og eftersom vi ikke - i hvert fald kun i begrænset omfang - kan sætte farten ned hos det ene og ej heller er i stand til at øge den hos det andet legeme, er vi nødt til at vente, indtil vi kan tilvejebringe en harmonisk tilstand de to legemer imellem. Med øvelsen lærer vi at gøre dette. Vi øger langsomt det fysiske legemes vibrationer og sætter samtidig hastigheden ned for det astrale legemes, indtil der er skabt en fundamental basis for harmoni mellem de to legemer, der så kan forenes selv om de stadig vibrerer med forskellig hastighed. Det er og bliver et spørgsmål om øvelse - en instinktmæssig øvelse, nedarvet gennem slægterne. - Når vi kan fuldføre denne forening af vore to legemer, kan vi også huske ALT.

Synes du det er svært at forstå? Nuvel, så lad os forestille os at dit astral-legeme er en grammofonstift. Dit fysiske legeme er en grammofonplade med en omdrejningshastighed på... skal vi sige 48 pr. minut?

Vort problem bliver nu at anbringe stiftens på den drejende plade nøjagtigt der, hvor den vil ramme et ganske bestemt ord eller en be-

stemt musikalsk tone. Hvis du forestiller dig det vanskelige i at placere grammofonstiften nøjagtigt på det i forvejen udpegede sted, vil du sanse hvor vanskeligt det er (uden tilstrækkelig øvelse) at komme tilbage fra det astrale - med alle sine oplevelser bevaret intakt i erindringen. Kludrer vi i det, eller er vi uøvede og kommer tilbage uden at have tilvejebragt den nødvendige harmoni, vil vi vågne op og føle os helt ved siden af os selv. Vi vil sikkert være på tværs af alt og alle, vi lider sandsynligvis af hovedpine, galdesyge og meget andet, hvilket skyldes at vore to legemers vibrationer stødte sammen med en skurrende lyd, som når man skifter gear i en bil uden at træde koblingen ned. Hvis vi vender tilbage og vore vibrationer er 'forkerte', sker det at astral-legemet ikke helt nøjagtigt passer ind i den fysiske krop - som den så måske 'giver slagside', hvilket er en ret så deprimerende oplevelse. Hvis det skulle gå således for én, er der ikke andet at gøre, end på ny at lægge sig til at sove eller i det mindste hvile sig så godt som muligt. Vi må ligge helt stille, ikke bevæge os og helst ikke tænke, men i stedet prøve at få de to legemer skilt fra hinanden igen. Astral-legemet vil så atter rive sig løs og igen hænge svævende lige over den fysiske krop, indtil vi giver det lov til - når de to legemer synes afstemt efter hinanden - at dale ned og træde ind i det fysiske legeme, hvortil det nu vil passe perfekt. For vort vedkommende vil vi ikke bagefter føle os hverken syge eller deprimerede, når denne nye tilpasning har fundet sted.

Det hele behøver ikke at vare længere end cirka 10 minutter, og det er bedre straks at ofre disse ti minutter, for hvis du vælger at hoppe ud af sengen i samme nu, du vågner, vil du ønske at kunne falde død om på stedet, og du vil ikke få det bedre, før du igen har fået lidt søvn og givet dine to legemer tid til at komme på bølgelængde med hinanden. (Der er her tale om en tilbagevenden fra en foretagen astral-rejse, altså ikke kun et pludseligt »ryk« tilbage som ved et af de første forsøg på at rejse astralt. Dette må være grunden til at man her »straks bør prøve 'at komme ud igen'« medens vi i Lektion 9, der jo omhandler vore første forsøg, lærer at det ikke tjener noget formål at prøve igen samme dag. - o.a.)

Undertiden vågner man op om morgenen med fuld erindring om en højst besynderlig drøm. Muligvis har den drejet sig om historiske begivenheder, men det kan også tænkes at den rent bogstavelig talt 'ikke var af denne verden', med andre ord den var for fantastisk. Er dette tilfældet, kan det være at du af en eller anden særlig grund i

forbindelse med din oplæring har fået lejlighed til at se Akasha-Optegnelsen (vi skal nok komme nærmere ind på denne i en senere lektion) at du altså har kunnet se, hvad der hændte i fortiden eller, hvad der er endnu mere usædvanligt, hvad der sandsynligvis vil ske i fremtiden. - Store seere, som giver sig af med at profetere, kan ofte læse fremtiden og se »sandsynligheder«, ikke virkelige begivenheder, for de har jo endnu ikke fundet sted, hvorimod »sandsynligheder« kan 'læses' og forudsiges.

Af alt dette vil du kunne forstå at jo mere du udvikler din evne til at huske hændelser i det astrale, desto mere gavner det dig, og det er i hvert fald fjollet at gå igennem så meget og gøre sig så megen umage for at lære noget, hvis man blot går hen og glemmer det hele i løbet af kort tid.

Ikke så sjældent hænder det at man en morgen vågner op i ualmindeligt dårligt humør. Ja, man ligefrem hader hele verden og alt, hvad den rummer, og det kan tage os mange, mange timer at slippe af med denne mørke og triste sindsstemning. Der kan være utallige grunde til at vi får det sådan. En af dem er at vi jo i det astrale kunne holde os til de glædelige ting, besøge lykkelige og underholdende mennesker og steder, hvilket jo er dejligt netop fordi man normalt foretager astral-rejserne for at astral-legemet kan slappe af, medens det fysiske legeme sover og kommer til kræfter.

I det astrale har vi en følelse af frihed, og der hersker en udtalt mangel på restriktioner eller snærende bånd - en følelse som er ovenud vidunderlig, men så kaldes vi pludselig tilbage til starten på en ny dag, til starten på... hvad? Lidelser? Smerte? Hårdt arbejde? Hvad det end er, så er det sædvanligvis mere eller mindre elendigt. Derfor er det at vi, når vi vender tilbage fra disse dejlige astraloplevelser, føler os ulykkelige og er i dårligt humør.

En anden af grundene, en ikke særlig behagelig, er den at vi medens vi opholder os på jorden, er som børn der undervises i en skole. Vi er i færd med at lære, eller prøve at lære os de ting, som vi selv var med til at planlægge, før vi kom til jorden. Når vi lægger os til at sove, er det således at astral-legemet kan 'forlade skolen' og rejse hjem, når skoledagen er forbi, akkurat som børnene går hjem når de får fri. For de mennesker, der hører til de selvglade og egensindige, og som tror at de er meget betydningsfulde personligheder, sker det dog ofte at de efter endt nattesøvn vågner op om morgenen i et skrækkeligt dårligt humør. Dette skyldes sædvanligvis at de pågældende, medens de var i astral-verdenen, fik øjnene op for det

rod, de havde gået og lavet i deres fysiske liv på jorden, og at de opdagede at al deres egoisme og selvglæde ikke førte til noget som helst godt. Det er ikke nogen selvfølge at et menneske med masser af penge og med store besiddelser også udfører et godt stykke arbejde.

Vi kom her til jorden, fordi der var ganske bestemte ting, vi skulle lære, nøjagtig som den der går i skole eller på universitet også skal lære nogle ganske bestemte ting. Det ville - for lige at tage et eksempel - være spild af tid, såfremt en student indskrev sig på universitetet for at læse til læge og så pludselig - af uforklarlige årsager - fandt ud af at han var udpeget til at være den, der samlede skrald og affald sammen fra en eller anden lokal bebyggelse! Der er alt for mange mennesker, der tror at de klarer sig overordentlig godt, fordi de puger penge sammen ved at bedrage andre, ved at tage overpriser for deres varer, ved at drive ågervirksomhed eller ved at snyde i kortspil eller skat. Disse 'klassebevidste' mennesker, Gullaschbaroner, som de er, beviser i virkeligheden ikke andet end at de laver en eklatant fiasko ud af deres jordiske liv. For alle mennesker kommer der et tidspunkt, hvor realiteterne må ses i øjnene, men realiteter findes ikke på jorden, for jorden er ikke andet end en

»Illusionernes Verden« i hvilken alle værdinormer er falske, og hvor man, med det formål at skulle lære, tror at penge, midlertidig magt og position er de eneste ting, der tæller. Intet kan være mere fjernt fra virkelighedens verden, thi Indiens og andre landes tiggermunke er for det kommende liv aflangt større åndelig værdi end den indflydelsesrige finansmand, som låner penge ud og beregner sig skyhøje renter af fattige mennesker, mennesker der i forvejen sidder hårdt i det, og som virkelig lider nød. Disse finansmænd (rene og skære penge-udlånere er de) ruinerer mange hjem og ødelægger fremtiden for mange mennesker, der har været så uheldige at komme bagud med betalingen af de ublu renter.

Lad en af disse mægtige financierer eller andre af 'slagsen' blot falde i søvn og lad os antage at disse mænd af en eller anden grund bliver i stand til at løsrive deres astral-legemer og rejse et sted hen, hvorfra de kan se, hvordan de forkludrer og ødelægger alting. Når de så vender tilbage, vil de føle sig dybt rystede over nu at vide, hvilke slags mennesker de i virkeligheden er, og de vil være fast besluttede på fra nu af at begynde et nyt og bedre liv. Uheldigvis

forholder det sig imidlertid således at de, når de vender tilbage i de fysiske legemer - uudviklede som de jo er - absolut intet kan huske. De siger derfor at de har haft en urolig nat, og de starter dagen med at skælde ud på deres underordnede, og de optræder almindeligvis tyrannisk over for alle, de møder. Beklageligvis indtræffer deres 'blå mandage' ikke kun på Mandage, men så godt som hver eneste ugedag.

'Blå Mandag!' Ja, sådan er det, og det har en særlig grund. De fleste arbejder temmelig regelmæssigt, i løbet af en uge bliver det til så og så mange arbejdstimer. Ved ugens slutning holder man så fri, slipper væk fra arbejdspladsen og ofte også væk hjemmefra. Folk sover mere fredeligt, når deres arbejdsuge er endt, og derfor rejser astral-legemet endnu længere ud end det plejer og når måske helt der ud, hvorfra det kan skue ned og se, hvad den fysiske krop tager sig til nede på jorden. Når astral-legemet så vender tilbage mandag morgen for at den fysiske krop kan komme på arbejde, ser det hele almindeligvis mørkt og trist ud - **DET ER BLÅ MANDAG!**

Endnu en gruppe mennesker har krav på nogle øjeblikkes opmærksomhed fra vor side. Det drejer sig om dem, der ikke sover ret meget. Disse mennesker er så uheldige at have så meget på samvittigheden - på deres astrale samvittighed - at astral-legemet ikke er spor begejstret ved tanken om at forlade det fysiske legeme for at komme til at stå til regnskab i astral-verdenen. En dranker er tit bange for at lægge sig til at sove af lutter angst for de ubehagelige væsener, som vil stimle sammen omkring hans astral-legeme. (Vi har allerede tidligere beskæftiget os med de 'lyserøde elefanter' og andre mærkværdige skabninger). Det fysiske legeme vil i en sådan situation bestræbe sig på at holde sig vågen og bliver derved skyld i megen lidelse såvel i det fysiske som i det astrale. Du har sikkert truffet på mennesker af den irriterende type, folk som ikke kan holde sig i ro, men ustandselig må være i aktion, folk der altid skal nå et eller andet, men aldrig har tid til at nå toget.

Alt for ofte drejer det sig om mennesker, der går rundt med en så dårlig samvittighed at de simpelt hen ikke tør gå til ro af lutter angst for at de måske så begynder at tænke og derved kommer til at erkende, hvem de egentlig er, hvad de har gjort, og hvad de ikke har gjort. De gør det derfor til en vane ikke at sove - de slapper altså aldrig af. Denne vane har blandt andet til følge at **OVER-SELVET** ikke gives en chance for rigtig at komme i kontakt med den fysiske

krop. Disse mennesker er at ligne med en hest, der tager bidselet mellem sine tænder og galoperer i vild fart ned ad gaden til stor fare for alle forbigående. Hvis folk ikke kan sove, får de intet udbytte af deres ophold på jorden og uden udbytte i dette jordiske liv er man nødsaget til at fødes her en anden gang på ny for at 'gøre mere ud af det'.

Spekulerer du på, hvordan vi kan afgøre, om en drøm er et rent fantasifoster eller om den er en fordrejet erindring om en rejse i det astrale? Den letteste måde at afgøre det på er ved at spørge dig selv:

»Ser du tingene med større klarhed, når du drømmer?« Hvis det er tilfældet, så er der tale om en erindring fra en astral-rejse. »Forekom farverne dig mere glansfulde end du husker at have set dem på jorden?« I så fald er det endnu en bekræftelse på at det drejer sig om en astralrejse-erindring. Ofte vil du for dit øje se en elsket persons ansigt eller du vil have en stærk fornemmelse af den pågældendes tilstedeværelse. Dette skyldes sikkert at du under din astral rejse har besøgt vedkommende. Har du for eksempel i dit soveværelse et fotografi af din elskede, som du betragter lige inden du falder i søvn, kan du være sikker på at du, når du lukker øjnene, rejser af sted for at besøge hende/ham.

Lad os nu kaste et blik på medaljens bagside. Du vågner måske op en morgen og er sådan lidt ude af dig selv. Du er vred, ret så vred på en eller anden, som du helt afgjort ikke for tiden er på talefod med. Måske har du tænkt på den pågældende, da du gik til ro og i erindringen genkaldte dig den diskussion eller det skænderi, I havde haft tidligere på dagen. Måske besøgte du ham så i det astrale, hvor han (hun) også var søgt hen, og I forsøgte muligvis at finde en løsning på jeres problem. Måske fik I ordnet sagen i al fordragelighed og i jeres astrale tilstand enedes I om at I på jorden ville huske forliget, så I også her kunne indgå en venskabelig aftale. Eller måske skete det modsat: I genoptog jeres skænderi i endnu heftigere omfang, således at I - tilbage til jorden - nærrede endnu voldsommere antipati over for hinanden end tilfældet før havde været. Men, om I nu blev enige eller ej, så vil det altid være afgørende, hvis du, idet du vender tilbage i din fysiske krop, 'lander' i et ryk eller hvis du ikke når at bringe dine to legemer i harmoni. I så fald overskygges alle gode hensigter og velmente aftaler i din erindring af den kendsgerning at du, når du vågner, føler dig rigtig utilpas og frustreret.

Så kaldte drømme er vinduer til en anden verden. Dyrk dine drømme! Analyser dem! Gør dig det til en vane om aftenen, før du lægger dig til at sove at beslutte dig for, hvad du helst vil drømme om, dvs. det samme som at du gør op med dig selv: 'I morgen tidlig vil jeg klart og utvetydigt kunne huske, hvad der er sket i løbet af natten.' Det kan lade sig gøre, kun her i den vestlige verden, hvor alle råber på »beviser«, synes det vanskeligt. I Orienten bruger en del mennesker at lade sig falde i trance, men når alt kommer til alt, er det blot en anden måde at erfare sandheden på. Andre lægger sig simpelt hen til at sove for så, når de vågner at have løsningen på det problem, der optog dem. Også du kan - med fornøden øvelse - praktisere dette, også du kan, hvis du inderligt og oprigtigt ønsker det, drømme »sandt« og således åbne vinduet til en anden og herligere tilværelse.

LEKTION 18

Gennem nærværende kursus har vi nu kendt hinanden i nogen tid. Måske burde vi holde en lille pause for at tage et overblik over, hvor vi står, og tænke over det vi har læst og - formodentlig lært - indtil nu. Det er vigtigt at vi nu og da stopper op og giver os tid til at hvile ud. Har du nogen sinde tænkt over at en rekreation virkelig bør være en re-kreation (en genskabelse eller en fornyelse)? Vi nævner dette, fordi begrebet sådan set er knyttet til trætheds-begrebet.

Hvis man føler sig træt, kan man ikke udrette sit bedste. Ved du, hvad der sker, når du bliver træt? Vi behøver såmænd ikke den helt store fysiologiske viden for at kunne forstå, hvorfor vore muskler bliver hårde og ømme, hvis de overbelastes. Lad os antage at vi igen og igen har foretaget os den samme ting - for eksempel trænet i vægtløftning med højre arm. Efter at have trænet på denne vis i nogen tid, vil det begynde at gøre ondt i den højre arm, vi føler en stikkende smerte, og hvis vi fortsætter træningen, bliver det rigtig pinefuldt. Vi gør nok rigtigt i at undersøge 'fænomenet' lidt nærmere.

Igennem hele dette kursus har vi pointeret at alt liv er af 'elektrisk' oprindelse. Når som helst vi fostrer en tanke, frembringes en elektrisk strøm. Ja, bare vi bevæger en finger, udsendes en elektrisk strøm i form af en nerveimpuls, som sætter gang i en eller anden muskel. Lad os kigge lidt på den højre arm, som vi var så ufor-
nuf-

tige at overbelaste. Ved at lade armen løfte vægtstangen for mange gange og i for lang tid, overanstrengte vi de nerver, som førte den elektriske strøm fra hjernen ud til armen. Det er det samme med de elektriske sikringer vi har derhjemme. Overbelastes de så springer de måske ikke umiddelbart, men de viser i hvert fald tydelige tegn på 'overanstrengelse', idet de misfarves.

For vore nervers vedkommende gælder at de overanstrenges af det idelige strømgenneløb, og hvad musklerne angår, så trættes de af de fortsatte trække-sig-sammen-og-udvide-sig-bevægelser.

Hvorfor bliver du træt? Det er meget nemt at svare på! Når vi bevæger et af vore lemmer, stimuleres musklerne af vor hjerne. Elektriciteten forårsager at kroppens kemikalier strømmer igennem muskulaturen, hvorved de enkelte muskelstrengene hver for sig spændes. Strammer du således en muskelstreng eller hele muskelen, vil muskelstrengens totale længde formindskes og din arm eller et andet af dine lemmer bøjes. Dette er helt i orden - vi skal ikke her komme ind på det fysiologiske aspekt - men en følge heraf er at de kemikalier, som involveres i processen med at spænde musklerne, krystalliseres og indkapsles i vævene. Hvis disse kemikalier, disse sekreter sendes ind i muskulaturen hurtigere end vævene kan absorbere dem så krystalliseres de og, eftersom krystallerne har meget skarpe kanter, påføres vi anselige smerter, især hvis vi fortsætter med at bevæge musklerne. Vi må nu vente en dags tid eller to, indtil krystallerne atter er opløst og muskelstrengene igen er kommet fri af hinanden. I forbifarten er det nok værd her at indskyde at såfremt man har rheumatisme, så skyldes det at der på nogle følsomme steder i ens krop sidder krystaller og låser vævene fast. Et menneske med rheumatisme i for eksempel en arm, kan sagtens løfte armen, men det gør sandelig forbistret ondt, fordi de skarpe krystaller skærer ind i vævet. Hvis vi kunne finde ud af at opløse krystallerne, ville vi kunne helbrede folk, der lider af rheumatisme, men så langt er vi desværre ikke endnu.

Nå, vi er vist ved at bevæge os bort fra vort oprindelige formål: at tænke over, hvad vi hidtil har lært, og dog - ved nærmere eftertanke - måske alligevel ikke. Hvis du prøver for hårdt, kommer du ingen vegne, fordi du så overanstrenger din hjerne. Mange mennesker accepterer ikke brugen af Den Gyldne Middelvej, fordi de er opdraget i troen på at man kun opnår resultater ved at arbejde hårdt. Folk slider og slæber i det, men kommer ikke videre, fordi de forslæber sig. Nogle mennesker, der således har overanstrengt sig selv, siger

ofte de grusomste ting, simpelt hen fordi de bogstavelig talt ikke længere er ved deres fulde fem.

Når vi bliver trætte, aftager den elektriske strømproduktion i hjernen, strømmen mindskes og den 'negative' elektricitet holdes ikke længere i skak af de 'positive' impulser, hvilket bringer os i dårligt humør. Dårligt humør er - naturligvis - det stik modsatte af godt humør, det er det negative aspekt, og hvis vi på grund af overtræthed eller af en hvilken som helst anden grund, lader os bringe i dårligt lune, er det ensbetydende med at vi rent faktisk saboterer de strømfrembringende celler vi har i os.

Kører du bil? I så fald ser du da altid efter, om batteriet er i orden? Hvis du gør, vil du af og til have lagt mærke til et kedeligt grønt aflejringslag rundt om en af batteriets poler. Efterhånden vil dette lag ætse sig igennem kablet, der går fra batteri til motor. På samme måde med os. Hvis vi glemmer os selv, som vi glemte batteriet, så opdager vi hurtigt at vore evner forringes, og vi har et eksempel på dårligt humør. Somme tider sker det for en kvinde, der er gået ind i et ægteskab med de allerbedste forsætter, at hun pludselig giver efter for en nagende tvivl: 'er han mig utro?' Hun giver udtryk for denne tvivl og ved at gøre det nogle gange, bliver det til en vane for hende og uden at hun egentlig ved af det, udvikler hun sig efterhånden til at være et rigtigt rivejern - noget af det mest uudholdelige på denne jord. Prøv altid at være i godt humør! Lad dig for eksempel ikke friste af disse moderne afmagringsgriller. Sagen er nemlig den at en lidt velpolstret person uvægerlig har et bedre lune end et om-vandrende skelet, hvis knogler man næsten kan høre rasle.

Hvad angår denne Gyldne Middelvej, så er det klart at vi under alle omstændigheder bør yde vort bedste. Lige så klart er det at man ikke kan gøre mere end sit bedste. Alle anstrengelser ud over 'sit bedste' er ren og skær spildte kræfter, som bare tjener til at udmatte én. Det er som med en akkumulatorstation. Vi har en akkumulatorstation, som leverer strøm til et vist antal gadelygter. Hvis akkumulatorens drift er afpasset således at den frembringer en udgangseffekt der dækker lygternes behov, ja, så er det klart at akkumulatoren yder det den skal. Af en eller anden grund arbejder akkumulatoren en dag imidlertid for hurtigt og frembringer derved en langt større udgangseffekt end lygterne kan 'absorbere', og den overskydende effekt går simpelt hen til spilde samtidig med at akkumulatoren helt unødvendigt kører tør.

Vi kan også sige det på en anden måde: Du har en bil og du vil gerne køre ud ad landevejen med bare 50 km i timen (de fleste vil selvfølgelig helst køre langt hurtigere, men til vort formål er det fuldt ud tilstrækkeligt med disse 50 km). Har du »bil-føling«, vil du have bilen i højeste gear, som du nu kører af sted med 50 kilometer i timen og motoren langsomt roterende. Med den fart slides der ikke meget på motoren, som heller ikke presses, men arbejder så fortrinligt, som den er i stand til.

Men hvad nu, hvis du ikke er så god en bilist? Hvad nu, hvis du kører disse 50 km i timen i laveste gear? Jo, så vil motoren på grund af gearingen løbe fem til seks gange hurtigere og levere så megen kraft som der ville være brug for, hvis du racede af sted i højeste gear med 150 km i timen. Det ville larme betydeligt, og benzinformbruget ville være enormt og desuden ville det slide fem til seks gange mere på motoren, end tilfældet ville være, hvis du kørte samme fart i højeste gear.

At gå Middelvejen er ensbetydende med at gå fornuftigt til værks og at arbejde netop så meget, som nu engang er nødvendigt for at fuldføre, hvad man er sat til at lave uden at sløse med vore kræfter eller vore liv. Alt for mange har den opfattelse at de skal arbejde, arbejde og atter arbejde, og at de indlægger sig større fortjenester, jo hårdere de arbejder for at opnå dette eller hint. Intet ligger mere fjernt fra sandheden. Et menneske bør altid - vi kan ikke sige det tit nok - altid arbejde lige akkurat så meget at det er tilstrækkeligt til at få jobbet fra hånden.

Men lad os vende tilbage til rekreationen. Rekreation er, som vi har sagt, re-kreation. At køre sig selv træt er ensbetydende med at kun visse muskler og visse kropsområder udmattes. Hvis vi eksempelvis har løftet højre arm for meget ved at flytte rundt på f.eks. mursten eller tunge bøger, så trættes armen og det gør ondt, medens vore ben stadig er i god form, ligesom vore øjne og ører er det. Lad os derfor re-kreere os selv ved at gå en tur, ved at læse en god bog eller blot ved at lytte til god musik. Gør vi det, sættes andre nerver og muskler i sving, og vi slipper således af med det overskud af »nerve-elektricitet«, der er opstået i de overbelastede muskler, der nu behøver hvile. Gennem rekreation re-kreerer du således dig selv og din virkeevne.

Har du arbejdet ret så hårdt i forsøget på at komme til at se din

aura? Eller i forsøg på at se koronaen? Måske har du faktisk prøvet for hårdt. Hvis du endnu ikke har haft heldet med dig, så lad være med at tabe modet, det tager tid, og det kræver tålmodighed samt megen tro, men det kan lade sig gøre. Det du er i færd med er noget du ikke før har gjort, og du ville vel næppe forvente at kunne uddanne dig til f.eks. læge, advokat eller en stor kunstner i løbet af ingen tid. Nej, du ville regne med først at måtte gå i skole, siden hen i gymnasiet og sluttelig på universitetet for at nå dit mål. Det ville tage sin tid, ja, flere år og du måtte i al den tid arbejde samvittighedsfuldt i mange timer hver dag og måske også mange aften- og nattetimer, hvis du ville være... tjah, hvad? Læge? Sagfører? Børsmægler? **Kernen i det hele er at du ikke kan forvente resultater med det samme.** I mange indiske filosofier hedder det at man under ingen omstændigheder bør prøve at lære sig clairvoyance på mindre end ti år!! Selv deler vi aldeles ikke den opfattelse, derimod tror vi at når et menneske er rede til det, ja, så vil vedkommende kunne se clairvoyant. Samtidig er vi imidlertid overbeviste om at evnen ikke udvikles i løbet af en bagatel som et døgn tid; du bliver nødt til at gøre en indsats for at opnå det, du ønsker, og du må øve dig - og tro. Læser du til læge, har du tiltro til dine lærere, du tror på dig selv, du gør dit arbejde i skolen, og du passer dit hjemmearbejde, som du skal - alligevel varer det nogle år før du bliver doktor.

Når du læser sammen med os og prøver at komme til at se din aura, hvor lang tid arbejder du så? To timer ugentlig? Eller fire måske? Hvorom alting er, så studerer du næppe otte timer daglig sideløbende med dit hjemmearbejde! Vær derfor tålmodig og vid at auraen *kan* ses og *vil blive* set, hvis du blot har tålmodigheden og troen. I løbet af årene har vi modtaget en gevaldig bunke breve fra mennesker overalt i verden, ja selv fra folk, der lever bag »jern-tæppet« (husk denne boken ble utgitt i 1965).

I Australien bor en ung pige, hvis clairvoyante evner er udtalte, men som hun må skjule for sine slægtninge, der ville synes, hun var 'sær', hvis hun fortalte dem at hun vidste, hvad de tænkte, eller hvis hun sagde til dem at hun kunne se i deres auraer, hvis de var syge.

En dame i Toronto, Canada, er i løbet af blot nogle få uger blevet i stand til at se koronaen. Hun kan se 'æter-kraften' strømme ud fra fingerspidserne, og hun kan se 'lotusblomsten' vajende oven over hovedet. Hendes fremskridt har været ganske markante. Hun ser

koronaen næsten i dens helhed, og vi forstår at hun nu også er begyndt at kunne se auraen. Hun hører til de heldige, der kan se Natur-Ånderne, ligesom hun ser blomsternes aura. Som kunstner har hun kunnet male blomsterne indhyllet i deres aura. For at vise dig at clairvoyante evner ikke kun udvikles hos folk i visse egne, men overalt på jorden, vil vi nu citere et brev fra en meget talentfuld dame i Jugoslavien. Vi skrev til denne dame og fortalte hende at vi meget gerne i nærværende kursus ville gøre brug af noget af hendes erfaring, og hun skrev da et brev til os, som vi fik hendes tilladelse til at citere. Her følger så, hvad hun skrev:

»Kære venner i andre lande! Vi lever i sandhed i en tid, som daglig konfronterer os med dette: at leve eller ikke at leve. Den tid er omme, hvor vi bare kunne hygge os. Livet, såvel som evigheden, stiller os over for spørgsmålet JA eller NEJ? Hvilket JA eller hvilket NEJ mener vi? Vi mener: skal vi sulte vor ånd og lade legemet sygne hen, eller skal vi nære vor ånd og gøre legemet sundt, smukt og harmonisk? Hvorfor taler jeg altid om sjælen (ånden), noget vi ikke kan se og som kirurgerne ikke kan skære ud af kroppen og præsentere os på et fad? Kære venner, om I nu tror på sjælen eller ikke, så eksisterer den altså. Har du lidt tid tilovers? Lad nu være med at gå i biografen eller til fodboldkamp og lad indkøbsturen vente bare et øjeblik endnu, dette her er nemlig meget vigtigt.

I den vestlige verden findes ikke ret mange mennesker, som kan se den såkaldte usynlige verden, og som kan se andres auraer, altså det lys eller den 'ånd', hvor der forekommer et lys eller en meget jordbunden 'sjæl' rundt omkring legemet, især rundt om et menneskes hoved. Sjælen er den evige uforstyrrelige del af os, den er et Højere Legeme, uden hvilken vi ikke kunne være til. Fra min tidligste barndom har jeg ejet gaven at kunne se auraer.

Da jeg var lille, troede jeg at alle mennesker kunne se, hvad jeg selv så. Senere, da de kaldte mig en løgner eller påstod at jeg var skør, forstod jeg at andre mennesker ikke kunne se det, jeg kunne. Lad mig forklare, hvorledes jeg bærer mig ad. Har du nogen sinde lagt mærke til årringene i et træ. De fortæller os om de år, træet har levet, og du kan af dem aflæse træets magre og fede år. På en eller anden måde fortæller ALTING om sig selv! Alting! Jeg stod engang foran en gammel kirke og så da noget, som andre ikke kunne se. Rundt om kirken lå et vidunderskønt lys og rundt om dette lys,

følgende kirkens konturer, så jeg de fineste årringe. Jeg betragtede betaget ringene og fortalte folk om dem. Der var en ring for nøjagtig hvert århundrede. Det var den gamle kirke i Remete i nærheden af Zagreb, Kroatiens hovedstad. Fra den dag var jeg i stand til at se årringene omkring gamle bygninger og sige, hvor gamle de var. Engang spurgte en af mine veninder mig: 'Hvor gammel er denne kirke?' Jeg så imidlertid ingenting og svarede derfor: 'Der er kun lys, ingen ringe!' 'Nej,' sagde hun, 'kirken her er endnu ikke hundrede år gammel.'

Forstår du, hvis en bygning har en 'sjæl', i hvor langt højere grad må så ikke levende ting have det. Jeg kan se skovens, træernes, engenes og blomsternes auraer og særlig tydeligt ser jeg efter solnedgang. Dette blide, men intense lys, som omgiver alle levende skabninger, som er at se rundt om din hunds krop såvel som om din kats.

Så du den lille sangfugl dér på grenen, hvor den sang sin aftensang? Så du, hvorledes lysstrålerne indrammede den, så du hvorledes dens 'sjæl' vibrerede af lykke? Men ak, også den måtte dø. En dreng kom forbi og skød den ned. Dens lille fine aura flakkede et kort sekund og forsvandt. Det var som græd Naturen. Jeg så det, jeg følte det, og jeg talte om det, men de sagde, jeg var skør.

En dag som atten-årig stod jeg foran et spejl og betragtede mig selv. Det var i mørkningen, og jeg var ved at gøre mig klar til at gå i seng. Der var næsten helt mørkt i soveværelset, hvor jeg stod, iført en lang, hvid natkjole. Lige med eet fik jeg øje på et lysskær i spejlet. Det fascinerede mig. Jeg kiggede op og fandt mig omkranset af et blåt og dernæst gyldent flamme-skær. Jeg, der aldrig havde hørt om auraen, blev frygtelig bange og løb ned til mine forældre, medens jeg skreg: 'Jeg brænder, jeg brænder!' Flammen gjorde mig ikke i mindste måde fortræd, men hvad var det?? Far og mor stirrede på mig, men da lyset var tændt i stuen, så de ingenting. Så slukkede de imidlertid for lyset og så mig nu stå dér, som indhyllet i levende, gyldne flammer. Vor tjenestepige kom ind, skreg højt af angst, vendte om på hælen og flygtede hurtigt bort. Jeg kom i det øjeblik til at huske på, hvad jeg havde set omkring andre skabninger, men det var ret så anderledes nu at se det samme rundt omkring mig selv. Nu blev jeg først rigtig bange. Min far slukkede og tændte for lyset igen og igen. Hele tiden var det det samme - når

lyset var slukket, stod jeg indhyllet i et gyldent lysskær, men med lyset tændt, kunne skæret næsten ikke ses.

Efterhånden som jeg følte mig overbevist om at det ikke var noget, der skadede mig, fandt jeg det hele meget interessant, og fra da af begyndte jeg ivrigt at studere andre menneskers auraer.

Ved du, hvad frygt er? Under krigen forskrækkedes jeg ofte, når jeg så mine kammeraters auraer, medens bombeflyene smed deres dødbringende last ned over os. Engang under nazi-regimet sad jeg i fængsel, i enecelle -dømt til døden. Man hentede mig i cellen og bragte mig til torturkammeret, fordi jeg kendte til visse ting, som nazisterne ville have mig til at fortælle om. I torturkammeret så jeg andre fanger blive torteret, og det var en frygtelig oplevelse at se deres aura, så svag og næsten helt inde på kroppen af dem uden rigtigt at lyse, svindende bort, døende. Værre endnu var dog at jeg kunne se auraen flakke i takt med ofrenes smertensskrig under deres dødskamp. Indeni mig voksede noget frem - en slags Hellig Indre Styrke. Havde jeg ikke i de Hellige Bøger læst: 'Frygt kun dem, som ihjelslår sjælen, men ikke dem, som kun dræbet legemet?' (se f.eks. Matthæus 10,28-o.a.).

Jeg tog mig voldsomt sammen og forsøgte at opmuntre de andre og følte nu at min egen aura på ny blev klarere, samtidig kunne jeg se at de andres auraer også blev kraftigere. En anden kvinde blandt fangerne bistod mig og sammen lykkedes det for os at bringe stemningen blandt disse dødsdømte lidt i vejret og til sidst begyndte vi allesammen at synge. Jeg slap uskadt igennem de mange spørgsmål, de lange, lange timer og de store pinsler, uskadt fordi jeg koncentrerede mig om Evigheden, samlede min opmærksomhed om det Virkelige Liv efter dette mareridt, denne frygtelige 'drøm'. Mine plageånder kunne ikke gøre mig ondt og til sidst smed de mig i arrigskab ud af fængelet, 'fordi jeg virkede demoraliserende på dem!'

Hvis jeg havde givet efter for frygten, for torturen, ville jeg og mine seksten medfanger - ofre for forfølgelse, som vi var - være blevet dræbt.

Vi her i Vesten, vi Europæere bl.a. har meget at lære af Det Fjerne østen. Vi må lære at beherske vor indbildningskraft, og vi må lære at overvinde frygten.

Som jeg ser det, så flakker auraen ganske meget hos Vestens folk,

der aldrig kan holde sig i ro og kun sjældent synes i harmoni med hverandre. Vore urolige auraer påvirker andre auraer, og uroen spreder sig med epidemisk hast. Hitler ville aldrig have vundet gehør med sine svulstige taler, hvis ikke det var, fordi hans egen aura påvirkede og besmittede andre menneskers. Hitler vandt sine tilhørere for sig, fordi de ikke havde magt over deres egen indbildningskraft.

Er du træt? Eller vil du læse lidt endnu? Lad os vende blikket mod de fattigste af alle, de sindssyge. Lad os besøge et sindssygehus i Zagreb. For lang tid siden studerede jeg auraer hos menneskene bag disse jerntræmmer, men disse mennesker hørte ikke til de mest syge. Jeg fik derfor en af mine venner til at introducere mig for overlægen, en meget skeptisk mand, hvem jeg fortalte at jeg ønskede at få lejlighed til at iagttage auraen hos rigtig hårdt ramte patienter. Han så på mig, som mente han at jeg selv var moden til indlæggelse, men bestemte sig dog i sidste ende for at jeg kunne få lov at se nogle af patienterne. Et par plejere kom ind med en meget, meget virkelig syg kvinde. Et gruopvækkende syn udgjorde hun, denne kvinde. Hendes øjne rullede vildt, og hun skar tænder, hendes hår stod lige op fra hovedbunden, som djævelske flammer. Det var sandelig et rædselsvækkende syn, og dog intet i forhold til, hvad jeg så i den usynlige verden. Jeg så kvindens 'sjæl' i vildt slagsmål med en mørk ånd, som forsøgte at sætte sig i besiddelse af hendes krop, der var helt indesluttet i en malstrøm så disharmonisk som noget kan være.

Da plejerne igen bragte kvinden bort, fortalte jeg lægen at hun ikke ville kunne helbredes, fordi hun var et ægte offer for djævlbesættelse!«

Vi vil nu afslutte denne specielle lektion med en bemærkning om at hvad denne meget evnerige jugoslaviske kvinde har set, kan også du komme til at se - med øvelse, med udholdenhed og med tro. Husk: Rom blev ikke bygget på een dag, og en læge eller en advokat skabes ikke på eet døgn, men gennem langvarige studier. Også du må studere; der findes ingen nem eller smertefri anden vej at gå.

LEKTION 19

Fra tid til anden har vi nævnt Akasha-Optegnelsen, og vi vil nu se lidt nærmere på dette meget fascinerende emne. Akasha-Optegnelsen er nemlig noget, der vedrører alle mennesker og alle andre skabninger, som nogen sinde har levet. Akasha-Optegnelsen kan føre os tilbage i historien. Vi kan i den se alt, hvad der er hændt, ikke bare her på jorden, men tillige i andre verdener, for Videnskaben må nu sande, hvad okkultisterne altid har vidst: at der findes andre beboede verdener, verdener der ikke nødvendigvis er beboede af menneskelige væsener, men ikke desto mindre beboede af sansende skabninger.

Før vi kan gå over til at berette om Akasha-Optegnelsen må vi imidlertid høre lidt om energiens eller materiens natur. Materie er, får vi at vide, uforgængelig, evigt eksisterende. 'Bølger', elektriske bølger er uforgængelige. Videnskabsmænd har for nylig opdaget at hvis man fører en strøm igennem en rulle kobbertråd, i hvilken temperaturen er nedsat til noget nær det absolutte nulpunkt, så vil den inducerede strøm fortsætte i det uendelige uden at aftage i styrke. Vi ved jo alle at ved normal temperatur vil strømmen hurtigt aftage og til sidst dø ud på grund af bl.a. ledningsmodstanden.

Videnskaben har altså opdaget NOGET NYT, videnskaben har fundet ud af at hvis temperaturen i en kobbertråd reduceres tilstrækkeligt, så vil en induceret strøm løbe igennem tråden og blive ved med det uden at få tilført energi udefra. Når tiden er inde, vil Videnskaben opdage at Mennesket besidder andre sanser, andre evner end de (aner-) kendte, men der vil gå endnu nogen tid, inden vi er så langt, for Videnskaben skrider kun langsomt og langt fra sikkert frem.

Vi nævnte at bølger er uforgængelige. Lad os se lidt på hvorledes lysbølger opfører sig. Lys når frem til os fra fjerntliggende planeter i universer langt fra vort eget. Store teleskoper, opstillet her på Jorden, spejder ud i rummet, og hvad de ser er lys fra umådelig fjerntliggende verdener. Nogle af de planeter, fra hvilke vi opfanger lys, udsendte dette lys længe før vor verden, ja, endog vort univers, skabtes. Den hastighed, hvormed lyset bevæger sig, er uhyre stor, faktisk så stor at vi ikke kan gøre os begreb om den, hvilket imidlertid for en del skyldes at vi i vore fysiske legemer på det nærmeste »er gået i stå«, låst fast af alle mulige fysiske begrænsninger, som vi er.

Hvad vi her på jorden betragter som værende 'hurtigt' har på et andet eksistensplan en helt anden betydning. Lad os, for at belyse dette nærmere, forestille os at en eksistens-cyklus, hvad mennesket angår, andrager 72.000 år. I løbet af denne cyklus kommer et menneske igen og igen til forskellige verdener og tager bopæl i forskellige legemer. De 72.000 år er den samlede længde af 'vor skole- eller læretid'.

Når vi taler om lys- og ikke om radio-, elektriske eller andre bølger, så skyldes det udelukkende at lys kan observeres uden nogen form for hjælpemidler, hvilket ikke er tilfældet med f.eks. en radio-bølge. Vi kan se solens og månens lys, og hvis vi har et godt teleskop eller en kraftig kikkert, kan vi se lys, som er udsendt fra fjerne stjerner længe før den første sky af brintmolekyler (hydrogen) samlede sig i rummet over Jorden.

Lyset bruges også som tids- eller afstandsmåler. Astronomer taler om lysår, hvilket giver os anledning til igen at nævne at lyset fra en meget fjern verden udmærket kan fortsætte sin vej gennem rummet længe efter at dets egen verden er ophørt med at eksistere, hvorved vi altså får mulighed for at få et glimt af noget, der ikke er mere, noget som forsvandt for år tilbage.

Hvis du synes dette er vanskeligt at forstå, så prøv at se det fra denne vinkel: Vi har en stjerne langt, langt borte i rummets uudforskede egne. I årevis, ja, i århundreder har denne stjerne sendt sine lysbølger i retning mod Jorden. Lyset er et tusind, ti tusind eller en million år om at nå her ned, fordi lyslyskilden - stjernen - er så uendelig langt borte. En skønne dag kolliderer denne stjerne med en anden, og der fremkommer et mægtigt lysglimt eller måske de to stjerner bare dør ud, slukkes. Til vort brug her vil vi vælge at lade det sidste ske: en total udslukning af begge. Lyset er altså nu væk, men i endnu tusind, ti tusinde eller i endnu en million år efter at lyset er slukket, vil der stadig nå lys frem til Jorden, fordi det tager lyset så lang tid at tilbagelægge vejen fra den oprindelige lyskilde og ned til os. Det vi får at se, er således lyset fra en kilde der er ophørt med at eksistere.

Lad os forestille os noget, som er absolut umuligt, så længe vi befinder os i det fysiske legeme, men som er ganske lige til og helt dagligdags, når vi er ude-af-kroppen. Lad os forestille os at vi kan rejse hurtigere end tanken; vi vælger tanken, fordi denne har en helt

eksakt afgrænset hastighed, hvilket enhver læge vil kunne fortælle dig. Det vides helt nøjagtigt, hvor hurtigt et menneske reagerer i en given situation, for eksempel hvor længe man er om at sætte foden på bremsen i sin bil, eller hvor længe det tager, inden vi får drejet rattet for at vige ud til siden. Det vides også, hvor hurtigt en tankeimpuls bevæger sig fra hjernen til foden. I vor situation ønsker vi nu at rejse øjeblikkeligt - altså i eet nu at nå frem til det ønskede mål. Lad os antage at vi på et øjeblik kan rejse til en planet, som modtager lys, der udstråledes fra Jorden for tre tusinde år siden. I så fald ville vi på den pågældende planet selv se det lys, som altså sendtes hernede fra for 3000 år siden. Hvis vi så ydermere havde et teleskop af helt uhørt konstruktion, gennem hvilket vi kunne se Jordens overflade eller »læse« det lys, der nåede frem til os, så ville dette lys der jo var sendt af sted tre tusinde år tidligere, vise os hvad der på den tid udspillede af begivenheder hernede. Vi ville kunne se livet, som det udfoldede sig i det gamle Ægypten. Vi ville kunne se den vestlige verdens barbarer traskende rundt iklædt blade fra planter og træer, og i Kina ville vi se en højt udviklet civilisation - alt sammen helt ulig tilstandene i vore dage.

Hvis vi nu på et øjeblik kunne rejse nærmere, ville vi få helt andre billeder at se. Lad os derfor prøve at flytte til en planet, som ikke er længere borte end det tager lyset tusind år at nå dertil her fra Jorden. Ja, så ville vi naturligvis få at se, hvad der skete hernede for tusind år siden. Vi ville se Indiens høje kulturelle stade, Kristendom-mens udbredelse i den vestlige verden og måske nogle af de invasioner, der dengang fandt sted i Sydamerika (invasioner i Sydamerika længe før europæerne invaderede Amerika og mindst et par hundrede år før Inkaerne begyndte deres erobringer! Jeg kan ikke lade være at tænke på, om forfatteren måske har haft Atlantis- eller Mu-kolonister i tankerne - o.a.).

Selve Jorden ville også tage sig anderledes ud, end den gør i dag, thi landenes kyststrækninger ændres hele tiden i kraft af de landhævninger og ditto sænkninger, der finder sted samt gennem den erosion kysterne undergår. I løbet af så lidt som en menneskealder ses ingen væsentlige ændringer, men efter en tusind-årig periode skal vi nok kunne se forskel.

Vi lever i vore dage i en verden med særdeles mærkbare begrænsninger. Vi er for eksempel kun i stand til at opfatte og modtage indtryk af forskellig art inden for et meget begrænset område. Hvis vi forstod at bruge nogle af vore ude-af-kroppen-færdigheder fuldt

ud, som vi kan det i astral-verdenen, ville vi se tingene i et helt andet lys, og vi ville så erkende at al materie faktisk er uforgængelig. *Alt, hvad der er forekommet på denne Jord, projiceres stadig udefter i form af bølger.* Besiddelsen af særlige egenskaber ville sætte os i stand til at opfange disse bølger, omtrent som vi opfanger lysbølgerne. Prøv, som et ganske enkelt eksempel herpå at tage et almindeligt filmforevisningsapparat, tænd så i et mørkt værelse for projektlampen og skyd billedet på plads. Hvis du så sætter et lærred op - helst et hvidt - foran og i en bestemt afstand fra apparatets linse og fokuserer lyset på lærredet, vil du se et billede. Men hvis du lader apparatet projicere ud ad vinduet og ud i mørket, ser du kun en svag lysstråle og ikke noget billede. Heraf kan sluttes at lyset må opfanges eller reflekteres af et eller andet, før det til fulde kan sanses og erkendes. Tag f.eks. et søgelys en aften med skyfri himmel; du ser måske de svage spor af lys, men kun hvis søgelyset rammer en sky eller en flyvemaskine, ser du lyset, som det virkelig er.

Det har længe hørt til Menneskehedens drømme at eje en såkaldt 'tidsrejse-maskine'. Det er naturligvis en helt vanvittig tanke, så længe vi befinder os i vore fysiske legemer her på Jorden, fordi vi her i kød og blod er sørgeligt begrænsede - vore legemer er i høj grad ufuldkomne frembringelser, og eftersom vi er her for at lære, er der indpodet megen tvivl og megen vægelsindethed i os, og før vi lader os overbevise, forlanger vi »bevis« - mulighed for at rive tingesten fra hinanden, se hvordan den virker og sørge for at den aldrig mere kommer til at fungere. Når vi drager uden for Jorden og ind i astral-verdenen, ja, endog hinsides det astrale, bliver det at rejse i tiden lige så enkelt og ligetil for os, som det er for os her i vore jordiske skikkelser at gå i teatret eller i biografen.

Akasha-Optegnelsen er altså en form for vibration, ikke nødvendigvis lys-vibration, den omfatter nemlig også lyd. Den er en vibrations-form, som vi ikke her på Jorden har et dækkende udtryk for. Det nærmeste vi kommer er ved at sammenligne den med en radiobølge. Fra alle egne af verden er vi hele tiden omgivet af radiobølger, hver enkelt af disse medfører sit eget program. Sprog, musik og tid er hver for sig forskellig fra den ene radiobølge til den anden. Det er muligt for os i dag at opfange radioprogrammer, der først transmitteres fra en anden del af kloden i morgen! Alle disse bølger strømmer konstant ind over os, men vi ænser dem ikke, og før vi har

anskaffet os et apparat, som kaldes en radiomodtager, kan vi heller ikke opfange dem og regulere deres hastighed ned, så de bliver hørbare og forståelige.

Ved hjælp af vore instrumenter modulerer vi radiobølgernes frekvens og omdanner bølgerne til lydbølger. Hvis vi på lignende vis kunne regulere Akasha-Optegnelsens vibrationer, ville vi utvivlsomt være i stand til via vore TV-sendere at transmittere autentiske historiske begivenheder og i så fald var der nok mangan en historiker, der ville få en prop, thi det, der fortælles i vore historiebøger er helt igennem usandt!!

Akasha-Optegnelsen er uforgængelige vibrationer, som er sammensat af den totale menneskelige viden, viden som uafslædt udstråles fra hele verden på næsten samme måde, som vore radiostationer transmitterer deres programmer døgnet rundt. Alt, hvad der er foregået på denne Jord, eksisterer stadig i form af vibrationer.

Når vi rejser ud af kroppen, behøver vi ikke noget 'radioapparat' for at forstå disse vibrationer. Vi har ej heller brug for en frekvensmodulator, men benytter i stedet vor egen »bølge-modtager« som, medens vi er ude af kroppen, er »tunet« således at vi med fornøden træning og øvelse kan modtage det, vi benævner Akasha-Optegnelsen.

Lad os vende tilbage til problemet med at rejse hurtigere end lyset. Nemtest vil det være om vi for et øjeblik glemmer alt om lys og i stedet koncentrerer os om lyd, for lyd er langsommere, og vi slipper for at skulle tumle med så enormt store afstande for at opnå resultater. Forestil dig stående ude i det fri, hvor du pludselig hører støjen fra et overlyds-fly. Du hører larmen, men det nytter dig ikke stort at se op efter maskinen på det sted, fra hvilken lyden syntes at komme, for flyet flyver hurtigere end lyden og vil altså befinde sig foran denne.

Under 2. verdenskrig sendte tyskerne raketter mod England i et forfængeligt håb om at kunne lægge landet i ruiner. Raketterne brasede ned over husene, ødelagde dem og dræbte mange mennesker. Det første varsel om raketternes nærhed fik folk i det øjeblik raketterne eksploderede, husene styrtede sammen og de sårede skreg! Senere, når det værste støv havde lagt sig, hørte man så raketten komme! Denne ret så makabre oplevelse skyldtes den kendsgerning at raketten for af sted med langt større fart end den

støj, den frembragte. Derfor var det, den kunne ødelægge, før den kunne høres.

Et menneske kan stå oppe på toppen af en bakke og se over mod en anden bakketop, hvor en geværskytte står placeret, men vedkommende hører ikke geværpatronen i det øjeblik, den passerer hen over hans eller hendes hoved - først kort efter opfattes 'fløjtet' fra projektilet, der farer af sted i det fjerne. Intet menneske er nogen sinde blevet dræbt af en patron, hvis 'fløjten' han/hun har hørt, thi patronen kommer først, lyden bagefter. Det er derfor, det er så morsomt, når soldater i krig dukker hovederne i det øjeblik 'hylet' fra en granat lyder oven over deres hoveder. Faktisk forholder det sig jo sådan at granaten er passeret forbi dem, når de hører den.

Sammenlignet med øjet eller lyset er lyden meget langsom. Vi står atter oppe på bakken, og vi kan se et gevær blive affyret, vi ser mundingsilden fra geværløbet og derpå - nogen tid efter (tidsmellemrummet afhænger af hvor langt væk fra geværskytten, vi er) hører vi så først skuddet. Du har sikkert oplevet på afstand at se en skovhugger i arbejde med sin økse. Du ser øksen ramme træstammen, men først bagefter hører du selve øksehugget. Det er en oplevelse, de fleste af os har haft.

Akasha-Optegnelsen indeholder oplysninger om alt, hvad der har tildraget sig i denne verden.

Andre verdener har deres egne Akasha-Optegnelser, akkurat som andre lande uden for vort eget har deres radioprogrammer. De som ved hvorledes det skal gøres, kan stille ind på en hvilken som helst anden verdens Akasha-Optegnelse - altså ikke kun på deres egen verdens - og de kan iagttage historiens gang og ved selvsyn konstatere at vore historiebøger er blevet forfalskede. Men Akasha-Optegnelsen kan mere end blot tilfredsstille almindelig nysgerrighed. Man kan i denne Optegnelse også se hvad det var der i sin tid gik galt for én.

Når vi dør her nede på Jorden, drager vi til et andet eksistensplan, hvor hver enkelt af os konfronteres med hvad han/hun har fået udrettet eller ikke fået udrettet i livet. Med tankens hast passerer hele vort forgangne liv revy for vore øjne. Vi ser det i Akasha-Optegnelsen og ikke nok med at vi ser hvad der er sket siden vi fødtes, nej, vi ser helt tilbage til den tid da vi planlagde hvor og hvornår vi ville komme til verden. Derpå, med den viden vi så har, begynder vi at

lægge planer igen, akkurat som en skoleelev for hvem det gik galt til eksamen, men som nu ved bedre og forbereder sig til at prøve en gang til. Selvfølgelig kræver det en lang, lang træning, før vi kan læse Akasha-Optegnelsen, men med træning, øvelse og tro kan det lade sig gøre - og bliver til stadighed gjort.

Synes du måske at vi her skulle holde en lille pause for at drøfte det, vi kalder TRO? Jamen, så gør vi det.

Tro er noget ganske bestemt, noget som både kan og skal dyrkes, omtrent på samme måde som man dyrker gode vaner eller som en drivhusblomst skal passes og plejes. Tro er ikke sejlivet som ukrudt, snarere har Tro det som en drivhusblomst. Den kræver omsorg og næring. For at vinde Troen må vi gentage, gentage og atter gentage vor forsikring om Tro så ofte at erkendelsen af Troen hamres fast i vor underbevidsthed. Underbevidstheden udgør ni tiendedele af os, dvs. langt den største del. Vi sammenligner det ofte med en træt gammel mand, der bare ønsker at være sig selv. Den gamle mand sidder i sin gyngestol med sine veltjente men bekvemme tøfler på fødderne og med sin uundværlige pibe i munden. Han *er* virkelig kørt træt af al den støj og larm, der omgiver ham på alle sider, kørt træt af hele ræset. Nu vil han bare sidde i fred og ro og læse sin avis. Gennem årene har han lært at lukke af for alle uvedkommende lyde. Kun de allermest påtrængende og vedvarende kan forstyrre ham. Som en anden døv, gammel mand, hører han ikke første gang, der bliver kaldt på ham. Anden gang hører han det ikke, fordi han ikke vil høre det, og fordi han er bange for at der måske er et eller andet man vil have ham til at gøre, så han ville blive nødt til at opgive avislæsningen. Tredje gang begynder det at irritere ham, fordi den der kalder, griber forstyrrende ind i hans tankegang, og fordi han netop er fordybet i studiet af resultaterne fra væddeløbsbanen, og fordi han slet ikke har lyst til at foretage sig noget der i mindste måde kræver anstrengelse fra hans side.

Bliv ved og bliv ved med at gentage din forsikring om Tro. Til sidst vil der komme liv i din egen indre »gamle mand«, som omsider vil vågne op med et spjæt, hvilket vil sige det samme som at nu er forsikringen indpodet i din underbevidsthed, Troen er nu i dig selv.

Her må vi pointere at Tro ikke er det samme som tro i

betydningen Overbevisning. Du kan sige: »Jeg er overbevist om at det er Mandag i morgen«, hvilket betyder noget ganske andet, end hvis du sagde: »Jeg tror at det er Mandag i morgen«. Tro er noget, som sædvanligvis gror frem inden i os. Vi bliver Kristne, Buddhister eller Jøder hovedsagelig, fordi vore forældre var Kristne, Buddhister eller Jøder. Vi har Tro (tror på) på vor forældre, vi føler os overbeviste om at vore forældres overbevisninger er de rigtige, derfor bliver vor egen Tro den samme som vore forældres. Visse ting, som ikke definitivt kan bevises, medens vi er på Jorden, kræver Tro. Andre ting, som kan bevises, kan man overbevises om eller fortsætte med at tvivle på. Her er en skelnen, og den bør man være opmærksom på.

Men, først og fremmest, hvad er det du vil overbevises om, hvad er det som har krav på din Tro? Gør op med dig selv hvad det er der har brug for Tro, se på problemet fra alle sider. Er det Tro på en bestemt religion eller er det Tro på en evne, en egenskab? Ansku problemet fra så mange vinkler, som det er dig muligt, og når du føler dig sikker på at du ser rigtigt, så gør det klart for dig selv, bekræft over for dig selv at du magter dette eller hint - at du agter at gøre sådan og sådan eller at du fuldt og fast er overbevist om det og det. Du må blive ved med at forsikre dette, for hvis ikke du gør det, vil du aldrig komme til at Tro.

Store religioner har mange trofaste tilhængere. Disse trofaste er mennesker, som regelmæssigt er gået i kirke, i synagogen eller til Tempelgudstjeneste, mennesker som gennem gentagne bønner - ikke kun bønner på egne men også på andres vegne - har fået fastslået i deres underbevidsthed at der er noget, som hedder TRO.

I Det Fjerne østen har man noget, der kaldes mantraer. En orientaler vil fremsige nogle ord for dernæst at gentage de samme ord igen og igen - og fra tid til anden atter gentage dem i samme rækkefølge. Muligvis er den pågældende slet ikke klar over hvad mantraet handler om, men det er uden betydning, for religionens grundlæggere, de som kreerede mantraet, vil have formuleret dette således at de vibrationer der opstår ved gentagelsen, slår det der bedes om fast i underbevidstheden. Snart sker der for den person, der frem-siger mantraet - også selv om han/hun er uvidende om dets fulde betydning - dét at mantraet bliver en del af personens egen underbevidsthed, og så er Troen pludselig en kendsgerning.

Hvis du med jævne mellemrum fra tid til anden gentager dine

bønner, vil du ligeledes begynde at fæste lid til dem. Det hele drejer sig om at få din underbevidsthed til at forstå og til at samarbejde, og når du først har Troen, behøver du ikke spekulere mere, for din underbevidsthed vil hele tiden minde dig om at du ejer denne Tro, og at du har evner til at magte dette eller hint.

Gentag for dig selv at nu vil du se din aura - at nu vil du være telepatisk - at du nu vil udføre det eller det, hvad som helst du har i sinde. Med tiden vil du nå dit mål.

Alle succesrige mennesker, det være sig millionærer eller opfindere, er mennesker, der ejer Troen på sig selv, de har Troen på at de kan gøre det, de har sat sig for at gøre. Fordi de først og fremmest stolede på sig selv, fordi de stolede på deres egne kræfter og evner, udviklede de i sig den Tro, som førte dem frem til målet. Hvis du bliver ved med at sige til dig selv at du vil have succes her i livet, ja, så får du succes, men du får det kun, hvis du bliver ved med at gentage din forsikring om at det er det du vil - og kun hvis du ikke lader tvivlen (den 'negative tro' eller »ikke-troen«) komme til orde. Forsøg dig med denne forsikring om succes og du vil i sandhed forbløffes over resultaterne.

Måske har du hørt om mennesker som kan fortælle andre hvem de har været, og hvad de foretog sig i et tidligere liv. Det stammer fra Akasha-Optegnelsen, og som mange mennesker »i søvne« rejser du til astral-verdenen for at 'læse'.

Som vi allerede har talt om, så vil disse mennesker om morgenen vende tilbage med et noget fordrejet erindrings-billede af, hvad de har set og oplevet. Derfor kan noget af det, de fortæller, meget vel være sandt, hvorimod meget andet er helt forvansket. Du vil nok opdage at meget af det, der berettes om, drejer sig om lidelser o.l. Tilsyneladende synes folk hovedsagelig at have været udsat for tortur eller andre pinefulde ting. Dette skyldes at vi kom her til Jorden som vi kommer i skole. *Vi må hele tiden huske på at menneskene skal udsættes for prøvelser for at rense og befri dem for deres fejl.* Det er næsten det samme som med malmen, der i smelteovnen udsættes for så intens en varme at slagge og affald udfældes på overfladen, hvor det skummes af for at blive kastet bort. Menneskene må, for at deres åndelighed kan blive prøvet og deres fejl fjernet, udsættes for prøvelser der driver dem næsten, men også kun næsten, til bristepunktet for deres yde- eller modstandsevne. Vi er her på

Jorden for at lære, og hvad enten vi kan lide det eller ikke, så lærer vi altså hurtigere og mere konsekvent gennem prøvelser end vi gør hvis der tages på os med fløjlshandsker.

Denne verden er en prøvelsernes verden. Det er en læreanstalt, som næsten er en forbedringsanstalt, og skønt vi lejlighedsvis støder på venlighed, en venlighed der lyser op i vor tilværelse, som lyset fra et fyrtårn må gøre det for et menneske i havsnød en mørk nat, så er det en barsk skole vi går i. Bestrider du dette, så se engang på nationernes historie, se engang på alle de krige, der rundt omkring er i gang.

Joh, sandelig, denne verden er fuld af 'snavs', hvilket gør det vanskeligt for Højere Væsener at komme hertil, som de skal og må gøre for at overvåge, hvad der går for sig. Det er et faktum at Højere Væsener, som kommer her til Jorden, bliver nødt til at 'tage noget af snavset på sig', så de ligesom har kastet et anker der kan holde dem hernede.

Skulle et Højere Væsen indfinde sig her i al sin renhed, ville Han/Hun ikke kunne udholde al den sorg og smerte, som hersker rundt om os. Vær derfor agtpågivende hvis du synes at denne eller hin person er for glad for dit eller dat, og derfor ikke i dine øjne kan være noget Højerestående, som det ellers forlyder. Så længe han ikke drikker, kan han/hun udmærket stå meget Højt. Drikken, derimod, udelukker alle Højere egenskaber.

Mange af de største seere og tankelæsere har en eller anden fysisk defekt. Det skyldes at lidelser meget ofte øger vibrationshastigheden og på den måde kan clairvoyante eller telepatiske evner overføres til den lidende. Du kan ikke erkende et menneskes åndelighed blot ved at se på ham/hende. Døm derfor ikke et menneske som værende slet, blot fordi vedkommende ser syg ud eller er syg. Den pågældende kan nemlig have taget sygdommen på sig med det formål at højne sine vibrationer til brug for en eller anden særlig mission. Døm ikke skånselsløst fordi han eller hun bander eller i det hele taget ikke opfører sig, som du mener, et Stort Menneske bør opføre sig. Det kan nemlig rent faktisk godt dreje sig om et Stort Menneske, der blot bruger bandeordene eller udviser dårlig adfærd for at sikre sig et anker, som kan holde ham/hende fast hernede. Her som før, kan det meget vel tænkes at det drejer sig om et Højere Væsen som du oprindelig også troede.

Der findes megen urenhed på Jorden, og alt, hvad der er urent, må før eller siden gå til grunde - kun det rene og ufordærvelige lever videre. Dette er en af grundene til at vi kom her til Jorden. I Ånde-verdenen kan ikke råde fordærv og intet slet kan være til på Højere Plan. *Derfor kommer menneskene til Jorden, hvor de kan lære på den hårde måde.*

Og atter og atter kommer Højere Væsener til Jorden, tager et handicap på sig eller opfører sig slet, vel vidende at det ikke influerer på deres karma (vi vil senere beskæftige os med dette), men at det i stedet betragtes som det værktøj der skal gøre det ud for et anker, værktøj - som i sidste ende går til grunde sammen med fordærvet og det fysiske legeme.

Der er noget andet, vi gerne vil fremhæve, og det er følgende:

Store reformatorer i dette liv er somme tider mennesker, som i tidligere liv var store forbrydere på de områder, hvor de nu vil reformere. Hitler, for eksempel, vil utvivlsomt genopstå som en stor reformator! Det samme vil mange af dem, der tilhørte den Spanske Inkquisition. Det er nok værd at tænke over dette.

Husk: At gå Middelvejen er den rette måde at leve på. Vær ikke så slet at du senere må bøde for det, og er du så ren, sand og from at alle må bøye seg for deg, så kan du ikke forbli på den Jorden - men så ren er ingen.

LEKTION 20

Det er vort håb snart at kunne gå over til emner som telepati, clairvoyance og psykometri, men du må først lige tillade os et lille sidespring, tillade os at komme ind på et andet tema. Vi er ganske klare over at du nu tror det bringer os på afveje, men det vi gør er velovervejet. Vi ved hvad vi har i sinde og ofte betaler det sig for os at vende din opmærksomhed i en bestemt retning - for så at gå videre med noget helt andet som alligevel ikke kan undværes hvis man vil skabe sig et grundlag.

Vi vil gøre det helt klart at mennesker som ønsker sig clairvoyante, telepatiske eller psykometriske evner, må gå langsomt og forsigtigt til værks. Du kan ikke fremskynde udviklingen ud over et vist punkt.

Hvis du ser dig om i Moder Natur, vil du opdage at de eksotiske orkideer virkelig er drivhusplanter, og at de, hvis de bliver presset frem i deres vækst, udvikler sig til meget, meget sarte blomster. Det

samme gør sig gældende for alle ting, hvis vækst stimuleres ad kunstig vej eller hvis vækst forsøges fremskyndet. »Drivhusplanter« er ikke som ukrudt, de er ikke 'driftssikre', men derimod nemme ofre for alle slags sygdomme.

Vi ønsker at docere dig den rette telepati, vi ønsker at du kommer til at kunne se ind i fortiden ved hjælp af clairvoyance, og vi ønsker at du skal blive i stand til - for eksempel på stranden - at sanke en sten op, og så kunne fortælle os hvad den sten i tidens løb har været udsat for. Det er muligt skal du vide, for en virkelig god 'psykometriker' at samle en eller anden genstand op på en strandbred, hvor intet menneske før har rørt den, hvorefter han med stenen i hånden helt tydeligt for sig har et billede af den tid da stenen endnu var en del af et bjerg eller en klippe.

Vi overdriver ikke, det *er* ganske almindeligt og meget let - HVIS MAN VED HVORDAN! Lad os derfor skabe et godt grundlag, thi man kan ikke bygge sit hus på flyvesand og så forvente at det skal stå til dommedag.

I spørgsmålet om et grundlag, vil vi starte med at fastslå at indre ro og stilhed er to af hjørnestenene i vort fundament, for har eller ejer vi ikke den indre ro, vil vi ikke få megen succes hverken med telepati eller clairvoyance. Indre ro er et absolut SKAL VÆRE, hvis vi ønsker at komme videre end til første trin på stigen.

Menneskene er faktisk en hoben modstridende følelser. Ser man sig om, ser vi overalt folk haste af sted, haste gennem gaderne, drønende rundt i deres biler eller halsende afsted for at nå en bus. Så er der dem som i sidste øjeblik styrter hjemmefra for at nå at købe ind i supermarkedet inden lukketid. Altid er vi oppe på mærkerne. Det syder og koger i vore hjerner som gnistrer af galde og frustrationer. Ofte får vi 'hedeture', vi føler os spændt til bristepunktet af et underligt indre pres. På sådanne tidspunkter har vi en fornemmelse af at 'nu eksploderer jeg', hvilket man faktisk også er lige ved at gøre. Det er imidlertid ikke til nogen hjælp i vor efterforskning på det esoteriske område, hvis ens hjernebølger er så ukontrollerede at indkomne signaler totalt ignoreres. Signalerne indløber hele tiden, alle steder fra, fra alle og enhver, og hvis vi åbner vore sind, vil vi opsnappe og forstå disse signaler.

Har du nogen sinde under et tordenvejr siddet og hørt radio? Eller har du en dag siddet og fulgt dit yndlingsprogram på Tv-skærmen, hvor billedet pludselig udviskedes af siksaklinier tværs over

skærmen, forårsaget af tændingen på en bil, hvis fæhoved af en ejer netop ville parkere på gaden uden for dit hus? Har du prøvet på din radio at lytte til programmet fra en fjernliggende radiostation? Det er ikke altid lige let at høre noget, og da slet ikke hvis en elektrisk storm samtidig forårsager en masse hyl, knitren og knasen i apparatet. Nogle af os er interesserede i kortbølge-modtagelse og lytter til hele verden for at få fat i de seneste nyheder fra de forskellige lande, eller vi hører musik fra de forskellige kontinenter. Hvis du selv har forsøgt at stille ind på stationer der ligger langt borte, vil du vide hvor svært det somme tider kan være at opfatte hvad der bliver sagt. Det skyldes atmosfæriske forstyrrelser, der kan være såvel menneske- som naturfrembragte. Tændingsstøj, køleskabets thermostat, der slår til og fra, eller bare en knægt, der morer sig med at lege med dørklokken, er nogle af de menneskeskabte forstyrrelsesårsager.

Som vi sidder der og prøver at koncentrere os om at få fat i et eller andet budskab over radioen, får forstyrrelsen os næsten til 'at gå op i en spids' af lutter irritation.

Før vi slipper af med noget af det 'statiske tryk', der således opfylder os, får vi det ikke let med hensyn til telepatien, thi den støj et menneskes hjerne udspyr, er så langt værre end den, der stammer fra en gammel, ramponeret bil. Du synes måske at vi overdriver, men efterhånden som du gør fremskridt indenfor dette felt, vil du opdage at vi snarere har gjort det modsatte. Lad os uddybe dette tema lidt mere - for vi må være helt sikre på hvad det er vi vil gøre før vi gør det. Det gælder om at kende alle forhindringerne på vor vej, for uden at kende forhindringerne, kommer vi aldrig forbi dem. Lad os betragte det fra en anden vinkel: Det er en smal sag at telefonere fra det ene kontinent til det andet, forudsat kontinenterne er forbundet med hinanden via et undervandskabel.

Den Trans-Atlantiske telefonlinie, lad os sige fra England til New York eller forbindelsen mellem Adelaide og England, er eksempler herpå. Det er rigtigt at vi, når vi telefonerer via disse kabler, nok vil opfatte visse passager af vor samtale lidt forvanskede, og at lyden somme tider bliver væk midt i samtalen, men i det store og hele forstår vi ganske udmærket hvad der bliver sagt. Desværre er en stor del af verden uden telefonnet. I visse områder som f.eks. mellem Montreal og Buenos Aires er der ingen telefonkabler, i stedet benytter man nogle afskyelige »radio-forbindelser«. Disse forfærdelige indretninger burde aldrig, aldrig været givet navnet telefoner,

for det er virkelig, set med vore øjne, noget af et kunststykke at kunne gøre brug af dem med udbytte. Hyppigt fordrejes talen, så ordene bliver helt uforståelige, talen skæres i stykker, højfrekvenser afbrydes, det samme gør lavfrekvenser, og på den måde hører vi - i stedet for en menneskestemme som vi kan forstå - en flad, monoton lyd som var ordene udspøjet af en robot. Man anstrenger sig gevaldigt for at forstå, hvad der bliver sagt, men ustandselig opstår graverende fejl i 'maskineriet', og man er tvunget til at blive ved med at tale (også selv om vi faktisk ikke har noget at fortælle) for at 'holde linien åben'!! Til alt dette føjes så de atmosfæriske forstyrrelser som vi allerede har nævnt, der forekommer refraktioner af forskellig art samt tilbagekastninger fra de ioniserede lag, der omgiver Jorden - det er næsten ikke til at bære.

Vi har omtalt dette for at vise at selv med verdens bedst udviklede udstyr, så er det at samtale pr. radio-telefon et spørgsmål om at være heldig eller uheldig. For vort vedkommende synes vi aldrig at være heldige. Personligt finder vi det langt bedre og nemmere at benytte telepati i stedet for radiotelefon!

Du er måske forbavset over at vi bliver ved med at snakke om radio, om elektronik og om elektricitet. Det gør vi, fordi hjernen og kroppen frembringer elektricitet. Hjernen og alle musklerne udsender elektroniske impulser som faktisk er kroppens eget radioprogram. Mange ting vedrørende legemets måde at reagere på og mange fænomener som clairvoyance, telepati og psykometri o.m.a. forstås så meget nemmere, hvis man har sin baggrundsviden om radio og elektronik i orden. Vi forsøger at gøre dette her så let som muligt for dig, derfor beder vi dig om meget omhyggeligt at overveje alt, hvad der har med elektronik og radio at gøre. Det *er* af overordentlig stor betydning at du studerer disse områder. Jo mere du lærer om radio og elektronik, desto lettere vil din udvikling skride frem.

Fine eller skrøbelige instrumenter må beskyttes mod stød og rygstelser. Vi kan ikke forestille os at du kunne finde på at kaste rundt med dit dyre TV-apparat, lige så lidt som du går rundt og hamrer dit flotte armbåndsur ind i væggen.

Det kostbareste af alle modtager-apparater er vor egen hjerne, og agter vi at gøre brug af den i videst muligt omfang, må vi selvfølgelig beskytte den mod chok. Hvis vi tillader os selv at gå

amok eller frustrere, sker der det at vi frembringer en bølgetype indeni os som vil hæmme modtagelsen af udefra kommende bølger. I telepati må vi være så rolige som muligt, ellers er det bare spild af tid, ligegyldigt hvilke forsøg vi gør på at opfange andres signaler eller tanker.

- Første gang, vi forsøger os med telepati, skal vi ikke forvente overvældende gode resultater, men lad os starte med at samle vore tanker om RO.

Når som helst vi tænker, producerer vi elektricitet. Hvis vi tænker roligt og klart, uden at involvere for stærke følelser, vil vor hjernes elektricitet følge en ret jævn frekvens uden større udsving op- eller nedefter. Stiger frekvensen, betyder det at et eller andet forstyrrer selve kernen i vor tankegang. Vi må sikre os at der ikke frembringes alt for høj spænding, og intet som kan alarmere eller bedrøve os må få lov til at krybe ind i vore tankebaner. Vi må hele tiden dyrke vor indre ro og dyrke den stille og roligt. Uden tvivl er det vældig irriterende, hvis telefonen ringer, netop som vi er i færd med at hænge vasketøj til tørre og har begge hænder fulde af vådt tøj. Det er ligeledes drøn irriterende, såfremt man af en eller anden grund går glip af ugens tilbud i supermarkedet, men hvilken betydning har det i grunden? Det er jo bare verdslige ting, ting vi ikke kan have nytte af, når vi engang forlader denne verden. Når vi slutter vort ophold på Jorden, betyder det hverken fra eller til, om vi nåede at handle i supermarkedet eller om vi købte ind hos den lille købmand henne om hjørnet. Lad os gentage det igen (for det tilfælde at du ikke har læst det før!) at vi ikke kan tage så meget som en fem-øre med os ind i det næste liv, men vi kan - og vi gør det også - tage med os al vor indvundne viden og erfaring, thi den lutrede essens af det vi lærer på Jorden er det der afgør hvad vi skal være i vort næste liv. Lad os derfor nu koncentrere os om lærdom, om det som vi kan tage med os.

I vor tid er verden blevet pengegal, besidde-gal. Lande som Canada og U.S.A. lever under en falsk velstandsnorm, alle og enhver synes at have gæld, alle og enhver låner penge i Finansierings-Selskaberne (et alias for de gammeldags pengeudlånere, der nu gemmer sig bag de flotte, forkromede navneskilte). Folk vil have nye biler og helst en endnu mere prangende end den, de havde sidste år. Folk farer hid og did og har ingen tid tilovers for livets alvorligere sider. De jagter efter ting som ingen betydning har. Det

eneste, der betyder noget, er det, vi lærer. *Al den viden, vi kan opsamle under vort ophold på denne jord, tager vi med os, men vore penge og vore besiddelser (om vi da ellers har nogen af delene) efterlader vi til andre at formøble. Det er grunden til at vi koncentrerer os om det, der virkelig bliver vort - KUNDSKABER.*

En af de nemmeste måder at finde ro på, er ved at trække vejret i en bestemt rytme. Ulykkeligtvis trækker de fleste vejret helt forkeret i en hurtig ind-ud - ind-ud rytme, der ikke levner megen ilt til hjernen. Det er som folk tror at ilten er rationeret, de svælger den i sig, men ånder den straks ud igen som havde de brændt sig på den. Det er faktisk som tror de ilten er varm, for næppe har de indåndet den før de igen vil af med den, så de kan tage det næste 'sug'.

Vi burde alle lære os at ånde dybt og langsomt. Vi burde sørge ordentlig for at den gamle luft kom ud af vore lunger. Hvis vi kun ånder med vore lungespidses, vil den øvrige luft i lungerne blive mere og mere 'sur'. Jo bedre vor ilt(-oksygen) tilførsel bliver, jo bedre vil hjernen virke, for vi kan ikke leve uden ilt, og hjernen er det organ, der først rammes af iltmangel. Såfremt hjernens minimumskrav på ilt ikke opfyldes, føler vi os trætte, vi bliver søvnige, vore bevægelser bliver langsommere, og vi har svært ved at tænke klart. Somme tider får vi også hovedpine, hvilket måske får os til at gå ud i den friske luft, hvor vi så hurtigt får det bedre - et bevis på at vi har brug for masser af ilt.

En regelmæssig, støt verjtrækning dæmper altid et ophidset gemyt. Hvis du sådan helt igennem føler dig »helt ude af dig selv« og ligefrem har lyst til »at myrde en eller anden«, så tag i stedet en dyb indånding, den dybeste du kan præstere, hold så vejret i nogle få sekunder og ånd derpå langsomt ud igen. Gør det nogle gange og du vil opdage at du føler dig roligere og bedre tilpas meget hurtigere, end du havde troet det muligt.

Lad være med at ånde for hurtigt ind og ud. Træk vejret stille og roligt, forestil dig at du indånder - og det er i realiteten også det du gør - selve Livet og Livskraften.

Lad os give et eksempel: Pres brystkassen sammen og ånd al den luft ud du overhovedet kan, hvis du har lyst, så pres dine lunger lige til tungen er ved at falde ud af munden på dig af mangel på luft. Derpå - i løbet af cirka ti sekunders tid - fylder du lungerne helt op: udvid brystkassen og ånd al den luft ind du kan - plus lidt til. Når du

har gjort det, holder du vejret i fem sekunder, og når de er gået lader du langsomt luften slippe ud igen, så langsomt at det vil tage dig syv sekunder at ånde al den luft du har i dig ud igen. Ånd fuldstændig ud, pres dine muskler sammen, så du tvinger så meget luft som muligt ud. Prøv så det hele forfra igen. Det vil være en god idé at gøre dette en fem-syv gange. Bagefter vil du mærke at dine frustrationer og hele den dårlige stemning, du før befandt dig i nu er væk. Også i dit indre vil du føle dig bedre tilpas - du opdager at du er ved at finde frem til den indre Ro.

Er du en dag på vej til et møde som virkelig betyder noget for dig (du har måske søgt en stilling og skal nu have en samtale med det pågældende firmas chef), så tag nogle dybe åndedrag inden du går ind på hans kontor. Du vil da næsten straks føle at din puls som for et øjeblik siden hamrede vildt, begynder at slå mere roligt, og snart er normal igen. Din selvtillid er genskabt og du er ikke længere så nervøs som før. Hvis du gør som her foreslået, vil du - alene i kraft af din åbenbare selvsikkerhed - gøre et godt indtryk på direktøren. Prøv!

Hverdagen kan fremvise et chokerende stort antal frustrationer og spændinger, hvilket er af det onde. Ordet »civilisation« (den vi siges at leve i) dækker faktisk det stik modsatte. Jo mere vi bindes af civilisationens snærende bånd, desto sværere får vi ved at finde fred. Den mand eller den kvinde der bor midt i storbyens hjerte, er ofte langt mere irriteret og mere nervøst anlagt end de mennesker der lever og bor på landet. For bymennesket bliver det altså mere og mere påkrævet at få kontrol over sine følelser. Frustrerede og irriterede mennesker producerer for megen mavesaft som koncentrerer mere og mere. Denne 'saft' er naturligvis syre, mavesyre, og eftersom mavesyren bliver mere og mere koncentreret, 'koger den op' og når til sidst en sådan grad af koncentration at mavens eller andre organers »vægge« ikke kan modstå angrebene fra den kraftige syre. Muligvis er »væggene« tyndere på nogle steder end de er på andre, eller det er muligt der er en defekt et eller andet sted. Måske har et bolsje eller noget andet hårdt forårsaget en lille rift i mavesækken, hvor syren så er begyndt at ætse sig ind. Den ætser videre og videre og trænger til sidst igennem - man har med andre ord pådraget sig et mavesår. Det er særdeles pinefuldt og vi synes alting nu er håbløst.

Som du sandsynligvis har hørt tale om, så er mavesår en udbredt lidelse blandt nervøse og stressede mennesker. Lad os derfor se lidt

på, hvad det er, der giver folk stress.

Måske går du rundt og spekulerer på, hvorfra du skal få penge til at betale huslejen med, eller du bander måleraflæseren langt væk fordi han ringer på din dør netop som du er travlt optaget af et vigtigt gøremål. Du ærgrer dig over alle de ubrugelige reklamer og brochurer som fjollede mennesker ustandselig sender til dig med posten. Hvorfor skal netop du smide dem væk? Hvorfor kan afsenderne ikke selv straks putte dem i papirkurven og spare dig for besværet?

Jamen, tag det dog roligt mand, tænk lidt over det hele og spørg så dig selv: »Betyder det altsammen noget om halvtreds eller om hundrede år?« Når som helst du bliver skuffet her i livet, når som helst du føler dig overbebyrdet af dagligdagens ræs eller når som helst du føler at du er ved at drukne i problemer og vanskeligheder, så tænk dig godt om, spørg dig selv: »Vil noget af alt dette, nogle af alle disse fortrædeligheder have nogen som helst betydning om halvtreds eller om hundrede år?«

Denne såkaldte civilisationens tidsalder er faktisk en stor prøvelse. Alting synes at sammensværge sig om at frembringe unaturlige hjernebølger eller om at skabe mærkelige spændinger i vore hjerne-celler. Normalt følger vore tanker ganske regelmæssige bølgebaner som en læge kan registrere med specielle instrumenter. Hvis hjernebølgerne ikke følger dette bestemte mønster, kan det skyldes en mental defekt.

Noget af det første man foretager sig når man skal undersøge et mentalt sygt menneske, er at registrere vedkommendes hjemebølger for at fastslå på hvilken måde de afviger fra det normale mønster. Blandt Orientalere er det en velkendt kendsgerning at hvis et menneske er i stand til at undertrykke de unormale hjernebølger, så bliver han/hun atter tilregnelig. I Det Fjerne østen anvender præsterne forskellige metoder med hvilke de ulykkelige mennesker der lider af en mental sygdom, kan hjælpes til at retablere deres normale hjernebølger.

Især hos kvinder i overgangsalderen sker der en forandring af de bølger der frembringes i hjernen. Dette skyldes naturligvis at overgangsalderen medfører at flere af kvindens legemsfunktioner lægges om, men det kan også skyldes at ældre medsøstre har 'sladret' lidt for meget om, hvilken slem tid, hun går i møde og så, al den stund hun tror at hun vil få det svært, ja, så får hun det svært! Der er slet

ingen grund til at man skulle støde på vanskeligheder fordi man er nået overgangsalderen - man skal bare være ordentlig forberedt.

De værste tilfælde forekommer hos kvinder, der har gennemgået en operation som benævnes hysterektomi (fjernelse af livmoderen).

At fjerne livmoderen er det samme som at fremtvinge overgangsalderens komme gennem et kirurgisk indgreb. Indrømmet, der er tale om en bivirkning. Operationen foretages selvsagt kun når den er påkrævet - på grund af sygdom f.eks., men resultatet er det samme:

kvinden opereres, livmoderen fjernes og det pludselige ophør af hendes tidligere levevis, de medfølgende ændringer i hormonbalancen osv. fremkalder en voldsom elektrisk storm i hendes hjerne, hvilket i nogen tid gør hende ofte meget uligevægtig. Passende behandling og medfølgende omsorg er nogle af de ting, der kan få hende på højde med sig selv igen. Vi har blot nævnt dette for at vise at legemet er en elektrisk generator som det er uhyre vigtigt at holde i gang, så den har en konstant effekt, for hvis vi opretholder en uforandret udgangseffekt i vor 'generator', så har vi også ro i sindet, hvorimod vi midlertidigt kan miste besindelsen, såfremt effekten svinger for meget, for eksempel på grund af bekymringer eller visse operationer! Sindsligevægten kan dog altid genvindes.

Vi vil godt lige vende tilbage til vore »om halvtreds eller hundrede år«.

Hvis du gør noget godt for et menneske, så er det noget, der får betydning om halvtreds eller hundrede år, for dette »at gøre godt mod andre«, betyder at du opmuntrer dem, akkurat som du ville bedrøve dem, hvis du gjorde dem ondt. Derfor: Jo mere godt du kan gøre mod andre, desto mere hjælper du dig selv! For de okkulte er det en regel at **DU IKKE KAN FÅ, før DU SELV ER PARAT TIL AT GIVE**. Hvis du giver, det være sig en hjælpende hånd, penge eller kærlighed, så vil du selv blive givet en hjælpende hånd, penge eller kærlighed og - ligegyldigt, hvad du giver, ligemeget, hvad du får: **NÅR TIDEN ER INDE, SKAL DER SVARES FOR DET HELE**.

Er folk venlige mod dig, bør du også vise dem venlighed. Det vil vi imidlertid ikke tale mere om i denne lektion, for vi kommer alligevel ind på det senere, når vi skal beskæftige os med karma.

Sørg for at finde ro i dig selv. Sørg for at være i fred med dig selv. Få dig selv til at indse at alle disse ubetydelige forhindringer, alle disse småting, der synes at have en vis forkærlighed for at gribe

forstyrrende ind, bedst som vi er travlt optaget af et eller andet gøremål, få dig selv til at indse at det altsammen er glemt om nogle år.

Det er jo kun småtterier, bagateller som du bør negligere som de rene petitesser de er. Indre ro og fred i sindet tilhører dig - hvis du vil. Alt hvad du behøver at gøre, er at trække vejret således at hjernen tilføres et maksimum af ilt, og så må du samtidig huske på at alle bagatellerne ikke har nogen betydning, når et halvt eller et helt århundrede er forløbet. Til den tid vil du få at se, hvor ubetydningsfulde, de er.

Har du fattet, hvor vi vil hen? Jo, vi prøver såmænd blot at vise dig at de fleste af de største fortrædeligheder slet ikke indtræffer. *Det er os selv, der tager sorgerne på forskud.* Et eller andet skræmmer os, og vi frygter at noget ubehageligt er på trapperne, så vi oparbejder en vanvittig frygt, der får os til at rende rundt uden at vide, hvad der er op eller ned. Snart finder vi imidlertid ud af at der faktisk ingenting skete - vor frygt viste sig altså at være ubegrundet! Der var intet som helst at være bange for. Adrenalinet i vort blod var ellers kommet godt i kog, i fuld færd med at vække os til dåd, men så skete der altså ingenting, frygten forsvandt og med den spredtes adrenalinen, hvad der nu svækker os, så vi oplever en reaktion som ligefrem får os til at ryste over hele kroppen.

Mange af verdens berømte mænd har udtalt at de ting, de frygtede allermost, aldrig indtraf, men at de fremdeles ængstedes for dem og først meget sent fandt ud af at de bare havde spildt deres tid på unødvendige bekymringer. Hvis du har bekymringer, har du ikke tro. Er du ophidset eller nervøs, kan du ikke eje den indre fred, og i stedet for at være åben og modtagelig for et telepatisk budskab, udsender du selv et rædsomt billede af total kaos og frustration som ikke alene blokerer for din egen modtagelsesevne, men samtidig også lukker af for andre telepatiske modtagere, selv dem, der ikke opholder sig lige i nærheden af dig selv.

Derfor, for din egen skyld, såvel som for andres: optræn din sindsligevægt, vær rolig, husk igen på de små irritationsmomenter, der er de rene bagateller og ikke spor andet. De er sendt for at prøve dig - **OG OM IKKE DE GØR!**

Øv dig i Ro, øv dig i at betragte vanskelighederne med de rigtige øjne.

Selvfølgelig kan det være irriterende at du ikke kan komme i biografen i aften, især fordi det er sidste dag den film vises, men det er ikke vigtigt, og Jorden går ikke under af den grund. Vigtigt er at du

lærer hvorledes du kan gøre fremskridt, fordi jo mere du lærer nu, jo mere tager du med dig ind i dit næste liv og jo mere lærdom du tager med dig hinsides, jo færre gange behøver du at vende tilbage til denne jammerdal.

Nu foreslår vi at du lægger dig ned og slapper af. Læg dig ned og sørg for at løsne op for dine muskler, så du ikke føler spændinger nogetsteds. Så folder du dine hænder ganske let og trækker vejret dybt og regelmæssigt. Medens du ånder ind og ud, tænker du i takt med vejrtrækningen: »Fred, fred, fred!« Går du frem på denne måde, vil du opdage at en sand guddommelig følelse af fred og ro sænker sig ned over dig.

Endnu éngang siger vi: skub alle uvedkommende og forstyrrende tanker til side, saml dine tanker om Fred, om Stilhed og om Velvære. Tænker du på fred i sindet, så får du fred i sindet. Tænker du på velvære, så mærker du velværet komme.

Som afslutning på denne lektion vil vi sige til dig at hvis folk bare ville bruge - ti minutter af døgnets fireogtyve timer, på det vi her har sagt, så ville lægerne kunne lukke deres praksis, for der ville ikke være nogen patienter at behandle!

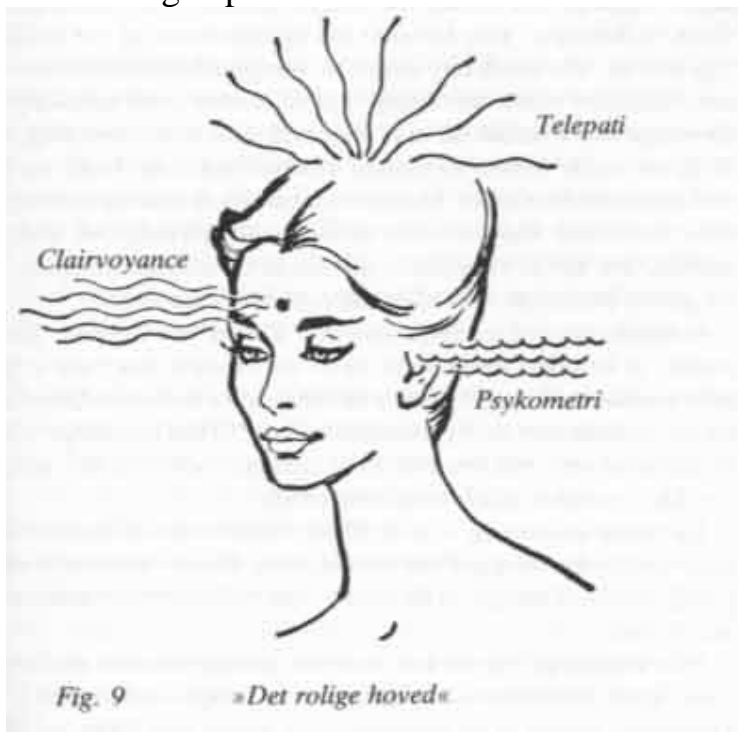

Fig. 9 »Det rolige hoved«

LEKTION 21

I denne Lektion kommer vi ind på emner som interesserer os alle. Du har måske været forundret over den megen vægt, vi har lagt på at drage sammenligning mellem hjerne- og radiobølger. Nærværende lektion skulle gerne informere dig yderligere i så henseende.

Her i Figur 9 har vi som du vil se »Det Rolige Hoved«. Vi bruger betegnelsen »Rolig«, fordi Ro er den tilstand vi må befinde os i for at kunne beherske telepati, clairvoyance og psykometri.

Det er også derfor, vi i den foregående lektion talte så meget om netop disse ting (sagde du: 'ja, mon ikke?'). Det er nødvendigt at vi har det godt med os selv, hvis vi skal gøre fremskridt. Se på det på denne måde:

Ville du forvente at kunne nyde en god symfonikoncert, hvis du befandt dig i nærheden af et støjende skibsværft? Ville du være i stand til at glæde dig over klassisk musik - eller hvilken anden musik, du holder af - hvis folk dansede højt råbende rundt omkring dig? Nej, vel? Du ville enten slukke for radioen og selv stikke af, eller du ville bede dem allesammen om at holde mund.

Af figuren »Det Rolige Hoved« fremgår det at hjernen har forskellige modtager-områder. *Det område som stort set svarer til ens »glorie« (el. »nimbus«) opfanger de telepatiske bølger.* Vi skal senere komme ind på de andre bølger, men beskæftiger os altså først med telepatien.

Når vi er i Ro, kan vi opfange alle former for indtryk. Det er jo blot andre menneskers radiobølger som kommer ind og absorberes af vor modtagelige hjerne. Du er sikkert enig i at mange mennesker til tider kan have såkaldte »anelser«. Mange har på et eller andet tidspunkt haft en meget stærk følelse af at et eller andet var under opsejling, eller af at de skulle udføre en ganske bestemt handling. Folk, der ikke ved bedre, kalder dette: »At have en anelse«. I virkeligheden er det ikke andet end ubevidst eller underbevidst telepati, dvs. vedkommende, der havde »anelsen«, opfangede en telepatisk besked som en anden person bevidst eller ubevidst havde udsendt.

Intuition er også en slags »anelse«. Det er helt korrekt, når det påstås at kvinders intuition er større end mænds, hvis bare kvinder ikke snakkede så meget, kunne de blive større tankeoverførere eller

større tankelæsere end gennemsnits-mænd! Den kvindelige hjerne er påvist at være mindre end den mandlige, men dette har naturligvis ikke i mindste måde nogen betydning.

En masse sludder og vrøvl er blevet skrevet om, at hjernens størrelse skulle sige os noget om intelligensen. Havde denne snak noget på sig, måtte vi antage at elefanten, sammenlignet med mennesket, var et geni!

Den kvindelige hjerne kan resonere (svinge sammen med) i harmoni med indkommende budskaber og - sagt i radiosprog - den kvindelige hjerne er en modtager, der lettere kan stilles ind på en station end den mandliges. Hvis du foretrækker at sige det sådan, så er det i og for sig bare et spørgsmål om 'at være barn endnu'.

Kan du huske den ældgamle radio, din far eller din bedstefar ejede? Den havde knapper og skalaer over det hele, og det var næsten noget af et kunststykke at stille ind på den lokale station. Man måtte skrue op for strømreguleringen for at kontrollere at spændingen i radiatorerne var den rigtige, og man stillede ind på en station ved hjælp af et par overdrejnings-knapper og måtte samtidig af og til dreje på en spole, hvortil naturligvis kom volumenkontrollen. Joh, det var tider, din bedstefar vil sikkert kunne fortælle dig en hel del mere om dengang. Ak ja, nutildags anskaffer man sig en lommeradio, tænder den, drejer med en finger på en knap og finder et program, der måske kommer helt ovre fra den anden side af kloden!

Den kvindelige hjerne er som denne lommeradio, den er nemmere at stille ind på - mandens, derimod svarer vel nærmest til bedstefars!!

Vi vil også snakke lidt om enæggede tvillinger, det er nemlig en fastslået kendsgerning at enæggede tvillinger næsten altid står i forbindelse med hinanden, uanset hvor langt væk de er fra hinanden rent fysisk. Den ene kan udmærket opholde sig i Nord-, den anden i Sydamerika, og dog vil de hele tiden være fuldt ud klar over, hvad de hver for sig foretager sig. Dette skyldes at de stammer fra samme celle og fra samme æg, hvorfor deres hjerner kan sammenlignes med to meget omhyggeligt synkroniserede radiomodtagere eller sendere. Uden at der kræves noget af dem, er de hele tiden 'stillet ind'.

Nu brænder du sikkert af nysgerrighed efter at få at vide, hvordan

du kan udøve telepati. Du kan gøre det med øvelse og med tro, men uanset hvor meget eller hvor megen tro, du har, vil du ikke kunne gøre det, hvis ikke du også besidder den Indre Ro.

Den bedste måde at øve sig på er:

I en periode siger du gentagne gange til dig selv at du på den-og-den dag på det-og-det tidspunkt vil gøre din hjerne modtagelig, så du kan begynde at opfange almindelige indtryk ude fra og siden hen egentlige telepatiske budskaber. Bliv ved med at gentage for dig selv, bliv ved med at forsikre dig selv om at dette her vil lykkes for dig.

På den forudbestemte dag, helst om aftenen, trækker du dig tilbage til dit private værelse, hvor du sørger for at holde en dæmpet belysning og en behagelig temperatur. Læg dig så til rette i den stilling, du har fundet frem til som den bekvemmeste. I hånden skal du holde et fotografi af en person, du føler dig meget nær knyttet til. Lyset må falde ind fra et sted bag dig, så det skinner ned på fotografiet. Ånd dybt ind og ud i nogle minutter og tøm dit sind for alle overflødige, uvedkommende tanker. Tænk på den person, hvis foto du holder i din hånd. Hold dit blik rettet mod fotografiet og forestil dig at den pågældende står foran dig. Hvad ville han/hun mon have at sige dig? Hvad ville du selv sige? Formuler dig i tankerne. Du kunne, hvis du synes det, for eksempel indlede med ordene: »Tal til mig - sig noget!« og så forholde dig afventende. Hvis du er rolig og fattet, hvis du tror vil du fornemme at der sker et eller andet inde i hovedet på dig. I første omgang vil du nok være tilbøjelig til at mene at det er noget du indbilder dig, men det *er ikke* indbildning, *det er* virkelighed. Hvis du afviser det som indbildning, opgiver du også telepatien.

Den nemmeste måde at opnå telepatiske evner på, er ved at samarbejde med en, du kender særdeles godt og med hvem du har et nært venskab. I bør begge først drøfte, hvad det er, I agter at gøre, og I skal begge være enige om at I på den og den bestemte dag, klokken det og det vil forsøge at komme i forbindelse med hinanden ad telepatisk vej.

I aftaler at opholde jer på jeres respektive værelser, det er i den forbindelse ligegyldigt hvor langt væk I bor fra hinanden, ja, I kan for den sags skyld opholde jer på hver sit kontinent - afstand spiller her ingen rolle. Derimod skal I tage højde for en eventuel tidsforskel. For eksempel er klokken kun 10 i Reykjavik, når den er 12 i

København. Det er nødvendigt at være opmærksom på den tidsforskel der altså kan være, ellers mislykkes jeres forsøg. I skal også være enige om, hvem af jer der skal 'sende' og hvem der skal 'modtage'. Synkroniser jeres ure og benyt GMT (Greenwich Mean Time), så undgår I enhver mulighed for misforståelser. GMT kan man få oplyst næsten hvor som helst og er I præcise og er det f.eks. dig der sender først, så forløber der ti minutter efter at du har sendt - hverken mere eller mindre, men eksakt ti minutter - så indløber svaret fra din ven eller veninde. De første to-tre gange lykkes det måske ikke for jer, men... ØVELSE GØR MESTER. En baby kan jo heller ikke gå, første gang den forsøger, nej den må som vi alle ved, lære at kravle først. Som sagt, det er ikke givet I har held med telepatien i første omgang, men øvelse gør altså rent faktisk mester. Når du kan sende eller modtage en telepatisk besked til eller fra en ven, er du godt på vej til også at kunne modtage andres tanker, men disse opfanger du kun under forudsætning af at dine hensigter er rene.

Vi skal her foretage et af vore kendte små sidespring: Du kan aldrig, aldrig nogen sinde bruge hverken telepati, clairvoyance eller psykometri til at skade andre mennesker, ej heller kan andre skade dig ved hjælp af disse midler. Det siges ofte at hvis en eller anden slet person har telepatiske evner, så vil den pågældende kunne presse penge af folk, der har begået et eller andet galt, men det bør her understreges at sådan noget ikke kan finde sted - DET ER UMULIGT. Du kan ikke både blæse og have mel i munden... og du kan ikke bruge telepati i ondt øjemed - det er en ubønhørlig, metafysisk lov. Derfor, frygt ikke! Folk læser ikke dine tanker for at skade dig. Vi nævner dette, fordi der er så mange, der er bange for at folk med telepatiske evner kan læse alle deres inderste og lønlige tanker. Det er sandt at folk hvis tanker og sind er rene, ville være i stand til at opfange dine tanker, og at de i din aura ville kunne se dine 'svage punkter', men de ville ikke et eneste sekund drømme om at gøre sådan noget - og den urene savner totalt evnen til at kunne gøre det!

Vi foreslår at du øver dig i telepati sammen med en ven eller veninde, og kan du ikke finde nogen der vil hjælpe dig, så slap af som vi har lært dig, og lad blot tankerne komme til dig. I begyndelsen vil det svirre rundt i dit hoved med alle mulige modstridende tanker som den snakken der omgiver dig når du befinder dig midt i en

menneskemængde. Der er en plapren uden lige, alle synes at tale eller råbe så højt i munden på hinanden som muligt, det hele lyder bare som en frygtelig støj. Men hvis du anstrenger dig vil du alligevel kunne 'pille' en af stemmerne ud fra alle de andre. Det samme kan du i telepatien. Øv dig! Du skal øve dig, og du skal Tro, så vil du - forudsat dit sind er i ro og forudsat at du ikke har i sinde at ville skade noget andet menneske, ja, så vil du kunne mestre telepati.

Som du ser på Figur 9, så er det DET TREDJE ØJE, der er centrum for de clairvoyante bølger, og som du vil bemærke, så er disse bølgers frekvens en helt anden end de telepatiskes. Bølgerne er på en måde af samme slags, men da frekvensen er forskellig, får vi også forskellige resultater. Man kunne sige at når man modtager telepatiske signaler, så er det som at lytte til radio, men hvor det drejer sig om clairvoyante signaler, så ser vi TV - ofte endda i 'strålende farver'!

Hvis du ønsker at blive clairvoyant, må du anskaffe dig en krystalkugle eller noget andet, der skinner. Har du en diamantring med en sten, er den akkurat lige så god som en krystalkugle - og så er den afgjort mindre trættende at holde. Også her må du sørge for at lægge dig bekvemt til rette og du må sørge for at belysningen er meget dæmpet.

For nemheds skyld går vi ud fra at du har købt dig en krystalkugle.

Du ligger helt afslappet og veltilpas i dit værelse om aftenen. Gardinerne eller persienerne er trukket for vinduet, så der ikke trænger lysstråler ind udefra. Der skal være så mørkt i værelset at du kun lige akkurat kan skimte omridsene af krystalkuglen. Så mørkt at du helt bestemt ikke kan se en eneste lysprik i krystallet, så dunkelt at krystalkuglen så at sige 'ikke er der'. Du ved at du holder den i dine hænder, og du ved at du kan 'se noget' - det er alt. Bliv ved med at se ind i krystallen, se ind i den som skuede du ud i det fjerne. Du har kuglen lige foran dig, men du ser kilometervidt væk. Du vil da se at der i krystallen gradvis ligesom begynder at formes hvide skyer. I stedet for tilsyneladende at være af klart glas, synes krystallen nu at være fuld af mælk! Nu kommer det kritiske tidspunkt: lad være med at 'fare sammen' og bliv ikke forskrækket som så mange ellers bliver, for næste fase ...:

Hvidheden glider bort som tæppet i teatret glider til side og afslører scenen. Din krystalkugle er borte - forsvundet, i stedet ser du

VERDEN. Du ser ned på Jorden som Olympens Guder må have gjort det. Gennem skyerne øjner du kontinenterne nedeunder, og du får en fornemmelse af at du er lige ved at falde ned, så stærk er denne fornemmelse at det måske ligefrem giver et ryk i dig. Prøv at få kontrol over sådanne ufrivillige ryk, for hvis du farer sammen, så mister du 'billedforbindelsen' og må prøve forfra igen en anden aften. Forudsætter vi imidlertid at du ikke farer sammen, vil du få indtryk af at suse afsted nedefter. Verden under dig bliver større og større, kontinenterne strækker sig ud - og så gør du pludselig holdt på et bestemt sted. Her overværer du måske en historisk begivenhed, ja, du er måske havnet midt i en krig ude på selve slagmarken, hvor en tank er ved at angribe dig. Der er imidlertid ikke noget at være bange for, for den kan ikke gøre dig noget, den vil blot køre lige igennem dig uden at du overhovedet mærker til det. Du føler det som om du tilsyneladende ser med et andet menneskes øjne, du kan ikke se vedkommendes ansigt, men du ser alt, hvad hun eller han ser. Heller ikke her er der grund til frygt, lad være med at blive forskrækket, du ser helt klart og tydeligt, og skønt du ikke hører en lyd, vil du alligevel være klar over alt, hvad der bliver sagt. Sådan er det at se, når vi bruger clairvoyance! Det er meget nemt, forudsat - også her - AT DU TROR.

Nogle mennesker ser faktisk ikke et billede, de får alle indtrykkene uden egentlig at 'se'. Dette hænder tit for forretningsfolk. En meget clairvoyant person, der er engageret i forretnings- eller handelsverdenen, vil som oftest være meget skeptisk indstillet, hvilket gør det virkelig vanskeligt at se et billede, fordi vedkommendes underbevidsthed ikke tror at det kan lade sig gøre, men da på den anden side den pågældende ikke helt afviser clairvoyance, modtager han eller hun et sted i hovedet indtryk som er akkurat lige så virkelige som billederne er.

Med øvelsen lærer du at se clairvoyant. Med øvelse kan du aflægge besøg i en hvilken som helst historisk periode og ved selvsyn konstatere, hvorledes det virkelig gik for sig. **Det vil forbløffe og måske samtidig endog mere dig, når du finder ud af at verdenshistorien ikke er skildret i historiebøgerne, sådan som den i virkeligheden ud-spillede sig.** Bøgerne genspejler nemlig kun tidens politik. Hitler-Tyskland og Sovjetunionen er gode eksempler herpå.

Godt, så kan vi gå over til psykometri.

Psykometri kan formuleres som: »at se ved hjælp af fingrene«. Alle og enhver har oplevet noget i stil med dette: man tager en håndfuld mønter og får en eller anden til at holde den ene af mønterne i sin hånd et par minutter, hvorefter den igen blandes med de andre mønter. Vi kan imidlertid straks finde den frem på ny, fordi den vil være mere varm end de andre. Dette er naturligvis bare en lille ting som egentlig hører hjemme på gøgler-scenen, men det hjælper måske til at forstå bedre.

Ved psykometri forstår vi evnen til at tage en genstand op i hånden og så fornemme, hvor den stammer fra, hvad der er sket med den, hvem der har ejet den og hvilken slags menneske, ejeren er eller var. Du har selv en slags psykometrisk fornemmelse, når du om en eller anden ting siger til dig selv: 'åh, den har sikkert stået i et meget lykkeligt (eller ulykkeligt) hjem!'

Sikrer du dig en velvillig vens hjælp, kan du selv praktisere psykometri. Fremgangsmåden er følgende:

Vi antager at din ven har sympati for dine ideer, og at han gerne ser at det går fremad for dig. Vi foreslår derfor at du beder ham vaske sine hænder og derefter sanke en sten eller lignende op; også stenen eller hvad det nu er, han har sanket op, skal han vaske i sæbe og vand og bagefter skylle af. Dernæst tørrer han omhyggeligt såvel sine hænder som stenen, hvorpå han tager denne og holder den i sin venstre hånd. I cirka et minut skal han nu tænke intenst på en bestemt ting, det kan være farven sort eller hvid, noget bedrøveligt eller noget glædeligt, det er ligegyldigt, hvad han tænker på, bare han gør det intenst i et minuts tid. Når minuttet er gået, pakker han stenen ind i et rent frotté- eller papirstørklæde og rækker den så til dig. Du skal ikke straks pakke stenen ud, men vente til du er alene i din »tænkeboks«.

Her bliver vi nødt til at gøre et nyt sidespring:

Vi sagde: »Med venstre hånd«. Lad os forklare hvorfor! Ifølge esoterisk tradition anses den højre hånd for at være 'den praktiske hånd', den er til brug i verdslige anliggender. Venstrehånden er den åndelige hånd, den som er helliget det metafysiske. Forudsat at du er højrehåndet, vil du opnå de bedste resultater ved at bruge din venstre, 'esoteriske' hånd i psykometrien. Er du venstrehåndet, skal du bruge højrehånd i 'metafysisk betydning'. Det vil ofte forekomme at du opnår resultater, hvis du skifter over til venstre hånd, når højre

ikke klarede det.

I din tænkeboks eller i dit lønkammer er det nødvendigt at du vasker dine hænder omhyggeligt, og at du skyller dem af, inden du tør-
rer dem i håndklædet. Hvis du ikke gør det, vil dine hænder fremdeles bære andre indtryk, end det ene du har brug for i dit eksperiment.

Læg dig bekvemt til rette og bemærk: i dette tilfælde er det uden betydning om dit værelse ligger hen i mørke eller om det er fuldt oplyst. Pak så stenen eller hvad det nu er ud og tag den op i venstre hånd, så den ligger midt i håndfladen. Tænk ikke på den, lad være med at bryde din hjerne med den. Du skal overhovedet ikke tænke. Lidt efter lidt vil du mærke en let prikken i venstre hånd, og du får ligesom en fornemmelse af 'et eller andet', sandsynligvis er det noget, din ven forsøger at fortælle dig. Du får måske indtryk af at han faktisk tror, du er lidt skør i bolden, men forudsat at du øver dig og er rolig og fattet, så vil du opdage at du opfanger virkelig mange interessante indtryk.

Bliver din ven træt af at assistere dig, så fortsæt alene: Gå et eller andet sted hen og sank en sten op som - så vidt du ved - ingen andre før har rørt ved. Bor du i nærheden af stranden, er det let nok for dig, men ellers finder du nok ud af at du hvor som helst kan grave en sten op af jorden og bruge den til dit forsøg.

Under dine øvelser vil du af og til opnå særdeles bemærkelsesværdige resultater, for eksempel samler du en sten op og erfarer at den på den eller den tid var en del af et stort bjerg, og du får at vide, hvorledes den i sin tid blev skyllet væk og af flodens vand ført ud til havet.

De ting, man kan få kendskab til ved hjælp af psykometri, er i sandhed forbløffende, men også her er det nødvendigt at øve sig meget - og man må have ro i sindet - sjælefred. Det er for eksempel muligt at tage et brev, et uåbnet brev i hånden og derigennem blive i stand til i hovedtrækkene at kunne fortælle, hvad der står i brevet. Man kan også, ved at lade en finger løbe hen over ordene i et fremmedsproget brev, forstå essensen af brevet indhold, selv om man ikke forstår de enkelte ord. Dette er helt ufejlbarligt, når bare man har øvelsen, men du bør aldrig gøre det blot for at bevise overfor andre at du kan.

Det undrer dig muligvis at folk ikke ønsker at give beviser på at de er telepatiske, clairvoyante osv., men det skyldes at betingelserne for at udøve f.eks. telepati må være gunstige. Du kan ikke udøve

telepati, hvis der står en eller anden ved siden af dig og forsøger at bevise at det ikke kan lade sig gøre, thi når du er i færd med at opfange tankebølger fra et andet menneske og så har denne tvivler som tror at du svindler, og fra hvem der udstråler en masse mistro, uvilje og skepsis, stående i din umiddelbare nærhed, så vil denne persons bølger »overdøve« andre som kommer til dig langt borte fra. Vi kan kun anbefale dig at du til folk, der vil have beviser, blot siger at du ikke er interesseret. Du VED, og hvad du VED, behøver du ikke bevise for andre.

Vi vil også gerne sige et par ord om de »seere«, der laver penge på deres »evner«.

Det er en kendt sag at mange kvinder nu og da, dvs. ikke konstant, har særdeles gode clairvoyante evner. Evnen kan imidlertid ikke altid bruges, når de vil. Ofte er det tilfældet at en kvinde med virkeligt talent for clairvoyance har forbavset sine venner med nogle korte, men sande profetier, hvilket har fået vennerne til at anbefale hende at udnytte sine evner professionelt. Det gør hun så - den arme, naive kone - hun begynder at tage sig betalt for sine tjenester, men de dage hvor hun ikke føler sig helt på toppen kan hun jo ikke så godt sige til kunderne: »I dag ser jeg altså ingenting!« Næh, i stedet gør hun så det at hun brygger noget sammen og da hun - det er i hvert fald hyppigt tilfældet - samtidig er en god psykolog, har hun let ved 'at ramme plet'. Kommer hun imidlertid således i vane med 'at brygge historier sammen', opdager hun hurtigt at hendes evner svækkes. *Morale: Tag aldrig penge for at 'læse din krystalkugle' og tag aldrig penge for at 'læse i kortene'. Hvis du tager dig betalt, vil du miste dine clairvoyante evner.* Du skal aldrig forsøge at bevise hverken dit eller dat, for gør du det, vil hjernebølgerne fra dem, der mistror dig, ødelægge det hele for dig. Meget ofte er det bedste man kan gøre, aldrig at indrømme, hvor meget man ved eller kan. Jo mere normal og naturlig man forholder sig, desto mere opfanger man.

Vi siger: Giv aldrig beviser, for prøver du at bevise, så vil du overvældes af de tvivlende tankebølger, og det kan faktisk skade dig alvorligt. Vi beder dig om at øve dig og øve dig, dyrke din indre ro, uden hvilken du ikke kan gøre disse ting. Med indre ro og med tro kan du gøre - ALTING.

LEKTION 22

Før vi kan gå over til den egentlige lektion, vil vi gerne henlede opmærksomheden på noget af meget stor interesse som just har tiltrukket sig vor egen opmærksomhed. Det er specielt af interesse, fordi vi igennem hele vort kursus har talt så meget om legemets elektriske strømme og fortalt, hvorledes de bevæger sig langs nervebanerne for at aktivere musklerne. I tidsskriftet *ELECTRONICS ILLUSTRATED*, Januar 1963, side 62, er der en fascinerende artikel, der bærer overskriften: *RUSSIA'S AMAZING ELECTRONIC HAND*. Professor Aron E. Kobrinsky er doktor tekn. ved U.S.S.R.s Videnskabernes Akademi, og det ser ud til at han har eksperimenteret en hel del med proteser - kunstige lemmer. Op til vore dage har det altid været meget trættende for bæreren af f.eks. en kunstig arm at skulle bevæge denne, men nu har man i Sovjetunionen åbenbart udviklet en kunstig arm som bevæges ad elektrisk vej!

I det øjeblik armen amputeres, indsættes to specielle elektroder for enden af visse nerver, de nerver som normalt får armen til at bevæge sig. Når armstumpen så er helet efter amputationen, så protesen kan monteres, vil den strøm, der går fra hjernen gennem nerverne og som normalt bevæger håndens fingre, blive forstærket i selvsamme øjeblik den passerer over i den kunstige arm, således at 'relæerne' kan betjenes, og protesens hånd og fingre kan bevæges som den rigtige arms hånd og fingre kunne det. Det er påvist at det er muligt at skrive et brev med en sådan kunstig arm og hånd. En illustration i *ELECTRONICS ILLUSTRATED* viser en person med en kunstig arm som holder en blyant mellem tommelfingeren og de andre fingre, og som faktisk skriver.

Det trætter dig måske med al denne snak om elektriske strømme, hjernebølger osv., derfor valgte vi dette lille eksempel som virkelig må siges at være oplysende. Vi kan nu forudse en fremtid, hvor alle kunstige lemmer styres af 'bio-kemiske' strømme.

Vel, så er vi færdig med det og vil nu gerne snakke lidt om følelser, thi *SOM VI TÆNKER - SÅDAN ER VI*. Hvis vore tanker er for tungsindige, starter vi en proces som har til følge at visse af legemets celler begynder at »visne«.

For meget tungsind, for megen fortvivlelse kan føre til lever- eller galdeblærelidelser.

Prøv at tænke over følgende: En mand og en kvinde som har været gift i mange år, føler sig meget nær knyttet til hinanden. Pludselig dør manden, og kvinden som således er blevet enke, må nu til at lære at leve i ensomhed med sit tab. Hun føler sig knuget af sorg, går rundt og bliver blegere og magrere for hver dag, ja, hun sygner måske helt hen. I hvert fald vil der meget ofte opstå alvorlige psykiske lidelser, men endnu værre er det hvis det fører til mentalt sammenbrud, hvilket kan ske. Årsagen hertil er den at hjernen under den voldsomme påvirkning den udsættes for på grund af tabet, producerer en 'højspændingsstrøm' som løber gennem legemet, gennemtrængende alle organer og kirtler og resulterende i et betragteligt MODTRYK. Dette virker hindrende på legemets normale funktioner, og den lidelsen rammer, bliver måske helt følelseskold - ude af stand til at tænke og næppe i stand til at røre sig. Ofte vil påvirkningen af tårekirtlerne forårsage masser af tårer, for disse kirtler virker som en slags sikkerhedsventil. Noget lignende sker, hvis vi sætter en 3,5 volts pære i en 6 volts lommelygte - spændingen bliver forkert, i nogle sekunder lyser pæren klart op, men fliser så ud. Det menneskelige legeme kan også 'flise ud', men det resulterer gerne i trance eller coma, ja, endog i sindssyge.

Vi har uden tvivl alle set et meget skræmt dyr, skræmt måske fordi det har været forfulgt af en af dets større og farlige fjender. Sådan en bange flygtning vil ikke tage føde til sig, så længe den endnu er angst, og skulle det lykkes os at tvinge mad i dyret, vil det ikke kunne fordøje denne. Alle de processer, der i maven normalt fører til opløsning af føden, ophører med at fungere hos et skræmt dyr, det der sker er at de nødvendige sekreter simpelt hen tørrer ind, det er derfor stik imod dyrets natur at spise når det er bange.

Folk der er temmelig ophidsede eller meget deprimerede, bør heller aldrig overtales eller tvinges til at spise, for selv om overtalelsesforsøget er aldrig så godt ment, så har det altså ikke de menneskers interesse at spise.

Sorger eller enhver anden form for stærke følelser bevirker en fuldstændig forandring i kroppens kemiske processer. Usikkerhed eller bedrøvelse kan totalt farve et menneskes syn på alting og gøre ham/hende helt uudholdelig, umulig at omgås.

Nå vi bruger udtrykket »farve et menneskes syn på alting«, er det lige akkurat hvad vi mener, for ens kemiske afsondringer ændrer faktisk farverne eller vort generelle indtryk af dem. Vi ved alle at forelskede personer ser verden igennem 'lyserøde briller', hvorimod alt er gråt i gråt i de deprimeredes og de bedrøvedes øjne.

Hvis vi vil gøre os håb om at gøre fremskridt, må vi styre vort temperament og dyrke sindsligevægten. Vi bliver nødt til at nå frem til at kunne beherske vore følelser, så vi ikke bliver hverken vildt ophidsede eller urimeligt nedtrykte.

Som vi har talt om før, så må vi sørge for at vore hjernebølger følger en jævn bane, så de hverken bevæger sig for højt op eller for langt ned. Menneskelegemet er beregnet til at fungere på en ganske bestemt måde. Alle disse pludselige omvæltninger som skyldes den såkaldte civilisation, skader absolut funktionerne. Beviset findes i det store antal forretningsfolk, der har mavesår, lider af hyppige hjerteanfald eller er stressede. Også i deres tilfælde er det den ustabile elektricitets-strøm, der skaber det modtryk vi tidligere har omtalt. Modtrykket breder sig til de forskellige organer og forstyrrer deres normale funktioner. Tager vi for eksempel en mand med mavesår, så hænder det at han ikke tager føde til sig, hvorfor hans mavesyre bliver mere og mere koncentreret og til sidst i bogstaveligste forstand brænder hul i ham. Heraf kan det sluttes at den der ønsker at gøre fremskridt og lære sig telepati, clairvoyance, psykometri etc., må være helt sikker på at kunne styre sit temperament. Sindsligevægt er noget, man kan dyrke.

Ofte ser vi at et menneske er deprimeret og virker tungsindig og usikker på sig selv. Det kan være vanskeligt at skulle leve sammen med en sådan person. Selv den mindste ting, noget som andre ikke ville bide mærke i eller noget som de godt nok bemærker, men som de bare ler af, kan gå et sådant menneske i den grad på nerverne at han eller hun får et hysterisk anfald, ja, det kan ligefrem bringe vedkommende på randen af selvmord - det forekommer faktisk at det kommer så vidt. Ved du, hvad hysteri er? Det er noget, der har med udviklingen af et menneskes køn at gøre. Der er en sammenhæng mellem hysteri og et af kvindens vigtigste organer og dets funktion, og meget tit påvirker det kvinden alvorligt, hvis hendes livmoder fjernes, fordi der så sker ændringer i kroppens funktioner.

For mange år siden var folk generelt af den opfattelse at kun kvinder kunne blive hysteriske, men nu om dage er man blevet klogere, blandt andet fordi vi ved at der i enhver mand er en smule kvinde og omvendt i enhver kvinde en smule mand. Manden og kvinden er faktisk forbløffende ens. Det vides nu at hvert af kønnene i større eller mindre grad har udviklet begge køns organer. Hysteri anses derfor i dag som værende en såvel mandlig som en kvindelig lidelse.

Hvor det drejer sig om det okkulte, er hysteri til stor gene. Hvis et menneske giver efter for sine sindsstemninger og derved frembringer store elektriske udsving i hjernen, vil vedkommende garanteret hindre sig selv i at rejse astralt eller i at udøve telepati, clairvoyance og andre metafysiske ting. Vi må være sindsligevægtige og afbalancerede, før vi kan befatte os med de okkulte videnskaber. Bemærkelsesværdigt nok så betragter mange mennesker de clairvoyante eller telepatiske som værende lutter neurotikere, fantaster eller noget i den retning. De synes at sådanne mennesker er uligevægtige - for nu at sige det mildt, men intet ligger mere fjernt fra sandheden.

Kun de der svindler og bedrager med clairvoyance eller telepati kan være neurotiske eller uligevægtige, for eftersom de under alle omstændigheder er svindlere og bedragere, er deres mentale sundhedstilstand helt uden betydning. Det er helt givet at man kun kan beherske telepati og clairvoyance, hvis man er mentalt sund, og ens hjernebølger glider rimeligt jævnt og uforstyrret gennem nervebanerne. Ens hjernebølger skal være stabile, dvs. uden 'bjergtoppe' eller 'bølgedale', der kan forstyrre modtagelsen. Vi, der er telepatiske, er nødt til at være åbne overfor budskaber udefra, derfor må vi også være i ligevægt og modtagelige for indtryk, dvs. vi må holde vore sind åbne. Hvis vi ustandselig befinder os i en tilstand af ophidselse, eller hvis vi har så travlt med at spekulere over al vor elendighed at vi ikke er følsomme for andres tanker, så kommer vi ikke til at opfange noget via telepati eller clairvoyance. Desuden kan en neurotiker ikke være en ÆGTE clairvoyant og en psykopat aldrig være telepatiske!

Lad dig ikke ophidse! Hvis du føler dig irriteret, eller hvis du føler at alverdens sorger og bekymringer er lagt på dine hældende og svage skuldre, så tag en dyb indånding, tag en til og nok en igen. Spørg dig selv: »Vil al dette her bekymre mig

om hundrede år?« Hvis det ikke skulle bekymre dig om hundrede år, hvorfor skulle det så gøre det nu?

Dette med at bevare sindsroen er af yderste vigtighed for dit helbred, såvel fysisk som mentalt set. Vi foreslår derfor at du, når du begynder at føle irritation, stopper op og spørger dig selv: »Hvorfor har jeg det sådan? Hvorfor er jeg så tungsindig og ulykkelig? Hvorfor skal jeg altid ødelægge det for de mennesker jeg omgås? Du må jo ikke glemme at det i sidste ende kun er dig selv du skader når du går rundt og er nedtrykt, i dårligt humør, irriteret, elendig tilpas eller når du ligger under for alverdens dårlighed. Måske surmules der lidt i din omgangskreds, men du forgifter kun dig selv, og det gør du lige så sikkert som hvis du drak arsenik eller indtog rottegift eller cyankalium!

Nogle af dem, du omgås, har muligvis langt større problemer end du selv, og dog viser de ingen tegn på stress. Hvis du viser tegn på anspændthed, betyder det at du ikke har det rette syn på tingene. Det betyder ikke nødvendigvis at du ikke har nået samme mentale og åndelige stade som andre, men det kunne godt være tilfældet.

Vi er her på Jorden for at lære og intet normalt menneske pålægges nogen sinde for meget at lære på en gang. Vi føler måske at vi plages og forfølges, vi føler måske at vi er ofre for en ublid, ond skæbne, men hvis vi virkelig giver os til at tænke over tingene, opdager vi at vi slet ikke er overstressede - det er bare noget, vi tror vi er.

Lad os atter engang vende tilbage til barndommen: En dreng får i skolen pålagt noget hjemmearbejde. Drengen synes, det drejer sig om en forfærdelig masse lektier, især fordi han meget hellere vil ud at lege, tage på fisketur eller bare jage piger. Han er så travlt optaget af at tænke på disse ting at han end ikke ofrer den normale tiendedel af sin bevidsthed på sit hjemmearbejde, hvorfor dette falder ham urimeligt hårdt og fordi han ikke gør sig de allerstørste anstrengelser for at blive færdig, synes han at han er meget længere om det end nogen af hans kammerater ville være. Han kører efterhånden træt og vier nu ikke engang så meget som en tyvendedel af sin bevidsthed til lektierne, hvorfor han bliver mere og mere frustreret. Til sidst beklager han sig til sine forældre og siger at han har alt for mange lektier og at det pres arbejdet lægger på ham gør

ham syg. Forældrene går til læreren og klager over at han giver sønnen for meget hjemmearbejde. Ingen tænker i stedet på at banke lidt fornuft ind i hovedet på drengen, der jo når alt kommer til alt, er den der skal lære. Som det forholder sig med denne dreng, forholder det sig også med dig.

Du ønsker at gøre fremskridt? Nuvel, så må du også indordne dig under visse regler. Du skal være ligevægtig, og du skal gå Middelvejen. Hvis du arbejder for hårdt, vil du have så travlt med at tænke på dit hårde arbejde at du ikke har tid til at tænke på de resultater, du håber at opnå. Derfor er Middelvejen en ganske enkel måde at vise dig at du ikke må arbejde så hårdt at du ikke kan »se skoven for bare træer«. På den anden side må du heller ikke drive den så meget af at du slet ikke får udrettet noget. Tag vejen mellem disse to yderpunkter og du vil få at se at du gør bemærkelsesværdige fremskridt. Alt for mange pukler voldsomt på med et eller andet job for at få det overstået. De slider så hårdt i det at al deres energi, al deres hjernekraft bruges på anstrengelserne, så der intet levnes til »at lære«. Hvis du anstrenger dig for meget, er det som en bil, der racer af sted i laveste gear - stor ståhej for næsten ingen fremdrift.

SINDETS KRAFT

Det er ulykkeligvis muligt for alle og enhver at opnå lige hvad de ønsker sig. Der er visse naturlove, okkulte love - om du vil - som gør det muligt for enhver at opnå succes eller at få penge, hvis blot de følger helt enkle regler. Igennem vort Kursus har vi forsøgt at vise at okkultisme som faktisk betyder »det som er ukendt«, følger absolut fornuftige love og regler, og at der ikke hviler nogen mystik over disse ting. Med dette i erindring vil vi nu betro dig, hvorledes du kan få, hvad du ønsker. Dog vil vi, selv om vi udtrykkelig sagde:

... få, hvad du ønsker«, understrege og atter understrege at man bør stræbe efter de åndelige værdier, man bør hele tiden med beslutsomhed arbejde henimod at højne ens værdi i det næste liv. Vi iler med at indrømme at det naturligvis ville være meget rart med en million eller to, men det ville være at snyde os selv, hvis vi fik »en million eller to« på bekostning af vort næste liv.

Vort ophold på Jorden er midlertidigt, og vi slår på ny fast at

alle vore bestræbelser her på Jorden bør rettes mod at lære samt vies til at forbedre os selv, således at vi kan blive mere værd når vi går ind i det næste liv. Lad os derfor stræbe efter åndelighed, lad os bestræbe os på at være venlige mod andre og på at opnå ydmyghed - ikke at forveksle med falsk beskedenhed, men den ydmyghed, der hjælper os på vor vej opad.

Alt befinder sig i en tilstand af bevægelse, alt liv er bevægelse, ja, selv døden er bevægelse, fordi cellerne brydes ned og indgår i andre forbindelser. Lad os hele tiden huske på at en linedanser ikke kan blive stående et sted på linen, han må enten gå fremad eller han må gå baglæns. Vi bør bestræbe os på at komme videre, dvs. gå fremad i åndelig henseende, i venlighed og i vor forståelse af andre - ikke baglæns, hvilket vil bringe os i selskab med pengepugere og andre, der klynger sig til midlertidige jordiske goder fremfor at stræbe efter at opnå åndelig rigdom. Men lad os alligevel vise dig, hvorledes du kan få alt, hvad du ønsker.

Sindet kan give os alt, hvad vi beder om, hvis vi vil lade det gøre det. I underbevidstheden ligger umådelige kræfter gemt. Desværre har de fleste ikke lært, hvordan de kommer ind til underbevidstheden. Vi gør kun brug af en tiendedel af underbevidstheden og for det meste også kun en tiendedel af vore evner. Ved at alliere os med det underbevidste kan vi præstere mirakler, akkurat som de gamle Profeter gjorde.

Det nytter ikke noget at »bede ud i det blå« og uden at præcisere sig. Det duer ikke at bede af et hult hjerte, for ordene vil blot genlyde hult, hvis vi prøver. Brug din hjerne, brug dit sind, brug underbevidsthedens store muligheder. Der er visse ubrydelige regler som altid skal følges. Først og fremmest gør du nøje op med dig selv, hvad det er, du ønsker. Ønsket skal være klart defineret, du må vide, hvad du ønsker, du må sige, hvad du ønsker, og du må danne dig et klart billede af det. **HVAD ØNSKER DU HELT NØJAGTIGT?** Det er ikke tilstrækkeligt at sige at du ønsker dig en masse penge, det er heller ikke nok f.eks. at sige at du ønsker dig en ny bil, en ny kone eller en ny mand. Du må gøre det absolut klart, hvad det er, du ønsker. Du må forestille dig det, dan i dit indre et billede af det og hold dit blik rettet mod dette billede. Ønsker du penge, så sig helt nøjagtigt, hvor mange du ønsker. Det skal være et bestemt beløb.

Er du klog, vil du imidlertid slet ikke kere dig om alt dette med penge eller andre verdslige ting, nej, så vil du ønske at kunne blive som Gandhi, Buddha, Kristus, St. Peter, en eller anden St.! Du vil i så fald hellere stræbe efter at vinde evner og kræfter som vil være dig til gavn, når du forlader dette liv.

Nuvel, når du har besluttet dig for, hvad du ønsker, kommer du til næste fase. Vi har allerede fortalt at man må GIVE for selv at kunne FÅ. Hvad vil du give? Hvis du beder om penge (beløbet skal angives helt nøjagtigt), er du så indstillet på at svare tiende, altså at betale en tiendedel af dette beløb? Er du indstillet på at hjælpe andre mennesker som ikke er så heldigt stillede som du er? Her nytter det ikke bare at sige: »Ja, når jeg får dine penge, vil jeg betale tiende af dem.« Du må først begynde at hjælpe andre, du må begynde med at hjælpe dem, der er i nød. Hvis du gør det, efterlever du ordene: »Giv, så du selv kan blive givet.« Også her må du være sikker, du skal være absolut nøjagtig.

Tredje punkt er dette: hvornår ønsker du de penge, den bil eller en ny kone/mand? Det er ikke nok at sige at du ønsker dig det inden ret længe, og naturligvis er det absurd at ønske sig det omgående - der er nemlig visse fysiske love som ikke kan brydes. Det er ikke muligt for en Gud at lade en guldbarre falde ned i dine ventende hænder, og skulle Han alligevel lade den falde, ville den sandsynligvis koste dig et par ødelagte tæer! Din tidsramme må ligge indenfor det, der kan realiseres rent fysisk. Du kunne for eksempel sige at du ønskede pengene i den eller den måned, det og det år, men du skal aldrig sige at du vil have dem i løbet af fem minutter - det ville stride imod naturens love, og det ville sætte din tankekraft ud af funktion.

Hvad vil du gøre for at nå dit mål? Lad os antage - blot for eksemplets skyld - at du ønsker dig en ny bil. Ja, så må vi først og fremmest spørge dig: »Har du kørekort?« Det ville være lidt skørt at ønske sig en bil, hvis du ikke kan køre den. Så er du besluttet på at ville have en bil, så tag i det mindste først køreundervisning. Derefter kan du bestemme dig for, hvilken type vogn, det skal være, hvilken årgang osv. Hvis du er på udkig efter en mand eller en kone, så forvis dig om at du på din side er en passende partner for den udkårne. Vær sikker på at du til fulde forstår loven om at give og få, og vær sikker på at

du er forberedt på at gøre dit bedste for at ægteskabet bliver lykkeligt, thi et ægteskab er ikke kun et spørgsmål om at 'modtage alt og ingenting give'. Når du tager dig en partner (modtager), må du også give en partner. Når du gifter dig, er du ikke længere kun dig selv. Samtidig tager du også din ægtefælles sorger og glæder på dig. Før du kan gøre dig håb om et tilfredsstillende ægteskab, må du forvise dig om at du rent fysisk, såvel som mentalt og åndeligt selv bliver en tilfredsstillende partner.

Som femte punkt skal vi nævne at det skrevne ord er stærkere end det talte, og at de to tilsammen udgør en uovervindelig kombination. Skriv ned hvad du ønsker, skriv det ned så enkelt og forståeligt som du formår.

Du ved hvad du ønsker, altså: skriv det ned! Ønsker du at blive åndelig rig? Hvem er dit største ideal i åndelighedens verden? Opregn den pågældendes egenskaber, talenter og de gode og stærke sider af hans/hendes karakter. Skriv det hele ned! Hvis du ønsker dig penge, så skriv det nøjagtige beløb ned, skriv hvornår du ønsker dem og lad det helt klart fremgå af det du skriver at du selv vil hjælpe andre - at du vil betale tiende.

Når du har skrevet alt dette ned, så enkelt og klart som du kan, skriver du til slut: »Jeg vil give, så jeg kan få«. Du skal også gøre en tilføjelse om hvorledes du selv vil virke for at opnå det ønskede. Thi husk endnu engang på at man ikke får noget for ingenting. På en eller anden måde skal vi betale for alt. Der er ikke noget, der hedder »at få det gratis«. Hvis du uventet modtager 1000 kroner, skal du yde en tjeneste der svarer til denne sum. Hvis du forventer at få hjælp af andre, må du selv hjælpe dem først.

Lad os sige at du nu har skrevet alt dette ned. Læs så det hele højt for dig selv - tre gange daglig. Der er kraft at hente, hvis du går i enrum og læser det højt i fred og ro. Læs det højt om morgenen, når du vågner, læs det højt igen ved middagstid og endnu engang om aftenen, før du lægger dig til at sove, altså således at du mindst tre gange daglig gentager din erklæring. På den måde bliver dine ord til et slags mantra.

Medens du læser højt, så FORNEM at pengene eller bilen, eller hvad det nu er du har ønsket dig, er undervejs til dig, vær sikker på det, forestil dig det du ønskede dig, forestil dig at det

faktisk er indenfor din rækkevidde. Jo mere intenst du kan fornemme og forestille dig dette, desto virkeligere vil din fornemmelse vise sig at blive. Det er spild af kræfter blot at tænke: »Nuvel, jeg håber det lykkes, jeg håber jeg får det, men jeg har nu mine tvivl. « **En sådan tankegang vil øjeblikkelig ugyldiggøre dit mantra.** Du skal hele tiden være absolut positiv og afgjort konstruktiv, og du må slet ikke tillade tvivlen at komme til orde. Hvis du bærer dig således ad, vil du tvinge dit ønske ind i din underbevidsthed, og den er ni gange så effektiv som du er! Kan du gøre din underbevidsthed interesseret, så vil du også blive hjulpet. Du vil modtage mere hjælp, end du havde troet muligt. Det er en kendsgerning som atter og atter er blevet bevist at har man først skaffet sig penge, så bliver disse penge snart til mange flere penge. En millionær vil for eksempel kunne fortælle dig at da den første million var tjent, så fulgte - næsten af sig selv - den anden, tredje, ja sågar den fjerde million. Jo flere penge man har, desto lettere drages endnu flere penge til os - følgende en lov, der er beslægtet med loven om magnetisme.

Men, penge er ikke alt! Vi må gøre dig opmærksom på at der er ting af større værdi end penge. På ny gentager vi at ingen nogen sinde har bragt så meget som en eneste mønt med sig over i den næste verden. Nej, jo flere penge, du har, desto flere efterlader du bare til andre.

Jo mere du tracter efter penge, desto mere uren bliver du, hvilket gør det vanskeligere for dig at stile efter og nå frem til de åndelige værdier. Jo mere godt du gør mod andre, desto mere godt bringer du med dig. Livet på Jorden *er* svært og noget af det værste ved det er de falske værdinormer. I vor tid tror folk at penge er det eneste, der tæller. Næh, så længe vi har nok at spise, tilstrækkeligt med klæder samt tag over hovedet, lider vi ingen nød. Vi kan imidlertid aldrig blive rige nok i åndelig henseende. Vore tankers renhed kan aldrig blive hvid nok, og vi kan aldrig hjælpe andre for meget, thi ved at hjælpe andre, hjælper vi os selv.

Vi foreslår at du gennemgår denne Lektion nogle gange.

Det er måske den hidtil vigtigste. Følger du instruktionerne, opdager du at du kan få næsten alt, hvad du ønsker. Hvad ønsker DU? Valget er dit, og du KAN FÅ, hvad det end er, du måtte ønske dig. En Grand Danois? Penge? Bil? Succes? Og så

en skønne dag er det hele forbi, og du kan gøre klar til at starte forfra på en frisk - er det det, du ønsker? Eller vil du vælge at ønske dig åndelighed, renhed samt evnen til at være andre til hjælp? Det kan betyde fattigdom eller næsten fattigdom her på Jorden som - når alt kommer til alt - ikke er andet end et støvfnugg der svever rundt i det store Intet. Men bagefter - efter dette uhyre korte liv kommer en større og bedre verden - hvor renhet og åndelighed er "rigets møntfod", og hvor penge, denne vor verdens verdimåler, ingen værdi har. Valget er dit!

LEKTION 23

Det er meget beklageligt at visse ord med tiden har erhvervet sig en bibetydning der efterlader en flov smag i munden på en. Der findes en mængde ord, som på næsten alle sprog er gode ord, beskrivende ord, men som i kraft af misbrug igennem måske flere århundreder har undergået en total forandring, hvad deres betydning angår.

Som eksempel kan vi bruge ordet MISTRESS(eng). Det er ikke længere siden end at vore bedsteforældre stadig husker at ordet Mistress var et helt igennem agtværdigt ord, som stod for: en kvinde, som måtte respekteres som husets madmoder eller husets frue, en passende livsledsager for herren i huset. Gennem misbrug har ordet nu erhvervet sig en betydning, som er vidt forskellig fra den oprindelige.

Vi vil ikke her give os til at snakke om gamle dages FRUER eller HERRER, men vi fandt at ordet Mistress var et passende eksempel at indlede med, for vi skal i det følgende tale om et andet ord, hvis betydning ligeledes i årenes løb er blevet forvandlet.

Imagination i betydningen FANTASI er et ord der nutildags er faldet svært i unåde. For år tilbage var et menneske med fantasi en person med stor indlevelsessevne, én som kunne skrive poesi eller komponere musik. Det var rent faktisk dengang absolut nødvendigt for en gentleman at have fantasi. Nutildags forekommer det én at ordet FANTASI indicerer en eller anden stakkels frustreret kvinde, som lider af hysteri eller som er på randen af et nervesammenbrud. Oplevelser, som de i grunden meget hellere skulle give sig til at undersøge nærmere, fejer folk i stedet til side med ord som: »Åh, det er såmænd bare din fantasi! Vær nu ikke fjollet! «

Fantasi er således i vor tid et lidet agtet ord, men kontrolleret

fantasi er en nøgle, som kan åbne op for mange oplevelser der skjuler sig bag det slør af mystik, som de fleste omgiver sig med, når de taler om okkulte ting. Det er nok klogt gang på gang at erindre sig at står kampen mellem fantasien og viljen, så er det altid fantasien der vinder. Folk roser sig af deres viljekraft, roser sig for deres ukuelige mod og praler med at intet kan skræmme dem. De forsikrer deres plagede tilhørere om at de med deres viljekraft kan gøre alting. Sandheden er den at de overhovedet ikke kan udrette noget med deres viljekraft, hvis ikke FANTASIEN er indforstået.

Mennesker med en så skamrost viljekraft er i virkeligheden folk for hvem det (nærmest tilfældigt) er lykkedes at overbevise deres egen fantasi om at det i denne eller hin specielle situation ville være godt med 'en god dosis viljekraft'. Vi gentager - og enhver kompetent autoritet må give os ret - at når det drejer sig om fantasi kontra viljekraft, er det uden undtagelse fantasien der hver gang sejrer. Der findes ingen større kraft. Tror du stadig at du kan »ville dig selv« til at gøre noget, som din fantasi ikke ønsker, du skal gøre? Se på det således her: vi opstiller et hypotetisk problem - det er jo den moderne måde at gribe tingene an på. Foran os ligger en ubefærdet gade. Der er ingen trafik i nærheden, ingen nysgerrige tilskuere - vi har hele gaden for os selv. Lad os nu male en gangsti, 60 eller 90 centimeter bred, som du vil gå på fra det ene fortov over til det andet. Uden at behøve at tænke på trafikken og uforstyrret af nysgerrigt stirrende tilskuere vil du ikke have spor svært ved at træde ud på den smalle sti, og stille og roligt spadsere tværs over kørebanen til det modsatte fortov. Præstationen får dig ikke til at hive efter vejret og giver dig heller ikke hjertebanken. Mon ikke du kan være enige med os i at det var noget af det nemmeste, du nogen sinde er blevet bedt om at gøre?

Du kan gå over denne malede sti uden mindste frygt, fordi du ved at asfalten under dig ikke vil give efter, og du ved at medmindre der indtræffer et jordskælv eller et hus pludselig styrter sammen og falder ned over dig, så er du helt i sikkerhed, og skulle du endelig være så uheldig at falde over dine egne tæer, er der ingen større skade sket ved det, du falder jo ikke længere, end du selv er.

Nu ændrer vi imidlertid billedet lidt. Vi befinder os stadig i den samme gade og går over til en bygning, som er omkring tyve etager høj. Her går vi ind i elevatoren og kører helt op, hvor vi går ud på det skønne, flade blomstersmykkede tag. Som vi står der på taget og ser over mod gadens anden side, lægger vi mærke til at vi befinder

os nøjagtig i plan med en anden tyve-etagers bygning lige over for. Kigger vi ud over muren og ned på gaden, kan vi lige skimte den sti, vi lige har lavet. Nu - ja, nu tager vi en planke, 60 eller 90 centimeter bred - med andre ord akkurat lige så bred, som vor malede gangsti på gaden. Denne planke lægger vi ud mellem de to bygninger - fra tag til tag i tyve etagers højde (60m). Vi sørger for at planken er solidt fastgjort, så den ikke flytter sig, og vi gør det så grundigt at den heller ikke svajer eller vipper. Vi undersøger det hele meget omhyggeligt for at sikre os at der ikke er noget, du kan snuble over eller noget som kan gøre dig usikker.

Du har den samme plankebredde som på gangstien nede på gaden. Kan du nu gå over denne planke, som er solidt fastgjort i begge ender - tyve etager over gaden, kan du gå over her fra og til den anden side og nå frem til taget på den anden bygning? Hvis din fantasi siger JA, så kan du virkelig også uden besvær gøre det.

Men hvis din fantasi ikke er så imødekommende, vil du uden tvivl »få sommerfugle i maven«, og din puls vil stige kraftigt, ja, du får det måske meget værre end som så! Men hvorfor? Du har jo allerede krydset gaden, så hvorfor kan du nu pludselig ikke gå over denne flotte, solide planke?

Svaret er naturligvis at din fantasi begynder at arbejde, den fortæller dig at dette her er farligt - at du, hvis du vakler eller glider, kan risikere at ryge ud over kanten af planken og falde de tyve etager ned - og slå dig ihjel. Det er ligegyldigt, hvor meget man så gør for at berolige dig. Hvis ikke din fantasi kan overbevises, er der ikke den kraft der kan hjælpe. Forsøger du at lade din viljekraft føre sig frem, risikerer du et nervøst sammenbrud, du begynder at ryste over hele kroppen, du bliver bleg og begynder at trække vejret i korte gisp. Indbygget i os til beskyttelse mod farer, har vi visse mekanismer. Særlige sikkerhedsforanstaltninger er knyttet til den menneskelige mekanisme, således at vi ikke hovedkulds styrter os ud i noget farefuldt. Fantasien gør det næsten umuligt for et menneske at gå ud på den planke, og intet argument vil få den pågældende til at indse at planken faktisk er sikker nok, nej, du har brug for fantasi for at kunne tage den tur. Før du er i stand til at forestille dig selv trædende ud på planken, få fødderne plantet på den og med selvsikre og faste skridt gå over den, før du kan forestille dig det, kan du ikke gøre det.

Hvis man vil tvinge sin vilje igennem for at kunne udføre et eller andet, som fantasien siger nej til, risikerer man faktisk et nervesam-

menbrud, for, vi siger det endnu engang, i en strid mellem fantasien og viljekraften, sejrer fantasien altid. At tvinge os selv til noget, når alle alarmklokkerne lyder indeni os, kan spolere såvel vore nerver som vort helbred.

Nogle mennesker er håbløst bange for ved midnatstid at gå alene forbi en kirkegård. Hvis der opstår en situation, hvor de alligevel bliver nødt til det, føler de en brændende prikken i hovedbunden, håret rejser sig på hovedet af dem, de sveder i håndfladerne og deres sanser skærpes, alle indtryk forstørres, og de er faktisk parate til at stikke af i forbløffende fart, hvis et spøgelse pludselig kom til syne og gjorde omgående flugt påkrævet.

Mennesker, som ikke kan lide deres job og som må tvinge sig selv til at gå på arbejde, tager ofte en »flugtmekanisme« i brug. Nogle af disse »flugtmekanismer« fører til ret skæbnesvangre resultater. Der kan være tale om held i uheld, for hvis advarslerne overhøres, kan der opstå mentale forstyrrelser. Vi skal her afsløre et aktuelt tilfælde, som vi selv kender til. Vi kender tilfældet, vi kender manden, og vi kender udfaldet. Her er det:

Manden, en af vore bekendte, havde et arbejde, hvor han hele tiden måtte stå op. Han stod ved en af disse høje gammeldags skrivepulte og førte tal ind i en kassebog. Det var et arbejde, som han ikke så nemt kunne udføre, hvis han sad ned derfor stod han altså op. Manden var meget kompetent på sit felt. Han var god til disse tal, men han havde en sygelig angst for at han en dag skulle komme til at gøre en fejl, og at han så måske ville blive beskyldt for at have begået underslæb overfor sin arbejdsgiver. I virkeligheden var manden næsten 'over-ærlig'. Han var et af disse sjældne enkeltmennesker der sætter en ære i at arbejde hårdt, et af disse mennesker, som det ikke kan falde ind at 'låne' så meget som en æske tændstikker på et hotel og som end ikke vil beholde en avis, han finder på bagsædet i en bus. Men alligevel var han bange for at hans arbejdsgiver ikke vidste, hvor ærlig han var. Denne frygt fik ham faktisk til at afsky sit arbejde.

I en årrække passede han imidlertid trofast sit job, men følte sig mere og mere ulykkelig og fordybede sig mere og mere i sine egne tanker. Med sin kone drøftede han muligheden for at skifte arbejdsplads, men hun forstod ham ikke, altså beholdt han det han havde. Men hans fantasi begyndte også at arbejde, og det resulterede i første omgang i at han fik mavesår. Ved omhyggelig pleje og ved at holde diæt heledes mavesåret, og han vendte tilbage til sit arbejde -

stod igen ved den gamle skrivepult og førte tal ind. En dag faldt det ham ind at hvis han nu ikke var i stand til at stå op, så ville han ikke kunne beholde sit job. Nogle uger efter at denne tanke var opstået i ham, havde han pådraget sig et sår på den ene fod. I nogle dage humpede han på arbejde, selv om han led store smerter, men såret blev værre og værre, og han måtte i nogen tid forblive hjemme i sin seng. - Sengeliggende, borte fra det arbejde, han afskyede, kom han sig hurtigt og kunne så igen tage på arbejde. Hans underbevidsthed plagede ham imidlertid ustandselig. Vi formoder at den ræsonnerede noget i retning af som så: »Godt, jeg kom væk fra det skrækkelige job, fordi jeg havde en dårlig fod, men jeg blev for hurtigt rask, så lad mig få en endnu dårligere fod. « (Som vi senere skal se, må der her være tale om at manden ved hjælp af et mantra el. lign. får underbevidsthedens »accept« på det der skal komme, for underbevidstheden ræsonnerer jo ikke - den husker kun - o.a.).

Et par måneder efter sin tilbagekomst, efter alt at dømme fuldstændig helbredt, får han et nyt sår, denne gang på ankelen. Dette sår var så slemt at han ikke kunne bevæge ankelen, hvorfor han til sidst kom på hospitalet, hvor han, fordi såret fremdeles blev værre og værre, måtte gennemgå en operation. Operationen lykkedes. Endnu engang erklæredes han for rask og vendte tilbage til sit arbejde.

Afskyen for arbejdet voksede imidlertid og snart fremkom et nyt sår, denne gang et sted mellem ankelen og knæet og nu så alvorligt at alle forsøg på helbredelse slog fejl - benet måtte amputeres lige under knæet. Til hans store glæde ville hans arbejdsgiver efter dette ikke have ham tilbage til firmaet - han havde ikke brug for en krøbling der ydermere altid var syg!! Lægerne på hospitalet, som jo vidste en hel del om hans tilfælde, sørgede for at han fik et andet job, et arbejde som han under sit hospitalsophold havde vist gode anlæg for. Det var en form for undervisning i håndarbejde. Han kunne lide dette nye job og havde held med det. Nu var der ikke længere nogen grund til at frygte at han skulle komme i fængsel, fordi han fejlagtigt blev beskyldt for underslæb. Derfor gik det fremad med helbredet, og manden virker - så vidt vi i skrivende stund er informeret - fremdeles med succes i sit nye job.

Dette tilfælde hører rigtignok til de ekstreme, men hver eneste dag hører vi om stressede forretningsmænd, som er bange for at miste deres job, bange for deres arbejdsgiver, eller som af lutter angst

for »at tabe ansigt« - arbejder under et stort indre pres, som de forsøger at flygte fra ved at pådrage sig et mavesår. Ikke for ingenting er mavesår kendt under betegnelser som f.eks. »direktør-sygen«.

Fantasi kan vælte eller styrte et Imperium, lige så vel som fantasi kan bygge et Imperium. HUSK, hvis du dyrker din fantasi og holder den under kontrol, kan du få, hvad som helst du ønsker. Det er ikke muligt at befale sin fantasi noget, ikke muligt at fortælle den, hvad den skal eller ikke skal, for fantasien har det som et æsel, man kan styre den, men ikke tvinge den. Det *kan* gøres, men det kræver bestemt øvelse.

Nuvel, hvordan har du tænkt dig at få kontrol over din fantasi? Det er kun et spørgsmål om øvelse - og om tro. Tænk på en situation, som opfylder dig med frygt eller afsky og overvind så denne frygt eller afsky ved hjælp af tro, overvind den ved at overbevise din fantasi om at du kan, uanset om andre kan eller ej. Hvis du synes det, så gå så vidt som til at overbevise dig selv om at du er noget ganske særligt. Det er ligemeget, hvordan du bærer dig ad, bare du i sidste ende får din fantasi til at arbejde for dig.

Lad os imidlertid vende tilbage til vort oprindelige eksempel på dette at gå over gaden. Vi gør op med os selv at vi sagtens kan spadsere over gaden på en halv meter bred planke, som vi i forvejen har lagt ud fra det ene fortov til det andet. Derefter kan vi, i kraft af vor tro og ved at indbilde os selv at vi ikke er som alle andre, overbevise vor fantasi om at vi også kan gå over planken, selv om den hejses tyve etager op over gaden.

Tænk over følgende: Sig til dig selv at når selv en mere eller mindre tomhjernet abe kan gå over den planke uden overhovedet at føle mindste angst, kan du så ikke også? Hvem er bedst? du eller den tomhjernede abe? Hvis en tomhjernet abe eller en halvskør person kan gå tværs over den planke, så kan du - der jo er så meget bedre - som menneske betragtet, selvfølgelig også gøre det. Det er kun et spørgsmål om øvelse - og TRO.

I tidens løb er mange mennesker, som for eksempel en mand ved navn Blondin, blevet berømte ved at krydse over Niagara på en stramt udspændt line. Blondin var et ganske almindeligt menneske, som troede på sine egne evner og som troede på at han kunne gøre, hvad andre ikke kunne. Han vidste at det eneste der var at frygte, var selve frygten. Han vidste at han, hvis han troede på sig selv, kunne gå over den line, om han så skulle skubbe en trillebør foran

sig, ja, om han så skulle tage turen med bind for øjnene.

Vi kommer allesammen ud for tilsvarende situationer. Vi kravler op ad en lang stige, og så længe vi kun ser opefter, er vi ikke spor bange. Men i samme øjeblik vi kigger ned, opstår den tanke i os at hvis vi nu faldt ned og smadredes mod Jorden, så ville det sandelig være en køn redelighed. Vor fantasi fremmaner dernæst et billede der viser os falde, og blive tværet ud mod asfalten mange meter nede.

Så stærkt kan fantasien gribe os at vi klynger os så desperat til stigen at vi ikke mere kan give slip. Mange skorstensbyggere og andre der må udføre deres arbejde højt til vejrs, har oplevet noget lignende som dette.

Hvis du i kraft af troen på dine egne evner har fået kontrol med din fantasi, kan du gøre alt! Men du kan ikke igennem tvang besejre din fantasi, du kan heller ikke alene ved hjælp af viljekraft overvinde din fantasi. Prøver du alligevel, lægger du grunden til et nervesammenbrud.

Husk igen på at du hele tiden skal kunne styre og kontrollere din fantasi. Prøver du at tvinge den, vil det afgjort mislykkes for dig. Kan du styre din fantasi, vil du blive i stand til at gøre alle de ting, du hidtil troede var umulige at udføre. Først og fremmest: Vær overbevist om at der ikke er noget der hedder UMULIGT.

LEKTION 24

Mange har sikkert hørt tale om 'Karma-Loven'.

Uheldigvis har mange metafysiske emner fået Sanskrit- eller Brahminnavne hæftet på sig, ligesom for eksempel medicinske, anatomiske og faktisk også videnskabelige betegnelser nu om dage bærer latinske navne. Latinske navne kan angive f.eks. en blomstertype, en løgart eller også en speciel muskel- eller arteriefunktion.

Ideen bag denne brug af Latin fødtes for mange år siden. Dengang forsøgte lægerne at holde deres viden for dem selv, og da de samtidig var de eneste der havde nogen nævneværdig uddannelse, og da Latin var obligatorisk, blev det sædvane for dem at bruge latinske ord som middel til at skjule deres faglige viden for dem der ikke havde nogen uddannelse, dvs. for dem der ikke var læger.

Denne skik har holdt sig helt op til vore dage.

Der er naturligvis visse fordele ved at holde alle tekniske og faglige vendiner i ét sprog, for så er det uden betydning, hvad landsmand en videnskabelig forsker er, han vil altid på Latin kunne diskutere med forskere fra andre lande end sit eget.

Om bord i skibe og fly betjener radiotelegrafisterne sig af koder, som f.eks. Morsekoden o.m.a., som kun kan tydes af dem der har lært dem. Blandt radioamatører er det ofte tilfældet at de benytter sig af et kodesprog, således at de kan kommunikere forståeligt med hinanden, selv om de taler forskellige sprog og normalt ikke forstår hinanden.

Sanskrit er et sprog, som over hele verden kendes af viderekomne okkultister, hvorfor man, hvis der refereres til Karma, får et bestemt indtryk af, hvad vi kunne kalde »loven om årsag og virkning«.

Ser du, Karma er overhovedet ikke spor mystisk, ikke noget man behøver at ængste sig for.

I nærværende Kursus vil vi fremstille det metafysiske ud fra hvad vi selv betragter som et rationelt grundlag. Vi agter ikke at benytte os af abstrakte vendinger, for ifølge vor opfattelse er det i metafysikken mere end svært at retfærdiggøre brugen af ord og vendinger, som ofte i virkeligheden skjuler hvad man mener.

Lad os se på Karma-Loven uden dens metafysiske bibetydning. Lad os glemme alt om metafysik og i stedet se på landets lov. Hvad vi mener, er dette:

Lille John X-sen har netop fået foræret en motorcykel. Han finder det vældig spændende at sidde på denne kraftige maskine og speede den op, så den frembringer - i hvert fald i hans øren - en »vidunderlig« støj. Men det, bare at sidde og lade motoren larme, er ikke nok for ham. Han slipper koblingen, sætter i gear og kører af sted. I begyndelsen kører han besindigt nok, men snart griber fartglæden ham, og han kører hurtigere og hurtigere, forglemmende alt andet end farten. Pludselig lyder bag ham en politisirene, og en politibil kører op på siden af ham og vinker ham ind til siden. Yderst mellemfornøjet sagtner John X-sen farten, trækker ind til siden og stopper op. Endnu mere mellemfornøjet og tillige ret så nervøs venter han, medens betjenten noterer ham for at have kørt alt for hurtigt i et bebygget område.

Dette lille eksempel viser os at der er visse love - i dette tilfælde en lov der siger at man ikke må køre hurtigere end så eller så mange kilometer i timen. Denne lov ignorerede John X-sen og straffedes

derfor i form af politimanden, som noterede ham, således at han nu må for retten, hvor han sikkert idømmes en bøde for at have brudt loven.

Skal vi give nok et eksempel?

Hans Christian er lidt af en doven rad. Han bryder sig slet ikke om at arbejde, men han har en meget dyr veninde, hvis interesse han kun kan holde fangen så længe han skaffer hende de ting, hun ønsker sig. Hvad hende angår, er det ligemeget (tror hun da), hvorledes Hans Christian skaffer hende det hun beder om - bare hun får det.

En aften tager Hans Christian afsted for at plyndre en forretning i forventning om at få fat i så mange penge at han kan købe, hvad det nu er hans veninde ønsker sig. En minkpels? Et platin-armbåndsurs besat med diamanter? Hvad det nu end er, så går Hans Christian - med venindens fulde vidende og samtykke - på tyvetogt. Forsigtigt lister han sig rundt omkring den bygning, han har udset sig, for at finde et sted, hvor han kan komme ind. Ret hurtigt beslutter han sig for at prøve et vindue der ligefrem ser indbydende ud. Det sidder i en passende højde og med øvet hånd lirker han en lommekniv ind ved vinduesrammen og får løftet haspen af. Med største lethed skyder han vinduet op, står så stille et øjeblik og lytter. Havde han lavet støj? Er der mon nogen i nærheden? Nej, alt er roligt, så han lemper sig langsomt op og kravler ind gennem det nu åbne vindue. Ikke en lyd høres, ingen skridt. På strømpefødder lister han sig stille gennem forretningen og tager fra hylderne forskellige ting: smykker, ure samt fra pengeskabet i chefens kontor en stak pengesedler. - Tilfreds med udbyttet lister han tilbage til vinduet og kigger ud. Der er ingen at se. Han får fat i sine sko og begiver sig hen imod en dør, idet han tænker det vil være meget nemmere at komme ud den vej end at krybe ud ad vinduet og risikere at smadre nogle af de stjalne sager. Sagte får han dørlåsen skudt til side og går derpå uden for. Så, pludselig, fra et sted i mørket, kun få skridt borte, lyder en barsk stemme: »Holdt! Jeg har dækket dig!« Hans Christian lammes af frygt: Han ved at politiet er bevæbnet, og han ved, de ikke vil tøve med at skyde. Mut løfter han sine hænder op over hovedet. Skikkelser kommer til syne, og han ser sig omringet af politi til alle sider. Hurtigt visiterer de ham for våben og befrier ham samtidig for alle de meget værdifulde ting, han stjal i forretningen. Derpå føres han ud til en ventende politibil og finder sig snart anbragt i en fængsels-celle.

Nogle timer senere vækkes Hans Christians veninde af sin søvn af en politibetjent der er ledsaget af en kvindelig betjent. Veninden bliver meget indigneret og ikke så lidt hysterisk, da hun forstår at man vil arrestere hende. Arresteres?

Jo, naturligvis, hun er jo faktisk meddelagtig, og eftersom hun ydermere tilskyndede ham til at gøre noget, hun vidste var forkert og ulovligt, er hun i realiteten lige så skyldig, som han er. Sådan er livets love.

Lad os nu for en stund se bort fra den fysiske verden og fortælle dig at Karma er en mental, fysisk lov, som bygger på godt og ondt. Et gammelt ordsprog siger: »Som du sår, skal du høste!« Og det er lige akkurat, hvad der menes. Hvis du 'sår' onde gerninger, 'høster' du en ond fremtid enten i dit næste eller i et endnu senere liv. Hvis du i dit nuværende liv 'sår' godt, hvis du er god og venlig og viser medlidenhed med dem der er i nød, så vil der - når det engang er din tur til at sidde i uheld - komme en eller anden, et eller andet sted og vise dig venlighed, omsorg og medlidenhed. Tag ikke fejl af dette. Hvis et menneske udsættes for prøvelser, behøver det ikke nødvendigvis skyldes at han eller hun er ond, nej, det kan være prøvelser der sendes for at se, hvorledes han/hun reagerer under lidelser. Det kan være et led i en renselsesproces, hvor noget af menneskehedens urenhed og selvished forsøges bortvasket. Alle og enhver, det være sig prins eller tigger, rejser af sted med det vi kalder Livets Hjul - Det Evige Livs Cirkel. Et menneske kan være Konge i et liv for så i det næste at dukke op som tigger, en betler der vandrer fra by til by - måske endda i forgæves forsøg på at skaffe sig arbejde, eller måske bare ladende sig føre med strømmen, som et blad der bæres frem af vinden.

Der findes mennesker, som ikke er under Karmas Lov. Det er derfor fuldkommen nytteløst at sige: »Ih, det er dog et skrækkeligt liv, den mand fører, han må sandelig have været en stor synder i et tidligere liv!« Højere væsener (dem vi kalder Avatarer) kommer af og til ned på Jorden for at udføre ganske bestemte opgaver. For eksempel tror Hinduerne at Guden Vishnu med mellemrum stiger ned til Jorden for på ny at bibringe menneskeheden den sande religion, som den er alt for tilbøjelig til at glemme. Denne Avatar, dette Avancerede Væsen, vil ofte komme til verden i eksempelvis den største fattigdom, udelukkende for i kraft af noget der kunne ligne »immunitet over for lidelser« at kunne vise, hvorledes man udøver

eller viser medlidenhed. Intet kunne imidlertid ligge mere fjernt fra sandheden end tanken om »immunitet over for lidelser«, for Avataren der er et ædlere væsen, lider desto mere. Avataren kommer ikke til verden, fordi han ubetinget skal. Han fødes ikke for at kunne udvikle sin Karma. I stedet kommer han til Jorden som en legemliggjort ånd. Hans fødsel er resultatet af et frit valg, et valg der undertiden resulterer i at han ikke lader sig føde som et barn, men i stedet foretrækker 'at overtage en andens krop'. Vi er ikke til sinds at ville træde på nogens ligtorne, hvad religiøs overbevisning angår, men hvis vi indgående studerer den Kristne Bibel, forstår vi at Mennesket Jesus fødtes af Maria, Josef's hustru, men da tiden var inde, og Jesus var blevet voksen, vandrede han ud i ørkenen, hvor Kristus' Ånd - Guds Ånd - steg ned og tog bolig i hans legeme. Med andre ord, det var et af de tilfælde, hvor en anden ånd kom og overtog et legeme - Jesu legeme - Jesus, søn af Josef og Maria.

Vi nævner dette, fordi vi ikke bryder os om den tanke at nogle mennesker dadles for deres ulykke eller for deres fattigdom, hvis de i virkeligheden er kommet for at hjælpe andre ved at vise, hvad der kan læres af ulykke og fattigdom.

Alt, hvad vi udretter, resulterer i et eller andet. Tanken er faktisk en meget jordnær kraft. Som du tænker, sådan er du! Derfor, såfremt dine tanker er rene, bliver du selv ren. Hvis du derimod føler begær, bliver du vellysten og uren, og du bliver tvungen til med mellemrum at vende tilbage til Jorden, indtil begæret indeni dig dør, som følge af renhedens og de gode tankers positive indflydelse.

Ingen bliver nogen sinde tilintetgjort, ingen mennesker er så slette at de dømmes til evig straf. Den »Evide Pinsel« blev 'opfundet' af fortidens præster for at de kunne opretholde orden blandt deres noget uregerlige hjord. Kristus talte aldrig om evig lidelse eller evig fordømmelse. Kristus sagde at hvis et menneske angrede og forsøgte (at tro), så ville han eller hun blive »frelst« fra sin egen dårskab og atter og atter blive givet en ny chance.

Karma er altså en handling, hvormed vi pådrager os selv en gæld, en gæld som vi så afdrager efter bedste evne.

Hvis du går ind i en forretning og bestiller nogle varer, pådrager du dig en gæld, som du må svare til på krone og øre. Indtil du har betalt for varerne, er du skyldner og kan (i hvert fald i visse lande), hvis du ikke betaler, blive arresteret og erklæret fallit. Alting skal

der betales for af alle almindelige mennesker - mænd, kvinder og børn her på Jorden. Kun Avataren er fritaget for denne Karma-Lov. Derfor gør de, som ikke er Avatarer, nok klogt i at stræbe efter at føre et godt liv, så de kan afkorte deres ophold på denne Jord, thi der er vitterlig meget bedre på andre planeter og på andre eksistensplaner.

Vi bør tilgive dem, som krænker os, og vi bør søge tilgivelse hos dem, vi selv krænker. (»Forlad os vor skyld, som vi forlader vore skyldnere« - jvfr. Fadervor - o.a.) Vi bør altid huske at den letteste måde at opnå en god Karma på er ved at være mod andre, som vi ønsker, de skal være mod os. Karma er noget, som kun de færreste af os undgår. Vi stifter gæld - vi skal betale tilbage. Vi gør godt mod andre - og de skal betale os tilbage ved at gøre godt mod os. Det er meget bedre for os at få, så lad os vise godhed, omsorg og venlighed mod alle skabninger, ligegyldigt hvilken art eller race, thi husk; i Guds øjne er alle mennesker lige, og i Guds øjne er alle dyr lige, hvad enten det er katte, heste eller hvad de nu allesammen kaldes. Det er Gud givet på mystisk vis at kunne sørge for at Hans undere fuldføres. Det tilkommer ikke os at spørge om Guds veje, men det er op til os selv at løse de problemer der bliver vore, for kun ved at løse vore problemer og ved at gøre en ende på dem, kan vi tilbagebetale Karma.

Nogle mennesker må leve sammen med en syg slægtning. Nogle har en sådan syg slægtning boende hos sig og tænker måske af og til:

»Åh, Gud, hvor er det irriterende! Hvorfor skal netop han lide sådan? Hvorfor dør han dog ikke?«

Svaret er naturligvis at de begge (den syge og den der passer ham) er i færd med at gennemleve et i forvejen planlagt liv. Den person, som passer og plejer den syge, kan have planlagt at komme til Jorden netop for at røgte dette hverv.

Vi bør altid vise stor omsorg, interesse og forståelse for dem, som er syge, sorgfulde eller hjemløse, for det kan være at vort arbejde just består i at vise denne omsorg, denne forståelse. Det er let nok at affærdige en irriterende person med en utålmodig gestus eller et skuldertræk, men syge mennesker er ofte særdeles nærtagende. De er klare over deres handicap og har en meget stærk fornemmelse af at være i vejen eller uønskede. Vi vil igen minde dig om at som for-

holdene for tiden er på Jorden, så har ethvert sandt okkult menneske, enhver som behersker de højere okkulte ting, et eller andet fysisk handicap.

Hvis du altså er afvisende og brutalt affærdiger en syg der beder om hjælp, kan det meget vel tænkes at den, du affærdiger er et menneske med langt større gaver end du kan forestille dig.

Vi er ikke interesseret i fodbold eller i andre anstrengende sportsgrene, men vi vil gerne spørge dig om følgende: Har du nogen sinde hørt om en stærk, robust sportsmand eller sportskvinde, som var clairvoyant eller som overhovedet kunne stave dette ord?

Formålet med et fysisk handicap kan være og er ofte det at forfine (rense) et stort skrummel af et menneske, således at det kan opfange vibrationer på en højere frekvens end gennemsnitsmennesket normalt kan. Derfor bør du tage hensyn til de syge. Vil du love os at gøre det?

Vis aldrig utålmodighed overfor en syg, for den syge har mange problemer, som du ikke kender til.

Der er også et egoistisk aspekt i dette! Den syge kan nemlig godt være mere - langt mere - åndelig udviklet, end du som er rask - og dette at hjælpe andre kan i sandhed være en umådelig hjælp for dig selv.

LEKTION 25

Er du nogen sinde pludseligt, voldsomt og på chokerende vis blevet berøvet en af dine aller kæreste? Har du nogen sinde haft det sådan at det var som om solen var gået om bag en sky, og at den aldrig mere skulle skinne på dig? Tabet af en af dine kære er i sandhed tragisk, tragisk for dig og hvis du unødvendigt bliver ved med at bore i det, tragisk for den der er »gået forud«.

I denne Lektion vil vi tale om de emner som almindeligvis betragtes som sørgelige og triste. Hvis vi imidlertid betragtede tingene, som vi retteligen burde, ville vi indse at vi ikke skulle sørge over de døde - for det at dø er slet ikke sørgeligt.

Lad os først se på, hvad det er der sker, når en af vore kære går over det vi her på Jorden kalder Dødens Tærskel. Vi går rundt og passer vor daglige dont og føler os ikke tynget af nogen som helst sorger eller bekymringer. Så, med ét, som et lyn fra en klar himmel,

kommer nyheden til os at en af vore kære ikke mere er iblandt os. Øjeblikkelig stiger pulsen. Vi mærker at tårekirtlerne åbner sig, parate til at udløse en lindrende strøm af tårer. Verden omkring os er ikke længere så lyserød at skue, som den var for bare et øjeblik siden, i stedet er den blevet grå og trist, alting synes trist, det er som om en varm solskinsfyldt sommerdag pludselig forvandles til en ludkold vinterdag, hvor blytunge skyer truer med at falde ned over os.

Også her støder vi på vore gamle venner, elektronerne, for når vi pludselig rammes af sorg eller lidelse, forandres strømstyrken i den elektricitet vore hjerner frembringer, ja, måske ændres også strømretningen, således at vi, hvor vi før så verden gennem rosenrøde briller, nu ser den gennem briller der viser os alting gråt i gråt - det er altså meget deprimerende.

På det verdslige plan er dette en naturlig fysisk reaktion, men på det astrale plan deprimeres vi samtidig på grund af vort fysiske legemes lidelige jamren der griber forstyrrende ind, netop som vi hilser velkommen til det menneske der nys er blevet oprejst til et trods alt Højere og Lykkeligere Liv.

Det er sandt at det kan volde stor smerte, når en af vore kære rejser langt bort til et fremmed land, men på Jorden trøster vi os selv ved tanken om at vi altid kan skrive et brev, sende et telegram eller måske telefonere sammen. Tilsyneladende er der efter den såkaldte »død« ingen mulighed for kommunikation. Tror du at de »døde« er uden for rækkevidde? Du kunne jo tage højlygen og glædeligt fejl! Vi siger dig der findes flere videnskabsmænd, som i forskellige centre rundt om på Jorden - seriøst arbejder på fremstillingen af et apparatur, som vil gøre det muligt at kommunikere med, hvad vi må kalde »frigjorte ånder«. (I tidsskriftet NYT ASPEKT nr.4 1983 er at læse en særdeles interessant artikel netop om TELEFON TIL DE AFDØDE - o.a.)

Dette er ikke bare en ønskedrøm eller en fantastisk tanke, det er noget, som i nogle år rygtedes og som der ifølge de seneste videnskabelige rapporter omsider er mulighed for snart bliver offentliggjort og dermed bliver offentlig ejendom. Inden vi når så langt, er der imidlertid meget, vi kan gøre for at hjælpe dem der for tiden er hinsides vor rækkevidde. Når et menneske dør, trappes dets fysiske funktioner, dvs. det fysiske legemes virke, langsomt ned for til sidst at ophøre helt. I dette Kursus har vi i de indledende Lektioner erfaret at menneskets hjerne kun kan leve i få øjeblikke, hvis den ikke

tilføres ilt. Vor hjerne er derfor et af de første organer der »dør«. Det er klart at dør hjernen, så er døden uundgåelig. Vi har en særlig grund, hvis dette her skulle gå hen og udvikle sig til det, vi må betegne som »en langtrukken affære«. Efter hjernens død går andre organer, som nu ikke længere stimuleres af hjernen, langsomt i stå, det er med dem næsten som med en bil der er forladt af chaufføren. Chaufføren har slået tændingen fra og har forladt køretøjet, men i nogle øjeblikke endnu vil motoren stå og hoste lidt for så gradvis at køle af. Efterhånden som den køler af, frembringes forskellige lyde, som skyldes metallets sammentrækning. Det samme er tilfældet med menneskelegemet, efterhånden som det ene organ efter det andet dør ud og opløses, frembringes smålyde og af og til giver det er ryk i musklerne. I løbet af cirka tre dage løsriver astral-legemet sig for altid fra det fysiske legeme. »Sølvtråden«, som knytter astral-legemet til det fysiske, visner gradvis bort på samme måde som navlestrengen der klippes over, når en baby skilles fra sin mor. **I tre dage opretholdes kontakten mere eller mindre mellem det astrale og det fysiske legeme.**

Et menneske der er afdøet ved døden, oplever det nogenlunde således: Den pågældende ligger i sin seng, muligvis omgivet af sørgende venner og slægtninge. En skælven går igennem kroppen der lyder en gispn og derpå en rallen, og den sidste luft hvisler slutteligen ud mellem tænderne. I et kort nu galoperer hjertet, slår så atter langsommere og standser til sidst helt for altid. Legemet gennemgår nu flere stadier. Gradvis bliver det koldere, men i selve dødsøjeblikket kunne man, hvis man er clairvoyant, se 'en slags skygge' stige op fra det fysiske legeme og svæve opefter, det er som en sølvklar tågeskikkelse der svæver op og falder til ro oven over den døde krop. I løbet af de næste tre dage bliver den »Sølvtråd« der forbinder de to legemer med hinanden, mørkere og mørkere og bliver der hvor den går ind i den døde krop, helt sort. Det næste indtryk, man får, er at der ligesom flyver sort støv væk fra den del af »Sølvtråden« der endnu er forbundet med kroppen. Til sidst løsriver »Sølvtråden« helt og astral-legemet kan bevæge sig frit og vil nu søge at blive introduceret til livet hinsides astral-verdenens. Dog må det lige først kaste et blik på dette døde legeme, som hidtil har været dets bopæl. *Ofte vil astral-legemet således følge efter ligvognen til kirkegården og faktisk overvære begravelsesceremonien.* Astrallegemet føler ingen smerte, ingen

sorg eller nedtrykthed, fordi det, hvor det drejer sig om et uforberedt menneske der ikke har kendskab til den viden, nærværende dette Kursus' rummer, befinder sig i en slags choktilstand. Astral-legemet følger efter kisten med den døde, som en drage må følge efter den løbende dreng for enden af snoren, eller som en ballon der slæbes efter den bil, den er fortøjret til.

Men snart klippes denne »Sølvtråd« - nu ikke længere Sølv - over, og astral-legemet kan frit bevæge sig op. og berede sig på 'den anden død'. Denne anden død er helt og aldeles smertefri.

Før den anden død må et menneske først tage til »Erindringens Hus« for dér at se alt, hvad der er sket i dets liv. Du dømmes ikke af andre end dig selv, og der findes ingen større dommer, ingen strengere dommer end dig selv. Når du ser dig selv, blottet for al smålig indbildskhed, blottet for alle de falske værdier, som du var så glad for nede på Jorden, opdager du at du på trods af alle de penge, du efterlod dig og på trods af alle dine titler og den position du indtog i samfundet - at du på trods af alt dette slet ikke er så stor endda. Meget, meget tit er det den mest tarvelige, den ringeste og fattigste der opnår den mest tilfredsstillende og højeste bedømmelse.

Efter at du i »Erindringens Hus« har set dig selv, rejser du videre til den del af DEN ANDEN VERDEN, som du finder passer bedst til dig. Du kommer ikke i Helvede! Tro os, når vi siger: Helvede er her på Jorden - vor læreplads! Sandsynligvis ved du at folk i Østen, store mystikere og store lærere, aldrig lader deres rigtige navn blive kendt af den grund at der gemmer sig megen kraft i navne, og hvis alle og enhver kunne stille ind på de vibrationer ens navn har, ville man uimodståeligt blive tvunget tilbage til Jorden. I visse egne i Østen samt nogle steder i Vesten er Gud kendt som »Han hvis navn ikke må udtales«. Det skyldes at hvis alle og enhver blev ved med at påkalde sig Gud, så ville denne Verdens hersker ikke have tid til andet end at tage sig af disse »opkald«.

Mange lærere antager et andet navn end deres eget, et navn som markant udtales anderledes end deres rigtige navn, for du må ikke glemme at navne består af vibrationer, af harmoniske strenge, og hvis der kaldes på én med ens egne harmoniske vibrationer, så forstyrres man i høj grad i det arbejde, man just er i gang med.

Overdreven sørgen over dem der »er gået over«, volder dem smerte, de føler det som drages de atter mod Jorden. De har det omtrent som manden der falder i vandet og mærker at de våde klæ-

der og de tunge støvler trækker ham ned i dybet.

Lad os igen se på spørgsmålet om vibrationer, for vibrationer er kernen i alt liv på denne Jord og faktisk også i alt liv i alle andre verdener.

Vi kender allesammen et meget enkelt eksempel på vibrationskraften, nemlig dette: Soldater på marchtur går jo i trit, men kommer de til en bro, som skal passeres, bryder de takten og marcherer over broen absolut ude af trit. Broen kan udmærket være konstrueret og bygget til at kunne bære selv den tungeste mekaniserede trafik, den kan måske tåle at en hel række armerede tanks rasler over den eller for den sags skyld en hel godstogsstamme, uden at den giver sig mere end under den vægt, den er konstrueret til. Men lad en kolonne soldater marchere over den bro i trit, og der vil fremkomme vibrationer, som får broen til at svaje og gynge og måske til sidst falde sammen.

Et andet eksempel, vi kunne give på vibrationskraften, er det om violinisten. Hvis han tager sin violin, kan han ved i nogle sekunder at spille en ganske bestemt tone, i et vinglas opbygge nogle vibrationer der med et forbavsende højt knald splintrer glasset i tusinde stykker. Soldaterne og violinspilleren er den ene side af vort vibrationseksempel. Hvad er så den anden? Lad os se på OM (i sanskrit har OM flere betydninger, bl.a. = den højeste bogstavkombination, men også brugt for at betegne DEN ABSOLUTFE SANDHED -anvendes også ved anrøelse og ofring - o.a.). Hvis man kan frem- sige ordene »Om Mani Padmi Um« (et mantra, hvis betydning jeg desværre ikke endnu har fået forklaret - men som måske betyder noget i retning af: »Oh, Herre! Giv mig styrke!« o.a). (betyr "jeg hilser deg mitt OVERSELV, jf. Rampa selv i en av hans andre bøger. Rune-kommentar.) på en bestemt måde og blive ved med at sige det i nogle minutter, kan man opbygge en ret fantastisk styrke i sig selv.

Husk derfor på at navne er magtfaktorer, og at vi ikke utidigt bør påkalde dem der er »gået over«, ej heller bør vi belemre dem med vore sorger og bekymringer, thi hvorfor skulle det være tilladt vore bekymringer at straffe og pine de bortgangne? Har de måske ikke lidt tilstrækkeligt allerede?

Vi undrer os måske over, hvorfor vi sættes her på Jorden for at skulle lide døden, men svaret er at det at dø forædler én, lidelser renses én, forudsat der ikke er tale om al for megen lidelse - og her må vi atter minde dig om at i næsten alle tilfælde (der gives visse ganske bestemte undtagelser) forholder det sig således at intet

menneske, det være sig mand eller kvinde, nogen sinde pålægges større byrder eller lidelser, end dem der er påkrævet for i den givne situation at rense og lutre den pågældende. Du vil sande dette, hvis du forestiller dig en kvinde der er ved at falde i afmagt og sorg. Afmagten er kun en sikkerhedsforanstaltning der skal forhindre at hun overbelastes, og som skal sørge for at hun ikke kommer til skade. Ofte vil et menneske der har lidt et stort tab, blive lammet af sorg. Også her er lammelsen en barmhjertighedsgerning - både mod den efterladte og mod den der »gik over«.

Lammelse kan bevirke at den efterladte gør sig sit smertelige tab klart, og på den måde gennemgår han/hun forædlingsprocessen, og fordi han/hun er sig tabet bevidst, bliver smerten til at bære. Den person der er »gået over«, beskyttes af den efterladtes lammelse, thi hvis ikke lammelsen var indtrådt, ville den efterladte måske med sine klager og med sin jamren - og stadig ved sine fulde fem - udøve et stort pres på og volde betydelig skade mod den nylig afdøde.

I tidens fylde vil det måske blive muligt for os alle at kommunikere med de døde på næsten samme måde, som vi ved hjælp af telefonen kan komme i forbindelse med mennesker overalt på Jorden.

Ved at studere dette Kursus samvittighedsfuldt, i kraft af troen på dig selv og på dette og det kommende livs Højere Magter, skulle også du blive i stand til at komme i forbindelse med dem, som er gået bort. Det er muligt at gøre det ved hjælp af telepati, og det er muligt ved hjælp enten af clairvoyance eller såkaldt automat-skrift. Hvad sidstnævnte metode angår, må man være opmærksom på ens egne fordrejede fantasibilleder, man må have kontrol over sin fantasi, således at det budskab der skrives ned - tilsyneladende underbevidst - ikke hidrører fra vor egen bevidsthed og ej heller fra vor egen underbevidsthed, men i stedet kommer direkte fra en, som er gået bort, og som kan se os, selv om de fleste af os endnu ikke kan se ham eller hende.

Vær ved godt mod, hold fast ved din tro, for tror du, kan du udføre mirakler. Står der ikke skrevet at troen kan flytte bjerge? Jovist kan den det!

LEKTION 26

Vi vil nu opstille, hvad vi vil kalde »Regler for den rette levevis«. Det drejer sig helt og holdent om grundregler, regler som definitivt ikke kan omgås. *Til disse regler bør du føje dine egne.* Først laver vi en opstilling, hvorefter vi går hver enkelt regel efter og undersøger dem mere omhyggeligt, således at vi muligvis får større forståelse af, hvad der ligger til grund for dem. Her er de så:

- 1) Vær mod andre som du ønsker de skal være mod dig.
- 2) Døm ikke andre.
- 3) Vær punktlig i alt, hvad du foretager dig.
- 4) Lad være med at strides om religion og hån ikke andre for deres overbevisning.
- 5) Hold fast ved din egen religion og vær tolerant overfor dem som har en anden religion.
- 6) Afhold dig fra at fuske med Magi.
- 7) Afhold dig fra berusende drikke og narkotika.

Skal vi prøve at se lidt mere detaljeret på disse regler? Vi sagde:

»Vær mod andre som du ønsker, de skal være mod dig.« Nuvel, det lyder godt nok, for hvis du er ved dine fulde fem, går du næppe hen og dolker dig selv i ryggen. Hvis du er ganske normal, vil du så vidt muligt søge at tage vare på dig selv. Du vil leve efter den gyldne regel, der siger: »Drag omsorg for din nabo som du gør for dig selv«. Med andre ord: »Vær mod andre som du ønsker de skal være mod dig.«

Det hjælper, det udvikler. Dette med at vende den anden kind til lykkes blandt normale mennesker. Hvis nogen ikke kan acceptere dine tankers renhed eller dine motiver, sker der det at du - når du har måttet lide for det i tavshed to eller højst tre gange - så vil blive rådet til at holde dig langt væk fra vedkommende.

I verdenen hinsides dette liv kan vi ikke møde dem der er uenige med os, mennesker vi ikke harmonerer med. Ulykkeligvis må vi medens vi opholder os på Jorden, finde os i at støde på ganske forfærdelige typer. Det er ikke fordi vi har valgt det således, nej, det skyldes ren og skær nødvendighed. Vær derfor mod andre som du ønsker de skal være mod dig, og din viljestyrke vil være dig til god hjælp og stå som et lysende eksempel for alle mænd og kvinder. Du vil blive kendt som et menneske der vil det gode som et menneske der holder sine løfter således at hvis nogen bedrager dig, så vil denne nogen aldrig finde nogen form for sympati nogetsteds. I den-

ne forbindelse er det værd at nævne at selv ikke den største svindler kan tage så meget som en femøre med sig over i det næste liv!

Vi sagde også: »Døm ikke andre«. Kan hænde befinder du dig i dag i samme situation som den person du forleden var med til at fordømme. Du kender til de ting, der angår dig selv, men ingen andre gør - ikke engang dine allernærmeste og kæreste kender dine inderste tanker. Ingen, i det mindste ikke nogen her på Jorden, kan være i fuldkommen harmoni med et andet menneske.

Det er muligt du er gift, og muligvis er du meget lykkelig sammen med din partner, men selv i så fald, selv i de lykkeligste ægteskaber, vil den ene af parterne af og til begå en handling som den anden slet ikke forstår. Ja, ofte er man ikke engang selv i stand til at forklare sig.

»Lad den som er ren, kaste den første sten!« »Folk, der bor i et glashus, bør ikke kaste med sten!« Dette er gode læresætninger, for ingen er helt ren. Hvis nogen var det - altså fuldkommen ren og uskyldig - ville de ikke opholde sig på denne, vor onde Jord. Beder man derfor den rene om at kaste en sten, vil der ikke være nogen til at kaste den. Vi indrømmer blankt at vi hernede på Jorden lever i eet stort søle. Menneskene kommer her for at lære. Hvis de ikke savnede lærdom, ville de ikke komme her, men ville rejse til et langt bedre opholdssted.

Vi begår allesammen fejl. Mange af os beskyldes for ting, vi ikke har gjort, og mange af os bliver aldrig takket for vore gode gerninger. Betyder det noget? Senere, når vi forlader denne Jord, når vi forlader vor læreplads, finder vi andre levenormer, helt anderledes normer, hvor alt ikke gøres op i Pund, Dollars eller i Kroner og ører. Hvilke normer da? Jo, vi vurderes efter vort eget sande værd. Derfor: **DØM IKKE ANDRE!**

Vor tredje regel: »Vær punktlig i alt, hvad du foretager dig!« forekommer dig måske overraskende, men det er en helt igennem logisk regel. Folk har så meget at ordne, de lægger deres planer, og der er en tid og et sted for alting. Ved at være upræcis, ødelægger vi andres ideer og planer, og vi får harmen til at blusse op i den vi lader vente på os, og gør vi denne person harmfuld og frustreret, ændrer vedkommende måske sine planer. Det betyder at vi ved at være upræcise - får et andet menneske til at skifte mening og til at handle anderledes end planlagt - det bliver vort ansvar!

Nøjagtighed kan gøres til en vane, akkurat som unøjagtighed kan blive en uvane, men nøjagtighed er godt, det er ensbetydende med at disciplinere sin krop, ånd og sjæl. Nøjagtighed er at vise respekt for sig selv, fordi det betyder at man er i stand til at holde ord, men det er også at vise respekt for andre, idet vi ved at være præcise, viser dem vor respekt. Punktlighed er derfor en egenskab som det er værd at dyrke. Det er en egenskab som højner vor mentale og åndelige status.

Nu til religionen: Det er afgjort forkert at håne andres religion. Du tror på ditten, din nabo tror på datten! Har det nogen betydning, hvad du kalder din Gud? Gud er Gud, hvad du så end kalder Ham. Har en mønt ikke to sider?

Uheldigvis er der i menneskehedens historie sagt så meget dårligt om religion - netop om religion som jo kun skulle fostre gode tanker!

Til en vis grad gentager vi i Regel nummer fem, vor regel om religion, fordi vi siger at du skal holde fast ved din egen religion. Det er sjældent klogt at ændre overbevisning. Medens vi er på Jorden, befinder vi os så at sige midtstrøms - i livets midtstrøm, og det er aldrig klogt at skifte heste midt i åen! De fleste af os kommer til Jorden i en eller anden bestemt hensigt. For de fleste af os blev det ensbetydende med at vi holdt os til en bestemt religion eller en bestemt religionsretning og medmindre der er vægtigere grunde end den allervægtigste, er det uklogt at ændre sin religiøse overbevisning.

Man tilegner sig en religion på samme måde som man som ung tilegner sig et sprog, og akkurat som det med årene bliver stadig sværere at lære et sprog, akkurat således bliver det sværere og sværere at indplacere en anden religions små forskelle. Det er også forkert at os, hvis vi forsøger at overtale et andet menneske til at skifte religion. Hvad der passer til dig, passer ikke nødvendigvis til din nabo. Husk Regel nummer to og døm ikke andre. Du kan ikke bedømme, hvilken religion der er passende for en anden, medmindre du kan se ind i ham, ind i hans sind og ind i hans sjæl.

Eftersom du savner evner til at kunne gøre dette, må det anses som særdeles uklogt at prøve at svække et andet menneskes overbevisning - og lige så uklogt at spotte vedkommendes religion. **Nøjagtig som vi ønsker andre skal være mod os, bør vi være mod dem.** Vi bør vise fuld tolerance, fuld frihed for et andet

menneske til at tro på eller tilbede, hvem han eller hun vil. Vi ville jo selv tage det ilde op, hvis nogen blandede sig i vore sager, så hvorfor skulle andre ikke føle på samme måde?

Regel nummer seks lyder: »Afhold dig fra at fuske med Magi!« Det skyldes at mange former for Magi er skadelige. Der er mange ting i okkultismen som kan skade én umådelig meget, såfremt man ikke lader sig vejlede.

En astronom ville aldrig finde på at iagttage solen gennem et kraftigt teleskop uden at tage passende forholdsregler som for eksempel at sikre sig at teleskopet var forsynet med de nødvendige solfiltre. Selv den ringeste astronom ved at det kan resultere i blindhed, hvis man kigger på solen gennem et kraftigt teleskop uden disse filtre. Det er næsten det samme der sker, hvis man uden ordentlig vejledning, uden øvelse, beskæftiger sig med det okkulte, man risikerer et nervøst sammenbrud og alle mulige dårligdomme kan risikere at ramme os.

Vi er bastante modstandere af den praksis, der søges indført i den vestlige verden, gående ud på at overføre østens Yoga-øvelser til menneskene i vor vestlige del af verden. Disse øvelser er beregnet for østens folk som fra tidernes morgen er optrænede til at indtage de forskellige Yoga-stillinger, og det kan skade én umådelig meget, hvis man, bare fordi det nu engang hedder Yoga og er in, lader sine muskler forvrides på den ene eller anden led. Nej, lad os studere okkultismen, men lad os for alt i verden gøre det fornuftigt og under behørig vejledning.

Vi tilråder ikke nogen at »kommunikere med de døde«, og vi råder ingen til at foretage lignende eksperimenter. Naturligvis kan det gøres, og det bliver gjort hver dag, men det er noget som kan volde megen skade og mange smerter for begge parter, medmindre man overvåges af en kompetent og Øvet person.

Nogle mennesker læser daglig avisen, udelukkende for at se, hvad deres horoskop fortæller. Desværre er der også mange, der tager horoskopets »forudsigelser« alvorligt og indretter deres liv efter dem. Et horoskop er en nytteløs og farlig ting, hvis ikke det er opstillet af en kompetent astrolog på basis af de helt nøjagtige fødselsdata, og det bliver en meget kostbar affære, når man betænker den viden og erfaring der behøves - hvortil kommer den tid det tager for astrologen at beregne det hele. Det er ikke nok bare at vide hvor solen og månen stod eller at vide at en person går med

indadvendte tæer og er rødhåret!! Man kan kun opstille et horoskop hvis man har den fornødne erfaring og de nødvendige data. Så, hvis ikke du kender en astrolog, der har såvel erfaringen som tålmodigheden og tiden til sin rådighed, og hvis ikke du ligger inde med en anelig bunke penge, hvormed du kan betale for hans ydelser, foreslår vi at du holder dig langt væk fra astrologi. Det kan skade dig at fuske med det. I stedet bør du studere de rene og sande ting, såsom - vi vover beskedent at antyde det - nærværende Kursus som når alt kommer til alt, blot er en fremstilling af naturlige love, love som angår såvel det at trække vejret som det at gå sig en tur.

Vor sidste Regel lød: »Afhold dig fra berusende drikke og narkotika!« Nuvel, egentlig burde vi allerede have sagt tilstrækkeligt i dette Kursus til at du indser farerne ved at drive astrallegemet ud af din fysiske krop, enten det nu har lyst eller ikke - og lamme og chokere det er noget af det der kan ske.

Berusende drikke skader sjælen og forvrænger de indtryk, der overføres via »Sølvtråden«. De svækker hjernen som - vil du kunne huske - blot er modtager- og senderstation, hvad angår »driften« af legemet på Jorden og modtagelse af viden fra verdens hinsides vor.

Narkotika er endnu værre, fordi det er mere vanedannende at indtage disse stoffer. Hvis man begynder at tage narkotika, siger man rent faktisk farvel til alt det man tragtede efter i dette liv. Ved at give efter for narkotikaens (eller alkoholens) lokken, bereder vi samtidig vejen for det ene møjsommelige liv efter det andet her på Jorden, indtil vi langt om længe har betalt den Karma som denne dumme, idiotiske vane har påført os.

Der bør herske orden i ethvert liv, alt liv burde disciplineres. En religiøs overbevisning er, hvis man holder fast ved den, en nyttig form for disciplin. I alle byer rundt omkring på Jorden finder vi i dag »teenage-bander«. Under Anden Verdenskrig svækkedes mange bånd mellem forældre og unge. Faderen drog måske i krig og moderen måtte tage arbejde på en fabrik, med det resultat at unge - let påvirkelige børn - legede rundt om i gaderne uden at være under opsyn af en voksen. Disse let påvirkelige børn slog sig sammen i bander, opstillede deres egne love og opretholdt deres egen form for disciplin - 'gangsterdisciplin'! Vi tror at teenage-kriminaliteten vil fortsætte med at stige, indtil forældre- og religions-disciplin igen vinder indpas. Hvis vi selv er mentalt disciplinerede vil vi kunne

foregå dem, der ikke er, med et godt eksempel, for husk: disciplin er nødvendig. Det er disciplinen, der gør forskellen på en veltrænet hær og en hoben uregerlige lejesvende.

LEKTION 27

Vi vil nu bringe en gammel ven, underbevidstheden, i forgrunden, thi forbindelsen mellem det bevidste og det underbevidste sind giver en forklaring på, hvorledes hypnose virker.

I realiteten er vi to mennesker i ét. Et af disse er meget lille, kun en niendedel så stor som det andet, et lille aktivt væsen som ynder at blande sig i alting som elsker at dommere og kontrollere. Det andet menneske, underbevidstheden, kan sammenlignes med en venlig kæmpe uden logisk sans, for det bevidste sind ejer fornuft og logik, men ingen hukommelse, hvorimod det underbevidste sind ikke ejer sund sans og logik, men er sæde for hukommelsen.

Alt, hvad der nogen sinde er overgået et menneske, selv de ting, der skete før det fødtes, er bevaret i underbevidstheden, og under den rigtige form for hypnose kan de således erindrede tildragelser hentes frem til eftertanke også for andre. Man kunne - for eksemplets skyld - sige at legemet som en helhed udgør et meget stort bibliotek. I ekspeditionen eller ved skranken sidder en bibliotekar. Hendes vigtigste egenskab er at hun, uden i grunden at vide ret meget om de mange forskellige emner, straks er klar over, hvilke bøger, der indeholder netop de oplysninger, man søger. Hun er ekspert i at slå op i kartoteker og derefter fremtrylle den bog, der rummer den viden, vi søger. Sådan er et menneske: Et bibliotek med en bibliotekar! Det bevidste sind har denne evne til at ræsonnere (ofte også til at ræsonnere forkert!), og det er i stand til at udvise en form for logik, men det har ingen hukommelse. Dets fortrin er at det, når det er opøvet til det, kan vække underbevidstheden, således at denne kan drage omsorg for at »arkivere« oplysningerne i hukommelses-cellerne. Mellem det underbevidste og det bevidste sind er der hvad vi kunne kalde et skærmbret som effektivt blokerer for alle informationer fra det bevidste sind. Det betyder at det bevidste sind ikke til enhver tid bare kan rode rundt i underbevidstheden. Dette er naturligvis nødvendigt, ellers kunne det nemt ende med at den ene part krænkede den anden.

Vi fik slået fast at underbevidstheden har hukommelse, men in-

gen fornuft. Det er klart at hvis hukommelsen kombineres med fornuften, så vil visse facetter i de indkommende oplysninger være forvanskede, fordi underbevidstheden - med evnen til at ræsonnere - måske kunne finde på at sige: »Næh, det er for galt, det er latterligt! Det kan da umuligt være rigtigt! Der er noget, jeg må have misforstået! Det er nok bedst, jeg får kigget lidt på mit hukommelsesarkiv!«

Af den grund ejer underbevidstheden ikke fornuft og bevidstheden ingen hukommelse.

Der er to regler at huske:

1) Det underbevidste er uden fornuft, det kan derfor kun handle efter de forslag, der stilles det. Det kan kun i hukommelsen opbevare en eller anden erklæring, sand eller usand som det modtager, det er ikke i stand til at vurdere om erklæringen er sand eller falsk.

2) Det bevidste sind kan kun koncentrere sig om én ting ad gangen. Du vil nemt kunne indse at eftersom vi ustandselig bombarderes med indtryk, danner os meninger, ser og hører ting, rører ved ting osv. osv., er det meget rart at underbevidstheden er beskyttet, ellers ville det hele vælte ned over den, og vor hukommelse blive til en rodet bunke af helt unyttige og ofte fejlagtige oplysninger. Mellem det underbevidste og det bevidste sind er der en skærm som kan blokere for de informationer som det bevidste sind først må veje og vurdere, inden de kan sættes på plads i underbevidsthedens hukommelsesarkiv.

Det bevidste sind som kun magter at overveje én ting ad gangen, udvælger sig de tilsyneladende vigtigste ting, undersøger dem og godkender eller afviser dem ud fra en fornuftmæssig eller logisk tænkning.

Nu kan du jo beklage dig og sige: »Det kan altså ikke være rigtigt, for jeg kan da sagtens tænke på flere ting samtidig!« Men det er altså bare ikke tilfældet! Tanken er faktisk meget hurtig, og det er en fastslået kendsgerning at tanken skifter endnu hurtigere end lynet, så selv om du mener at du bevidst har to eller tre tanker i hovedet på en og samme tid, så beviser omhyggelige videnskabelige undersøgelser at kun én tanke ad gangen kan optage din opmærksomhed.

Vi skal gøre det klart at - som vi allerede har nævnt - underbevidsthedens hukommelsesarkiv rummer viden om alt, hvad der nogen sinde er overgået kroppen. Den nævnte, bevidste tærskel eller skærm forhindrer ikke oplysningerne i at komme ind, alting

strømmer ind i underbevidsthedens hukommelse, men de oplysninger som først skal granskes af den logisk ræsonnerende hjerne, holdes tilbage, indtil en vurdering har fundet sted. Lad os nu gå over til at se på, hvorledes hypnose virker.

Det underbevidste sind ejer ikke evnen til at skelne og/eller tænke logisk, så hvis vi kan tvinge en suggestion igennem den skærm, der normalt ligger mellem det bevidste og det underbevidste sind, kan vi få sidstnævnte til at gøre, hvad vi vil have det til at gøre! Hvis vi koncentrerer os bevidst om en enkelt tanke, øger vi forestillingsevnen. Hvis vi indprenter den idé i et menneske at man vil hypnotisere ham eller hende og således får dem til at tro at de bliver hypnotiseret, så vil han/hun også blive det, fordi den blokerende skærm vil vige til side. Mange mennesker, der praler med at man ikke kan hypnotisere dem, tager helt givet munden for fuld. Ved at benægte deres påvirkelighed for hypnose, skærper de blot denne påvirkelighed, for også her er det en kamp mellem fantasien og viljen, og den kamp vinder fantasien altid. Folk kan måske i kraft af viljen nægte at lade sig hypnotisere. I så fald er det som om fantasien rejser sig op og siger: »Du kan være evigt forsikret om at du nok VIL blive hypnotiseret. « Og inden han egentlig selv ved af det, »bukker forsøgspersonen under«.

Naturligvis er du klar over, hvorledes man hypnotiserer. Det skader imidlertid ikke at gennemgå det en gang til. Det første, man skal gøre, er at finde en måde, hvorved man kan fange forsøgspersonens opmærksomhed, således at bevidstheden, der kun rummer én tanke ad gangen, holdes fangen, så suggestionerne kan krybe ind i underbevidstheden. Hypnotisøren bruger som regel gerne en eller anden blank genstand, en medaljon, en glasperle eller lignende, og han beder sine forsøgspersoner om bevidst at rette deres opmærksomhed mod denne blanke genstand og udelukkende fokusere fast på den.

Det hele går ud på - vi gentager - at holde det bevidste sind så beskæftiget at det ikke er i stand til at opfatte at der så at sige foregår et eller andet bag dets ryg!

Hypnotisøren vil holde genstanden lige over forsøgspersonens øjenhøjde, fordi øjnene derved tvinges i en unaturlig, anstrengende stilling, hvorved øjenmusklerne spændes, det samme gør øjenlågets muskler, og de er helt afgjort legemets svageste og trættes hurtigere end nogle af de andre muskler. Efter nogle få sekunders forløb er øjnene trætte og begynder at løbe i vand. Hypnotisøren har let ved at

konstatere at nu er øjnene trætte, nu ønsker forsøgspersonen at sove. Naturligvis ønsker han det, hypnotisøren har jo grundigt kørt hans øjenmuskler trætte! Den utålelige monotone gentagelse af »nu er øjnene trætte, nu er øjnene trætte«, keder forsøgspersonen og splitter totalt hans opmærksomhed. Han er rent ud sagt rigtig godt træt af hele affæren og føler at han med glæde ville falde i søvn på stedet, bare for at have noget andet at tage sig til.

Når hypnotisøren har gentaget dette nogle gange, er forsøgspersonens påvirkelighed taget til, dvs. han er ved at vænne sig til at være under hypnotisk indflydelse. Derfor vil han, når hypnotisøren siger at hans øjne er ved at være trætte, uden videre acceptere dette, fordi tidligere forsøg har lært ham at øjnene under disse betingelser bliver trætte. Således går det til at forsøgspersonen fæster mere og mere lid til hypnotisørens påstande.

Underbevidstheden er ret ukritisk og kan ikke skelne, så hvis bevidstheden kan acceptere postulatet om at øjnene er trætte som hypnotisøren hævder de er, så vil underbevidstheden også være enig, hvis hypnotisøren for eksempel siger: »Dette her gør ikke spor ondt! «En hypnotisør som kan sit job, kan således hjælpe en kvinde til en smertefri fødsel, eller han kan hjælpe en patient hos tandlægen til ikke at føle mindste ubehag eller smerte.

Det er faktisk ganske simpelt og kræver kun en smule øvelse. Det hele drejer sig om at den person, der skal hypnotiseres, har accepteret, hvad hypnotisøren siger. Med andre ord: forsøgspersonen fik at vide at hans øjne trættes, og han vidste af egen erfaring at det stemte. Hypnotisøren sagde til ham at han ville føle sig dejligt tilpas, hvis han lukkede øjnene, hvilket han så gjorde, hvorpå han havde det dejligt.

En hypnotisør sørger altid for at sikre sig at hans forsøgsperson fuldt og fast tror på, hvad der fortælles ham. Det er nytteløst at sige til et menneske at det står op, når det vitterligt ligger ned, derfor fortæller hypnotisøren som oftest ikke forsøgspersonen noget, før det er blevet bevist. For eksempel: Hypnotisøren beder forsøgspersonen strække sine arme ud i fuld længde. Derpå vil han med monoton stemme gentage dette nogle gange, og når han så ser at forsøgspersonens arme er ved at blive trætte, siger han: »Dine arme er trætte, dine arme føles tunge ... dine arme er trætte . . . « Forsøgspersonen er mere end villig til at indrømme dette, for det er jo soleklart at han er ved at være træt, men da han befinder sig i en let trance-tilstand, er han ikke i stand til at svare: »Javel, din skøre rad! Selv-

følgelig er de trætte, når jeg skal holde dem sådan!«I stedet tror han at hypnotisøren har en vis magt, en vis evne som bevirker at han må gøre, hvad hypnotisøren beordrer ham til.

I fremtiden vil læger og kirurger mere og mere ty til hypnotisk behandling, fordi hypnose ikke har nogen eftervirkninger, der er ingen smerter - ikke noget, der generer. Hypnose er en naturlig ting, og langt de fleste er modtagelige for hypnotiske ordrer. Jo mere et menneske hævder at det ikke kan hypnotiseres, desto nemmere »offer« er vedkommende for en hypnotisør.

Vi er imidlertid lidt bekymrede, hvad angår dette at hypnotisere andre, for i hænderne på uøvede er hypnose i høj grad en både farlig og en ond ting.

Vi vil gerne lære dig selv-hypnose, thi hvis du hypnotiserer dig selv, kan du slippe af med dårlige vaner, du kan kurere dine egne svagheder, du kan lære at holde dig varm, når det er hundekoldt, og du kan lære at udføre en mængde andre nyttige ting.

Endnu vil vi ikke lære dig hvorledes du hypnotiserer andre, for vi anser det for farligt, medmindre man har flere års erfaring.

Der er dog visse faktorer omkring hypnosen som vi lige vil nævne, og i næste Lektion vil vi så kommer ind på selv- eller auto-hypnose.

Her i Vesten siges det at et menneske ikke kan hypnotiseres i ét nu. Dette er ukorrekt. Ethvert menneske kan øjeblikkelig hypnotiseres af en hypnotisør som er trænet i visse orientalske metoder. Heldigvis er der nogle enkelte vesterlændinge, der er opøvet således.

Det er også fastslået at intet menneske kan tvinges til at gøre noget, der strider mod deres egen moral. Også dette er forkert - absolut forkert.

Man kan gå hen til en retskaffen, velstående mand, hypnotisere ham og sige: »Nu går du ud og plyndrer en bank!« Men manden gør det ikke, i stedet vil han vågne op af hypnosen. Derimod kan en dygtig hypnotisør formulere sine ord og sine ordrer på en sådan måde at den hypnotiserede tror at han bare deltager i en eller anden selskabsleg.

Det er for eksempel muligt for en hypnotisør at gøre helt forkastelige ting mod et andet menneske. Alt, hvad han behøver at gøre er

med passende valgte ord og suggestioner at overbevise den pågældende om at han eller hun er sammen med for eksempel deres kæreste, en betroet ven eller at han/hun bare deltager i en leg!!

Vi har ikke her til hensigt at køre videre med denne specielle side af sagen, for hypnose er sandelig en chokerende farlig ting i samvittighedsløse eller uøvede hænder. Vi råder dig til ikke at have noget som helst at gøre med hypnose, medmindre det drejer sig om at lade dig behandle af en anerkendt, meget erfaren og højt uddannet medicinsk praktiserende læge.

Hvad selv- eller auto-hypnose angår, kan du ikke skade dig selv, hvis du følger vore instruktioner, og du kan heller ikke skade andre. Tværtimod - du kan gøre en masse godt for dig selv og måske også for andre.

LEKTION 28

I forrige Lektion, ja, igennem hele vort Kursus, har vi set, hvorledes vi faktisk er to personer i én. Den ene af os bevidst, den anden underbevidst. Det er muligt at få den ene til at arbejde for den anden i stedet for at de hver for sig går egne veje og har nok i sig selv. Underbevidsthedens rolle er at være hukommelsesarkivar, arkivbestyrer eller overbibliotekar. Underbevidstheden kan sammenlignes med et menneske, der aldrig kommer uden for en dør, en som ikke bestiller("gjør") andet end at skrabe viden til sig, og som holder hjulene i gang ved at give ordrer til andre.

Modsat er bevidstheden at sammenligne med et menneske uden - eller med meget lille - hukommelse og næsten uøvet, men særdeles aktiv, aldrig i ro, men farende af sted fra det ene til det andet gøremål og kun brugende underbevidstheden som middel til at skaffe sig oplysninger. Uheldigvis, eller i øvrigt, er underbevidstheden ikke lige modtagelig for alle former for viden, eller lige tilgængelig for alle slags oplysninger. De fleste husker således ikke deres eget fødselstidspunkt til trods for at det findes arkiveret i underbevidstheden. Ved hjælp af den rigtige fremgangsmåde kan man endog føre en hypnotiseret person tilbage til tiden, før fødselen fandt sted, men selv om dette emne er nok så interessant, har vi ikke tænkt os at gøre for meget ud af det her. Vi vil blot sige til dig, fordi det nu en-

gang er interessant at det er muligt i løbet af en række samtaler at hypnotisere et menneske og føre det gradvis tilbage i tiden indtil og før fødselen. Ja, vi kan endda føre vedkommende tilbage til den tid, hvor en tilbagevenden til Jorden blev planlagt. Men formålet med denne Lektion er at finde ud af, hvorledes vi kan hypnotisere os selv.

Det er almindeligt kendt at et menneske kan hypnotiseres af et andet, men her er det altså os selv, vi ønsker at hypnotisere, thi mange har en udtalt aversion mod hvad vi rent bogstaveligt kunne kalde »at udlevere sig selv på nåde og unåde til en anden persons forgodtbefindende«, fordi vi, selv om det teoretisk er umuligt for en ren, ædelsindet person at skade den der hypnotiseres, kan hævde at der ikke findes nogen regel uden undtagelse.

En person, som er blevet hypnotiseret af en anden er altid mere modtagelig for denne anden persons hypnotiske ordrer. Alene af den grund tør vi ikke anbefale hypnose. Vi føler at før hypnosen fuldkommengøres til lægeligt brug, må der indføres nye sikkerhedsforanstaltninger, for eksempel skal det ikke være tilladt en enkelt praktiserende læge at hypnotisere et menneske, der bør altid være mindst to læger til stede.

Ligeledes så vi gerne en lov der påbød at en, der hypnotiserer andre, først selv lod sig underkaste hypnotisk behandling, hvorunder han/hun indpodes sådanne tanker at de ikke kan forvolde den person der skal hypnotiseres nogen skade. Vi ville også gerne have den praktiserende læge til at lade sig hypnotisere på den måde cirka hvert tredje år, således at patienterne hele tiden var beskyttede, i modsat fald kunne lægen jo teoretisk behandle dem efter forgodtbefindende.

Endskønt vi er villige til at indrømme at langt de fleste praktiserende læger er helt igennem retskafne og absolut etiske i deres livsholdning, så sker det alligevel at man af og til støder på »et sort får« og på dette specielle felt er »et sort får« meget, meget sort.

Men lad os nu se at komme videre med spørgsmålet om selv-hypnose. Hvis du studerer denne Lektion grundigt, vil du faktisk sidde inde med nøglen, som sætter dig i stand til at åbne op for uanede kræfter og egenskaber indeni dig selv. Hvis du ikke studerer dette ordentligt, vil det hele bare flyde ud i en gang meningsløs volapyk, og du spilder i så fald bare din tid.

Vi foreslår at du går ind i dit værelse, trækker gardinerne for, så lyset holdes ude, men hvis du lægger dig på sengen, skal du have en lampe tændt og anbragt lige over øjenhøjde, så du bliver nødt til at kigge en smule op efter, når du ser på lampen. Sluk for alt andet lys end denne lille natlampe. Gør dig det rigtig behageligt og bekvemt. I nogle øjeblikke foretager du dig ikke andet end at trække vejret jævnt og roligt. Lad bare tankerne gå på langfart. Efter nogle minutters forløb, tager du et tag i dig selv og beslutter at nu vil du slappe af. Sig til dig selv at alle musklerne i din krop skal slappe af. Tænk på dine tæer, dvæl et øjeblik ved tæerne - det er bedst at dvæle ved højre fods tæer først. Forestil dig at din krop er en stor by, befolket af en masse små mennesker. Det er disse små mennesker, som arbejder i dine muskler og sener, og som sørger for dine cellers behov, som får dig til at dirre af liv.

Men nu ønsker du at slappe af, du vil ikke have disse småfolk til at fare rundt og distrahere dig, snart med et ryk her, så med et nap der. Nej, de små folk må væk.

Koncentrer dig først om tæerne på højre fod, sig til småkravlet i din højre fods tæer at de skal begynde »at gå hjem«, lad dem spadserere ud af dine tæer, ud i foden, op over vristen, op ad læggen og op over knæet.

Bag sig efterlader de din højre fod, som nu føles slap og livløs, fuldstændig afslappet, fordi der ikke længere er nogen, der arbejder i den, alle de små folk er på vej bort, på vej op ad dit ben. Nu er også din højre læg helt afslappet, der er ingen følelse i den, dit højre ben føles nu ganske tungt, livløst og slapt og er således helt afslappet. Lad dine småfolk fortsætte hele vejen op til dit højre øje og sørg for at du får »portneren« til at lukke porten bagved dem, så de ikke løber tilbage igen. Fra hoften og ned er dit højre ben nu helt og fuldt afslappet. Vent et øjeblik og forvis dig om at det nu også stemmer. Derpå starter du samme proces i dit venstre ben. Om du vil, kan du jo forestille dig at fabriksfløjten lige har lydt for fyraften, og at alle arbejderne nu forlader maskinerne og skynder sig hjem for at nyde deres fritid. Forestil dig at der står et dejligt aftensmåltid klar til dem derhjemme. Skynd på dem, få dem ud af dine tæer, over vristen og ankelen, op ad læggen og videre over knæet. Bag dem vil nu også hele venstre ben op til knæet være totalt afslappet, tungt og følelsesløst, som tilhører det dig ikke længere.

Sæt skub i de små arbejdere, lad dem ile over knæet og videre op over hoften og sørg for, ligesom med højrebenet at lukke porten

forsvarligt bag dem, så ingen af dem kan gå tilbage.

Er dit venstre ben helt afslappet? Forvis dig om at det er tilfældet. Hvis endnu ikke helt afslappet, så sørg for at de sidste arbejdere går videre, så dine to ben efterlades som en tom fabriksbygning, hvor alle, ja selv rengøringspersonalet, er gået hjem, så der ikke høres støj af nogen art. Dine ben er helt afslappede. Nu foretager du dig nøjagtig det samme med højre hånd og arm. Send alle folkene bort, send dem hjem, få dem til at pile afsted, som en god fårehund, der sætter sin fåreflok i bevægelse. Målet er at få disse småfolk ud af dine fingre, ud af din håndflade, ud af dit håndled, din underarm og videre op over albuen, få dem til at bevæge sig. Slip af med dem, du ønsker at slappe af, fordi du, hvis du kan slappe af og blive fri for enhver forstyrrelse, fri for alle indre trækninger og spændinger, så kan åbne for din underbevidsthed, som kan give dig en magt og en viden, som normalt ikke gives os Mennesker. Du må gøre din del af arbejdet, du må sørge for at få fjernet disse folk fra dine lemmer, få dem af sted - ud af din krop.

Når dine arme og ben føles komplet afslappede og forladte, som et tomt boligkompleks, hvor alle beboerne er taget af sted for at overvære det lokale fodbold-derby, gentager du processen med resten af kroppen. Dine hofter, din ryg, din mave, brystet - hele kroppen, alle kroppens enkelte dele. Disse småfolk irriterer dig. Indrømmet, du har brug for dem for at du selv kan holdes i live, men lige her og nu vil du have dem til at tage en fridag. Vel, så af sted med dem! Send dem op ad »Sølvtråden«, væk fra din krop. Sørg for at slippe af med disse irriterende småfyre, så du kan føle dig fuldkommen afslappet - og du vil da føle et langt større velbehag, end du troede var muligt.

Når alle småfolkene er samlede omkring »Sølvtråden«, og dit legeme er tomt, »tørlagt« for de små mennesker, så drag omsorg for at sætte vagtposter ud for enden af »Sølvtråden«, så ingen af dem kan slippe tilbage og anrette forstyrrelser. Tag en dyb indånding, sørg for at det bliver en langsom, dyb og saliggørende indånding. Hold vejret i nogle sekunder og ånd så langsomt ud i de næste par sekunder. Du må ikke anstrenge dig med dette, det skal komme næsten af sig selv - let og behageligt, helt naturligt. Gør det igen! Tag en dyb indånding, en langsom, dyb og mættende indånding. Hold vejret i nogle få sekunder, medens du lytter til dit hjertes »bum, bum, bum ..«. Slip så luften ud, slip langsomt luften ud,

langsomt, langsomt!

Sig til dig selv at din krop er helt afslappet, og at du føler dig behagelig tom og veltilpas. Sig til dig selv at alle dine muskler slapper af, dine halsmuskler føles slappe, du mærker ingen spændinger indeni dig, føler kun en velbehagelig afslappethed. Dit hoved føles tungt. Ikke en ansigtsmuskel fortrækker sig, der er ingen spændinger, du er bare afslappet og har det skønt.

Dovent fordyber du dig i betragtninger over dine tæer, dine knæ og dine hofter. Sig til dig selv, hvor herligt det føles at være så afslappet at føle sig så helt og aldeles afspændt at mærke, der ikke længere er noget, der haler eller rykker i een. - Gå videre, føl at der ingen spændinger er nogetsteds i din krop, hverken i armene, brystet eller i dit hoved - ingen steder. Du er i fuldstændig hvile og ro og hver eneste del, hver eneste nerve og muskel, hvert eneste væv i din krop er helt og fuldt afslappet.

Du skal forvise dig om at du nu også virkelig er totalt afslappet, før du foretager dig videre, hvad selv-hypnosen angår, det er nemlig kun den første og måske den anden gang, dette her kan volde dig en smule besvær. Efter første eller anden gang, vil det være ganske let og naturligt for dig, så let at du spørger dig selv: »Hvorfor har jeg ikke prøvet det noget før?« Altså vær ekstra omhyggelig denne første gang, gå langsomt frem, der er ingen grund til hastværk, indtil i dag har du levet hele dit liv uden selv-hypnose, så nogle få timer mere gør vel ikke nogen forskel.

Tag det roligt! Anstreng dig ikke! Prøv ikke for hårdt, for prøver du for hårdt, gør du det let for tvivl, betænkeligheder eller muskeltræthed at snige sig ind.

Synes du at en eller anden del af din krop ikke er helt afslappet, så vi den særlig opmærksomhed. Forestil dig at du har nogle særdeles samvittighedsfulde arbejdere i netop den del af kroppen, arbejdere som ønsker at få et bestemt job fra hånden, før de går hjem for den dag. Nuvel, så må du alligevel sende dem af sted, for intet arbejde er så vigtigt som det, du selv i øjeblikket er optaget af. For din egen skyld og for dine »arbejderes« skyld, er det nødvendigt at du slapper af.

Når du så omsider er helt forvisset om at du overalt i din krop er fuldkommen afslappet, løfter du blikket, så du ser lige op på den lille natlampe, som lyser op lige oven over dit hoved. Som du stirrer på lyset, anstreges dine øjne og dine øjenlåg en anelse. Bliv ved med at kigge på dette lys, et nydeligt, fornøjeligt lille rødt lys skær,

som skulle få dig til at blive døsig. Sig til dig selv at du ønsker, dine øjenlåg skal lukke i, når du har talt til ti. Tæl så: »En - to - tre, mine øjne bliver trætte - - fire, ja, jeg er søvnig - - fem, jeg kan næsten ikke holde mine øjne åbne --- og så fremdeles indtil du når til - ni: »Ni, mine øjne er ved at lukke sig - - ti, mine øjne vil ikke længere holde sig åbne, de er lukkede. «

Pointen i alt dette er at du hermed skaber dig en helt bestemt betinget refleks, således at du ved fremtidige selv-hypnoseforsøg ikke vil have noget besvær overhovedet, og så du ikke behøver at spille tiden på hele denne afslapningsproces. Alt, hvad du vil behøve at gøre, er at tælle - og straks falder du i en hypnotisk søvn, og det er det mål, du lige nu skal søge at nå.

Nu er der visse mennesker som tvivler, og for dem vil det ikke i første omgang lykkes at få øjnene til at lukke sig ved at tælle til ti. Det er der dog ingen grund til at være ked af, for hvis ikke øjnene vil lukke sig frivilligt, så luk dem med fuldt overlæg - som om du faktisk var hypnotiseret. Hvis du gør dette med fuldt overlæg, har du også frembragt et grundlag for den betingede refleks - og den er ret så nødvendig. Du skulle desuden gerne fremsige noget i stil med nedenstående. Ordene i sig selv betyder ikke så meget, det er bare for at give dig en idé om, hvordan du kan lave din egen formel: »Når jeg har talt til ti, vil mine øjenlåg blive meget, meget tunge, og mine øjne vil blive trætte. Jeg bliver nødt til at lukke øjnene og intet kan holde dem åbne, når jeg har talt til ti. I samme øjeblik, jeg lukker mine øjne, vil jeg falde hen i en tilstand af total selv-hypnose. Jeg vil være fuldt bevidst, og jeg vil kunne høre og se alt, hvad der sker, og jeg vil være i stand til at give ordrer til min underbevidsthed, akkurat som det passer mig. «

Derpå tæller du, som før sagt: »En - to - mine øjenlåg bliver meget tunge, mine øjne er ved at blive trætte - - tre, jeg har svært ved at holde øjnene åbne ---- ni, jeg kan ikke holde øjnene åbne - - ti, mine øjne er lukkede, og jeg er i en tilstand af selv-hypnose. «Vi synes, vi bør slutte denne Lektion her, fordi det er en så vigtig Lektion. Vi ønsker at slutte her, så du kan få tilstrækkelig tid til at øve dig. Hvis vi fortsatte, kunne du fristes til at læse for meget på en gang og derfor fatte for lidt. Derfor - vil du studere dette om og om igen? Vi gentager vor forsikring om at du, hvis du vil studere og tilægne dig dette og øve dig deri, så vil opnå vidunderlige resultater.

LEKTION 29

I vor sidste Lektion beskæftigede vi os med, hvorledes vi hensætter os selv i en trance-tilstand. Vi skal nu øve os deri adskillige gange. Vi kan gøre det meget nemmere for os selv, hvis vi virkelig øver os, således at vi kan gå i trance let og ubesværet, thi hele pointen er at spare os for det hårde arbejde.

Lad os se på begrundelsen herfor.

Du ønsker at hypnotisere dig selv, så du kan skaffe dig af med visse fejl, eller så du kan styrke visse egenskaber eller evner. Nuvel da, hvad er det så for fejl? Hvilke evner snakker du om?

Du må være i stand til klart at koncentrere dig om fejlene - og evnerne. Du må være i stand til virkelig at fremmane et billede af dig selv, som den du ønsker at være. Er du viljesvag? Så dan dig et billede af dig selv, nøjagtig som du gerne vil være: en mand med en stærk vilje, en som får både mænd og kvinder til at stå på pinde for sig.

Bliv ved med at tænke på dette »nye dig«. Hold billedet af dette »dig« fast i din bevidsthed, akkurat som en skuespiller, der faktisk lever sig ind i den rolle, han skal spille. Du må anvende hele din indbildningskraft. Jo mere klart du kan forestille dig, som den du ønsker at være, jo hurtigere når du dit mål.

Bliv ved med at øve dig i at sætte dig selv i trance, men sørg altid for at du øver dig i et stille, mørkt værelse. Der er ingen fare forbundet med dette. Vi understreger at du bør forvise dig om at du ikke forstyrres, fordi enhver afbrydelse, ja, blot et koldt vindpust, vil bewirke at du straks vågner op at du i ét nu vender tilbage fra din trance-tilstand.

Vi gentager, det er ikke farligt. Det er helt afgjort ikke muligt for dig at hypnotisere dig selv og så ikke kunne komme ud af trancen igen. For at overbevise dig om dette, bringer vi nedenstående typiske eksempler.

En mand har en masse øvelse bag sig. Han går ind i det mørke værelse, tænder for den lille natlampe, der sidder placeret lige over øjenhøjde, når han bekvemt har lagt sig til rette på sin seng eller sofa.

I nogle øjeblikke arbejder han med at få kroppen til at slappe af og befri den for stress og alle spændinger.

Snart mærker han at en vidunderlig følelse lister sig ind over ham. Det er, som om hele kroppens vægt med samt alle dens sorger

og bekymringer skyldes væk, som er han på vej ind i et nyt liv. Han slapper mere og mere af. I ro og mag undersøger han, om nogle af hans muskler er anspændte, ser efter at der ikke nogetsteds går trækninger gennem kroppen og forvisser sig om at der ingen smerter er, ingen ømme steder. Tilfreds med sin inspektion, der viser at han er helt afslappet, stirrer han op på den lille natlampe. Hans blik er ikke rettet ligeud, men en anelse opefter.

Det varer ikke længe, før hans øjenlåg føles tunge, de sitrer og lukkes så, men kun for et sekund eller to, så åbnes de igen. De er nu lidt fugtige, og øjnene begynder at løbe i vand. øjenlågene sitrer og skælver, lukker sig igen. Endnu engang åbnes de, denne gang har de sværere ved det for øjnene er trætte, øjenlågene selv tunge, og manden næsten i dyb trance. I løbet af de næste par sekunder lukkes øjenlågene atter og denne gang forbliver de fast tillukkede. Kroppen slappes yderligere af, åndedrættet bliver svagere, manden er nu i en tilstand af trance.

Vi forlader ham nu for en kort stund. Hvad han foretager sig i denne trancetilstand, angår ikke os, for vi kan selv gå i trance og have vore egne oplevelser. Lad os forlade ham, medens han er i trance, så han kan fuldende det, han hypnotiserede sig selv for at nå.

Han udførte sit eksperiment, forekommer det os, for at se hvor dybt han kunne hypnotisere sig selv, for at konstatere hvor fast han ville falde i søvn. Med fuldt overlæg prøvede han at tilsidesætte naturens bestemmelser, fordi han sagde til sig selv at han »ikke ville vågne op igen! «

Minutterne - ti minutter, tyve minutter måske, går. Åndedraget ændres, og manden er ikke længere i trance, men sover nu i stedet trygt. En halv time eller så senere vågner han op og føler sig vidunderlig frisk og udhvilet, faktisk endnu endnu mere frisk og styrket end efter en hel nats sund søvn.

Du vil altid vågne op af en trancetilstand. Naturen byder det således. Underbevidstheden er som en stor dum kæmpe, en kæmpe med et barnligt intellekt. I nogen tid kan du overtale ham til at gøre næsten alt, men så dæmmer det pludselig for ham og han forstår at »han er lige ved at blive taget ved næsen«, og lynhurtigt smutter han så ud af trancetilstanden.

Vi gentager atter at du aldrig kan lulle dig selv i søvn på en måde, som kan skade eller genere dig. Du er i fuldstændig sikkerhed, fordi det er dig der har hypnotiseret dig selv - du er ikke offer for et andet menneskes suggestioner.

Vi sagde før at et koldt vindpust ville vække en person af trancen, sådan forholder det sig også. Ligeegyldigt, hvor dyb trancen end er, så vil den straks ophøre, hvis der sker den mindste temperaturforandring eller hvis noget andet indtræffer, som måske kunne være til skade for legemet. Derfor er det at du vågner op, hvis en eller anden et sted i huset åbner en dør eller et vindue, og en luftstrøm passerer ind i dit værelse gennem nøglehullet eller dørsprækken. Men du er i sikkerhed, uden smerter, du får nu bare besværet med at skulle begynde helt forfra igen. Det er en af grundene til at du må gøre dit bedste for ikke at blive udsat for træk eller andre forstyrrende indgreb udefra.

Hele tiden skal du kraftigt pointere, hvad det er for egenskaber, du ønsker at tilegne dig. Du skal understrege at du vil skille dig af med de ting, du ikke ligefrem beundrer, og i nogle dage skal du hvor du går og står, intenst forestille dig hvilke evner det er du ønsker at besidde. Gang på gang skal du i løbet af dagen fortælle dig selv at du klokken det og det (helst om natten), den og den nat, vil hypnotisere dig selv, og hver gang du går i trance vil de ønskede egenskaber forekomme dig nærmere og nærmere. Idet du går over i trance, gentager du i dit sind, det du ønsker.

Bare nok et enkelt, måske lidt tosset lille eksempel: Lad os sige at en mand luder (står/går bøyd/skjævt). Måske fordi han er for doven til at holde sig fuldt oprejst. Lad ham gentagne gange sige: »Jeg vil holde mig oprejst - jeg vil holde mig oprejst - jeg vil holde mig oprejst!« Her er pointen at ordene skal gentages hurtigt efter hinanden og uden afbrydelser, for tillades en afbrydelse - vil den GODE VEN UNDERBEVIDSTHED måske komme og sige: »Åh, mand, du siger aldrig sandheden, du luder jo som aldrig før!« Hvis manden imidlertid gentager og gentager sine ord uden at lade sig afbryde, vil GODE VEN UNDERBEVIDSTHED ikke få en chance, men vil overvældes under vægten af ord, og tro at manden står oprejst. Tror underbevidstheden først det, vil mandens muskler strammes, og han rettes op i sin fulde højde, nøjagtig som han ønskede det.

-Ryger du for meget? Drikker du for meget? Det er dårligt for dit helbred, hvis det overdrives, ved du! Hvorfor ikke bruge hypnosen til at kurere dig selv, så slipper du for de evindelige tørre lomme-smerter, der er en følge af dine trods alt temmelig barnagtige vaner.

Det eneste du skal gøre er at overbevise din underbevidsthed om at du ikke kan fordrage at ryge, og du vil omgående holde op - uden mindste kny, uden en eneste tanke på tobak.

Folk kan ikke holde op med at ryge, det er en vane, som det er overordentlig vanskeligt at få bugt med. Det har du sikkert hørt sige adskillige gange. En ryger kan ikke opgive sin pibe eller sine cigaretter - sådan siger alle. I aviserne prøver store annoncer at henlede din opmærksomhed på såkaldte stop-rygning-midler eller andre stop-ditten-, stop-datten-ting. Falder det dig ikke ind at også disse annoncer er en form for hypnose? Du kan ikke holde op med at ryge, fordi du tror på hvad så mange andre siger, og fordi der også annonceres med at det at holde op med at ryge næsten er umuligt. Brug den hypnose til dit eget formål: DU er ikke som de andre, DU har en stærk karakter, DU er den dominerende, DU kan vænne dig selv af med at ryge - eller drikke, eller hvad det nu er, du skal vænnes af med.

Akkurat som hypnosen - den ubevidste hypnose (den der gemmer sig bag alskens reklamer, bag andre folks ord etc., etc. - o.a.) fik dig til at tro at du ikke kunne holde op med at ryge, akkurat således kan du, når du er klar over dette, ved bevidst hypnose få dig selv til for altid at droppe tobakken.

Et advarselsord skal imidlertid lyde herfra, eller skulle vi snarere sige: et venneråd.

Er du helt sikker på at du ønsker at holde op med at ryge? Er du sikker på at du ønsker at holde op med at drikke? Er det rigtigt at du ikke oftere ønsker at komme for sent til en aftale?

Du kan ikke foretage dig noget, før du er sikker - du skal være absolut sikker på at du vil opgive dit eller dat, og at du ønsker at gøre så eller så. Det er ikke tilstrækkeligt, viljeløst at sige: »Ih, hvor ville jeg ønske jeg kunne holde op med at ryge, nu vil jeg prøve at sige til mig selv at jeg vil holde op.«

Indtil det sætter sig fast i din underbevidsthed, kan du kun gøre det du virkelig ønsker at gøre, så hvis du kun halvhjertet ønsker at holde op med at ryge, så opgiver du ikke dine cigaretter, men begynder måske oven i købet at ryge endnu mere.

Undersøg dig selv nøje. Hvad er det, du virkelig ønsker? Der er ingen i nærheden, ingen der kigger dig over skulderen, ingen der forsøger at læse dine tanker, så sig bare frem. Vil du virkelig holde op med at ryge? Eller foretrækker du at blive ved med at ryge? Er

det du vil, måske bare at blive af med en masse tomme ord?

Når du omsider er overbevist om at du ønsker dig det eller det, så vil du også kunne få det. Hvis det ikke lykkes dig at få hvad du ønsker, så lad være med at give hypnosen skylden, du har kun dig selv at takke for fiaskoen, fordi det at fejle kun betyder ét, nemlig dette: fejler du, er det ensbetydende med at du ikke var tilstrækkelig besluttet på dette eller hint!

Ved selv-hypnose kan du helbrede dig selv for de ting, nogle mennesker kalder »dårlige vaner«. Desværre er det aldrig rigtig lykkedes os at finde ud af, hvilke dårlige vaner, der tales om, så vi er ude af stand til at kaste mere lys over dette specielle tema, men vi vil gå ud fra at dårlige vaner inkluderer handlinger som for eksempel at tæve sin kone, kaste strygejernet i hovedet på manden, sparke efter hunden, ubegrundet svovle og bande over en anden, drikke sig fuld, osv., osv., og alt dette kan man helbredes for, forudsat vi fuldt og fast nærer ønske om det.

Slap nu af nogle gange. Benyt dig af din afslappethed til at opbygge din egen nerve-energi. Du kan gøre så meget for at forbedre din helbredstilstand, hvis du blot vil læse og atter læse denne Lektion og Lektionen før den, og så øve dig atter og atter øve dig. Selv de allerstørste musikere - øver skalaer og akkorder i timevis dag efter dag. Det er derfor, de er blevet store musikere.

Du kan blive en stor selv-hypnotisør, hvis du gør som vi siger. Derfor - øv dig!

LEKTION 30

Mange mennesker har den fejlagtige opfattelse at arbejde er noget forkasteligt. Mange civilisationer er delt op i »flipproletarer« og så »dem med jord under neglene«. Det er en form for snobberi som burde afskaffes, fordi det får broder til at vende sig mod broder.

Arbejde, hvad enten det er hjernearbejde eller manuelt arbejde, virker forædlende på den som udfører det fuldt bevidst og uden skamfølelse.

I nogle lande er det vanærende, såfremt Husets Frue giver sig af med at lade sine hænder udføre et stykke arbejde; meningen er at hun skal gå rundt og være til pynt og måske i ny og næ udstede ordrer for at vise at hun er Husets Frue! I gamle dages Kina lod folk i de såkaldt øverste klasser deres negle vokse sig latterlig lange, faktisk så lange at man måtte beskytte dem med specielle negle-

hylstre. Formålet med disse lange negle var at vise at deres ejermand var så velhavende at han ikke selv behøvede at bestille noget; (norsk: "gjøre noe") de lange negle beviste afgørende at han var ude afstand til at arbejde. Husets Herre (eller Husets Frue), bærer af de lange negle, var end ikke i stand til at sørge for sin egen krops daglige fornødenheder, men måtte have tjener til at gøre alt for sig!

I Tibet - før kommunisternes invasion - bar visse adelsmænd (som rigtignok burde have vidst bedre) lange ærmer, så lange at de fuldkommen dækkede hænderne og endda hang og dinglede 15-20 centimeter neden for fingerspidserne. Det var for at vise at disse mænd var så betydningsfulde og så velstående at de ikke behøvede at arbejde. De meget lange ærmer var en konstant påmindelse om at de ikke kunne arbejde. Dette var naturligvis at nedvurdere det sande formål med arbejde. Arbejde var en form for disciplin, en form for træning. **Disciplin er absolut nødvendig.** Det er disciplinen som gør forskellen på et eliteregiment soldater og en uorganiseret bande stratenrøvere. Det er disciplin i hjemmene som gør det muligt for de unge - teenagerne - at blive anstændige borgere, når de ikke længere er teenagere. Mangel på disciplin skaber horder af læderjakkeklædte unge tåber som kun er opsat på ballade og hærværk.

Vi nævnte Tibet som et af de steder, hvor man har en forkert indstilling til arbejde, men det gælder kun for lægmand. I Lama-klostrene var det en regel at alle, uanset hvor ophøjet vedkommende var, skulle udføre gement arbejde på bestemte dage eller tidspunkter. - Det var (før kommunistinvasionen) ikke usædvanligt at se en højtstående Abbed i færd med at vaske gulv og rydde op i det affald de ringeste af munkene havde efterladt sig.

Formålet hermed var at lære Abbeden at hvad der er her på Jorden, er kun af midlertidig natur, og at Tiggeren af i dag, meget vel kan være Prinsen af i morgen - eller omvendt. Vi kunne måske her se en slags parallel i den kendsgerning at Europas kronede hoveder i dag ikke mere er regerende konger, dronninger eller prinser - samt i at præsidenter alle vegne sørger for at sikre sig rigeligt med midler, for det tilfælde at de ikke genvælges. Dette er imidlertid et sidespring, så lad os i stedet atter slå fast at arbejde, uanset arten, uanset om det er det usleste eller det ypperste, er højnende, aldrig forsimplende, når det blot udføres ud fra rene motiver og med tanken på »at tjene andre«. I stedet for at hylde og smigre disse overklassedamer

som enerådende sidder og befaler over dårligt betalte tjenestefolk uden selv at røre så meget som en finger, burde vi prise tjenestefolkene og se ned på overklassedamerne, for tjenestefolkene udfører noget ærefuldt, det samme kan ikke siges om overklassedamerne. For ganske nylig overværede vi en diskussion - en ret så heftig diskussion, om kødspisning!

Vort eget synspunkt er at hvis nogen ønsker at spise kød, så lad dem spise kød, og hvis nogen ønsker at være vegetarer og klatre i træer efter nødder, ja, så lad dem være vegetarer, så lad dem bare klatre i træerne efter nødder! Det betyder ikke noget, om man spiser det ene eller om man spiser det andet, så længe man ikke forsøger at pådutte andre ens egne ofte fejlagtige meninger og da slet ikke, fordi de andre som oftest er alt for høflige til at protestere.

Mennesket er et dyr, uanset hvor meget vi gør for at formumme os bag fine klæder, ansigtspudder, cremer og hårfarver osv. osv. Mænd og Kvinder er dyr og tilmed kødædende dyr. Faktisk smager menneskekød - alle kendte rapporter fortæller herom - noget hen i retning af SVINE-kød! Mange mennesker har en rigtig SVINSK måde at opføre sig på, så det er sikkert meget passende med denne SVINE-smag.

Når vi spørger kannibaler, hvad de synes om menneskekød, så siger de at negerens kød smager temmelig sødt, ligesom flæskesteg. Den hvide mands kød er tilsyneladende en temmelig harsk og bitter sag - som en steg, der er gået i vasken! Vi foreslår derfor at du, hvis du ønsker at spise kød, gør det. Hvis du hellere vil have grøntsager og græs, så spis du det, men prøv aldrig på at overtale andre til at gøre som du gør. Det er en trist kendsgerning at de som er vegetarer eller helsekost-tilhængere ofte har særdeles yderliggående synspunkter. Det er som om de ved den blotte voldsomhed i deres argumentation søger at overbevise sig selv. I vore øjne ser det helt afgjort ud som om mange af disse mennesker som vi personlig anser for lidt forskruede, er en hel del i tvivl om hvorvidt de nu også gør det rigtige. De ønsker ikke at gå glip af noget, og de ønsker ikke at blive vegetarer, hvis de har mindste anelse om at andre nyder at spise kød. Sådan er det også tit med ikke-rygere. Ikke-rygere tager det ofte meget ilde op, hvis en anden tænder en smøg, de synes at tro at der er noget overordentlig dydigt forbundet med ikke at ryge. I virkeligheden er det kun et spørgsmål om at vælge. Rygning - i beskeden omfang - har sandsynligvis aldrig skadet nogen, derimod har det at drikke alkohol skadet (og skader fremdeles) folk, fordi det

berører deres astral-legeme. I forbindelse hermed siger vi igen at hvis et menneske drikker og således skader sit astral-legeme, så er det ene og alene hans valg! Det er afgjort forkert at prøve på at tvinge et andet menneske til at forandre livsstil. Når vi nu er ved spørgsmålet om kødspisning osv. som jo også indbefatter begrebet at slå ihjel, så lad os fremføre en anden ting som du måske finder interessant.

Mange mennesker siger at man aldrig må slå ihjel, ikke engang en flue må man dræbe. De siger, man ikke må slå en ko eller en hest ihjel, eller i det hele taget noget, der rummer liv. Det får os til at spekulere på, om vi udfører en alvorlig udåd, hvis vi dræber en moskito som ellers ville inficere os med malana. Det får os til at spekulere på, om vi begår en grov forbrydelse mod den levende verden, hvis vi lader os vaccinere mod en eller anden virussygdom.

Når det kommer til stykket er en mikrobe eller et virus jo også levende organismer, skulle vi da, ud fra vor retfærdighedssans, lade være med at dræbe T.B. - eller Kræftbacillen? Er vi store syndere, hvis vi prøver at finde et middel mod almindelig forkølelse? Når vi prøver at helbrede for en eller anden sygdom, slår vi helt sikkert andre liv ihjel. Vi gør klogt i at prøve at tage lidt fornuftigt på alt dette! Vegetarianerne siger at vi ikke må tage nogens eller nogets liv. Nuvel, et hvidkålshoved er et liv, så hvis vi fjerner det fra urtehaven for at bruge det til middagsmad, så ødelægger vi et liv som vi ikke kan genskabe. Tager vi en kartoffel eller et stykke selleri, eller noget andet, ødelægger vi liv, og, eftersom vegetarianerne ødelægger liv i lige så høj grad som kødspiseren, skulle vi så ikke enes om ikke at være alt for nærtagende og så i stedet bare spise det som kroppen har brug for - - - kød?

Det siges ofte at en god Buddhist ikke spiser kød, og vi skynder os da også at indrømme at mange Buddhister ikke gør det, men at grunden er den simple at de ikke har råd. Buddhismen blomstrede gevaldigt op i meget, meget fattige lande. I Tibet, for eksempel, var kød en uhørt luksus som kun de rigeste af de rige kunne tillade sig at nyde. Almindelige mennesker levede af grøntsager og ris, men selv grøntsagerne var noget af en luksus. Munkene som jo ikke var tilhængere af luksus, levede af ris alene, men for at den ligesom skulle smage dem bedre, dekreterede de religiøse ledere at det var forkert at spise kød! Således gik det til at folket som alligevel ikke kunne skaffe sig kød, følte det som var de meget dydige, fordi de

ikke spiste kød. Vi synes, der vrøvles alt for meget om disse ting. Kødspiseren kan lide sin mad, jamen, så lad ham dog spise den i fred. Hvis vegetarianeren ønsker at gumle på et stykke selleri, så lad ham dog gumle, bare han ikke prøver at få andre til at gumle med.

På samme måde med manden, der ikke vil slå et insekt ihjel og som foretrækker at beholde sin Kræft eller sin T.B. fremfor at prøve på at blive helbredt - det er jo hans valg! Vi modtager ofte breve fra mennesker, der i stor fortvivlelse spørger os om råd, fordi en eller anden de kender, har desperat brug for hjælp. Hvordan kan vi hypnotisere ham eller få ham til at ændre levevis? spørger de.

I sådanne tilfælde hjælper vi aldrig, fordi vi tror det faktisk ville være meget forkert af os at prøve at påvirke et andet menneskes livs-form. I nærværende Kursus - for eksempel - står kundskaber til rådighed. Vi fremsætter vore meninger, vi fortæller hvad vi ved, men vi tvinger ikke andre til at tro på det, vi siger.

Gennemgår du imidlertid dette Kursus, må vi dog formode at du er indstillet på at lytte til hvad vi har at sige, hvis ikke så er det jo bare at lukke bogen i!

Hvis nogen spørger dig om din mening, så sig frem, men prøv ikke at overføre den til en anden. Når du så har givet din mening til kende, så glem det hele igen, for du ved jo ikke, hvilken vej i livet den anden tager. Hvis du vil tvinge andre til at gøre noget de ikke ønsker at gøre, så pådrager du dig måske noget af deres Karma - og det er jo muligt, der er tale om en rigtig ubehagelig Karma.

Vi vil gerne her sige noget om dyr. Mange betragter kun dyrene som nogle skabninger, der umælede går rundt på fire i stedet for to ben. Mange anser også dyrene for dumme, bare fordi de ikke taler engelsk, fransk, tysk, spansk eller dansk, men modsat må dyrene så også anse os mennesker for dumme! Hvis du er rigtig telepatisk, vil du vide at dyr også taler, og de gør det langt mere intelligent end mange mennesker. Nogle videnskabsmænd har, iflg. en nyere rapport i THE SCIENTIFIC AMERICAN, opdaget at bierne har et sprog. Bier kan give hinanden meget detaljerede instruktioner, ja, de afholder sågar konferencer.

Andre videnskabsmænd fandt interesse for delfiner, og især blev de interesserede i delfinernes ejendommelige sprog - eller som de udlagde det, i de besynderlige lyde, de frembragte. Disse lyde blev optaget på bånd og blev derefter kørt igennem ved forskellige hastigheder. Ved afspilning i en ganske bestemt hastighed lød delfi-

nernes 'tale' meget lig menneskelig tale.

Dyr er væsener som i specielle former er kommet til Jorden for at de kan udfylde og opfylde det hverv, der er mest passende for deres egen udvikling.

Vi har været så heldige at være blevet knyttede til to Siameserkatte som var helt fænomenale til telepati. Og efter lang tids eksperimenteren var det muligt for os at føre en samtale med disse to katte, næsten på samme måde som man samtaler med intelligente mennesker. Det er ikke altid lige flatterende at få at vide, hvad en Siameserkat mener om menneskene! Hvis man behandler dyrene som ligemænd, der bare har en anden fysisk form, kan vi komme dem meget nær, og man kan tale med dem på en måde som ellers ikke ville være mulig.

En hund for eksempel vil gerne være Menneskets Ven. En hund har ikke noget imod at lystre, så bliver den jo rost og smigret. Anderledes med en Siameserkat, der ofte ligefrem nærer foragt for menneskene, al den stund et menneske sammenlignet med en Siameserkat, faktisk er et meget handicappet individ. En Siameserkat har bemærkelsesværdige okkulte og telepatiske evner.

Så hvorfor ikke holde dig rigtig gode venner med din Kat, din Hund eller med din Hest? Hvis du ønsker det, hvis du inderligt tror på det, så kan du samtale telepatisk med dem!

Så nåede vi til vejs ende med dette Kursus, men håber vi ikke til vejs ende for vort bekendtskab. Dette Kursus er et praktisk Kursus som vi er overbeviste om, har vist dig, hvor ordinært, hvor simpelt eller ganske enkelt alle disse såkaldte »metafysiske fænomener« i realiteten er.

Udtag fra flere Rampa-bøger findes på internett: lobsang-rampa.net
 På <http://www.lobsangrampa.org/research.html>
 får man tilgang til å laste ned alle Rampabøkene i wordformat eller andre formater

Takk til Anita Brungott for denne boken!!